

Pháp Luân Đại Pháp

Giảng Pháp tại Pháp hội
miền Đông Mỹ quốc

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Giảng Pháp tại Pháp hội miền Đông Mỹ quốc	1
Phần Hỏi - Đáp	19

Giảng Pháp tại Pháp hội miền Đông Mỹ quốc

Lý Hồng Chí

New York, ngày 27-28 tháng 3 năm 1999

Vốn dĩ Pháp hội lần này là một đại hội học Pháp giao lưu được các đệ tử Đại Pháp tại Mỹ tổ chức tại vùng Bờ Đông, nhưng theo tình huống hiện nay mà xét, thì rất nhiều người chúng ta ngồi tại đây đến từ các quốc gia và các khu vực khác nhau, mọi người có thể đều nghĩ rằng Sư phụ có thể sẽ tới dự. Để tôi giảng trước cho chư vị ở đây rằng, sau này khu vực nào lại mở đại hội giao lưu tâm đắc thể hội, tôi có thể không đến, như thế chư vị sẽ không lãng phí một chuyến đi [để tìm gặp tôi]. Bởi vì toàn thế giới các nơi gần như tuần nào cũng có Pháp hội, tôi không thể đều tham dự. Tôi nói trước với chư vị về điểm này.

Còn nữa, đúng là Pháp hội của chúng ta lần này được tổ chức khá tốt. Nhiều học viên đã lặng lẽ làm rất nhiều công tác, bỏ ra nhiều nỗ lực cho Pháp hội này. Ở đây, thay mặt tất cả chư vị, tôi xin cảm ơn những học viên ấy vì đã cung cấp cho chúng ta hoàn cảnh như thế này. Đồng thời, đại hội này chúng ta cũng nhất định phải tiến hành cho tốt. Pháp hội Đại Pháp tuyệt đối không thể sa vào hình thức, nhất định cần phải khiến nó trở thành đại hội thật sự có thể cho phép chư vị đề cao bản thân, tìm ra những yếu kém và thiếu sót của mình, có thể chân chính thúc đẩy chư vị đề cao viên mãn, không phụ lòng những học viên đã đóng góp cho đại hội này,

cũng có thể thực sự phát huy tác dụng mà Pháp hội của chúng ta cần có. Các nơi mở Pháp hội cũng phải như vậy – nhất định phải làm cho các đại hội như thế này thật sự có ích cho việc đề cao tu luyện của mọi người, và không sa vào hình thức.

Tu luyện không thể nhìn vào số lượng người có bao nhiêu. Tôi đã từng giảng, tôi không quan tâm việc có nhiều hay có ít người tu luyện, dù chỉ có 1% số người tu luyện, thì những việc tôi đã làm cũng không hề vô ích, huống chi chúng ta lại có nhiều người [tu luyện] thế này. Chư vị đều đang tu luyện, hơn nữa mức độ đề cao rất lớn, đều đang đề cao rất nhanh. Chư vị cũng rất tinh tấn, điểm này tôi đã thấy. Hiện tại trên thế giới, càng ngày càng có nhiều người nhận thức được Đại Pháp, và số người học Đại Pháp cũng càng ngày càng nhiều. Như vậy tương ứng cũng mang đến một số vấn đề, đó là thời đầu khi chư vị nhận thức Pháp này, chư vị có thể có nhiều nghi hoặc, có nhiều vấn đề nhận thức không đầy đủ cũng phản ánh ra. Tôi nghĩ rằng với các học viên mới đang ngồi tại đây, bất kể chư vị là thuộc dân tộc nào hay quốc gia nào, trong khi học Pháp, chư vị nên đọc sách không ngừng, chỉ có bằng cách này mới có thể giải khai những nghi vấn trong tâm của chư vị. Tại mỗi lần [Pháp] hội tôi đều giảng: trong [quá trình] tu luyện chư vị cần phải đọc sách liên tục. Tại sao tôi lại nhắc đi nhắc lại lời này? Bởi vì mỗi ngày đều có những người mới đến học Đại Pháp, nên những lời này sau này sẽ còn phải giảng. Nói cách khác, tôi đưa Pháp này truyền xuất ra, mục đích là cho phép con người có thể tu luyện, cho phép con người có thể đề cao, điểm này

cũng là khẳng định chắc chắn, và trong thực tiễn cũng đã chứng minh rằng có thể đạt được điểm này

Tuy nhiên, chư vị đều biết rằng, tôi chỉ có một nhục thân con người như vậy trong thế gian này, nếu như với mỗi học viên tôi đều nói cho phải tu luyện thế nào, mọi người đều biết điều này rất khó thực hiện. Bởi vì có khoảng 100 triệu người đang học, tương lai còn có nhiều, nhiều [người] hơn nữa. Vậy, Đại Pháp này đã được truyền ra rồi, và tôi không thể trực diện đối với từng cá nhân chư vị trong thế gian mà giảng, mà dạy. Tôi cũng muốn chư vị đề cao, thực sự có thể khiến chư vị đề cao lên, thậm chí đạt đến viên mãn, vậy tôi không làm được điểm này, thì chẳng phải là tôi đang lừa gạt chư vị ư? Tuy nhiên, thực tiễn đã chứng minh rằng, mọi người không chỉ tu luyện lên cao, mà còn tu luyện rất tốt, nên điều này chứng minh rằng tôi có thể có trách nhiệm với mọi người và những lời tôi giảng ra không phải là hàm hồ. Vừa rồi tôi đã giảng, có nhiều học viên như vậy, tôi không thể gặp mặt chư vị, không thể đích thân cầm tay dạy chư vị, nhưng chùng nào chư vị còn đọc cuốn “Chuyển Pháp Luân” này, thì chư vị sẽ đắc được hết thấy những gì cần đắc. (vỗ tay) Chư vị đều biết rằng cuốn sách này không phải là một cuốn sách bình thường, Nó là Pháp. Xã hội nhân loại chúng ta cũng có các loại luật pháp khác nhau, lí luận khác nhau, cũng có các học thuyết khác nhau, nhưng tôi nói với chư vị rằng chúng đều là những thứ của con người, là những thứ của con người tại tầng xã hội người thường. Mà [những điều] tôi dạy chư vị hôm nay siêu xuất rất xa mọi học thuyết và phương pháp của người thường nơi xã hội nhân loại. Như vậy, dù là thứ gì, đương nhiên

ở bên trong nó có nội hàm vĩ đại không thể nghĩ bàn. Đó là để nói rằng, nếu chư vị muốn tu luyện, bộ Pháp này có thể chân chính chỉ đạo chư vị đề cao lên. Cuốn sách này bề mặt xem ra đều là giấy trắng mực đen, so với những cuốn sách phổ thông khác không có gì khác biệt. Nhưng cặp mắt của con người chỉ có thể nhận thức những vấn đề giới hạn trong không gian của xã hội người thường này, còn siêu việt khỏi phạm vi này thì con người đều nhìn không thấy, khoa học hiện tại cũng chưa phát triển đến bước đó, cũng không nhận thức được. Nhưng tại các không gian khác, và tại các cảnh giới cao thâm hơn mà nhân loại chúng ta chưa thể nhận thức được, vẫn có các hoàn cảnh sinh tồn và các không gian khác nhau nơi các sinh mệnh tồn tại. Nói cách khác, tại không gian này của nhân loại mà nhìn thì nó là một cuốn sách, nhưng tại không gian khác mà nhìn thì không giống như vậy, Nó là một bộ Thiên Pháp. Ở đây tôi không nói rằng tôi, Lý Hồng Chí vĩ đại thế nào. Tôi vẫn thường giảng cho chư vị rằng, tôi chỉ là một cá nhân, và chư vị không phải coi tôi quá vĩ đại. Bởi vì tôi dạy cho chư vị chính là bộ Pháp này, có thể khiến chư vị cùng nhau đến tu luyện, khiến chư vị có thể đề cao lên và có thể nhận thức được bộ Pháp này.

Vì có nhiều học viên không thể gặp được tôi, nên tôi vẫn thường giảng, tôi nói phải “dĩ Pháp vi Sư” {ấy Pháp làm Thầy}. Bộ Pháp này có thể chỉ đạo mọi điều trong tu luyện của chư vị, đằng sau mực đen giấy trắng tồn tại vô số Phật, Đạo, Thần. Khi chư vị đọc sách, chư vị muốn đề cao, chư vị muốn đạt đến cảnh giới nào, cảnh giới của chư vị nên ở một tầng thứ nào, thì các vị Thần đằng sau mỗi chữ đều khiến chư vị minh bạch nội hàm chân

chính tại các tầng thứ khác nhau đằng sau chữ đó. Đó là tại sao khi chư vị đọc đi đọc lại cuốn sách, không kể là bao nhiêu lần chư vị đã đọc, mỗi lần chư vị sẽ lại có nhận thức khác nhau về cùng một câu. Chúng ta đang ngồi ở đây, [số người] đã đọc cuốn sách hơn một trăm lần không phải là ít. Và trong khoảng 100 triệu học viên Đại Pháp, số người đã đọc cuốn sách hơn một trăm lần tính ra cũng không phải là nhỏ. Chư vị vẫn còn đang đọc Nó. Chư vị không thể bỏ bộ Pháp này xuống được, bởi vì chư vị càng đọc thì chư vị càng thấy nhiều thứ ở bên trong, càng đọc thì minh bạch được càng nhiều, vượt xa khả năng nhận thức của nhân loại hiện nay kể cả khả năng nhận thức của khoa học hiện nay, cho nên chư vị có thể đề cao lên. Đương nhiên, Pháp có thể chỉ đạo chư vị đề cao, chỉ đạo chư vị tu luyện, và cũng có thể giúp chư vị làm rất nhiều sự tình. Tuy nhiên, tôi nói với chư vị rằng, tu luyện của bản thân chư vị là trọng yếu nhất. Nếu một cá nhân không có tâm tu luyện, vậy thì chẳng còn gì mà nói nữa, chư vị nhất định phải có một cái tâm kiên định tu luyện. Thông qua học Pháp, chư vị cũng sẽ dần dần minh bạch đạo lý này, và cũng làm cho cái tâm của chư vị dần dần trở nên kiên định hơn. Chư vị không nên sợ có vấn đề, tôi rất vui [nếu] chư vị có thể nhìn thấy vấn đề. Có rất nhiều vấn đề không giải khai được và muốn hỏi, kỳ thực khi trong tu luyện chư vị không ngừng đọc sách, thì có thể giải đáp cho chư vị. Rất nhiều học viên lâu năm đều biết, có nhiều vấn đề sau khi đọc cuốn sách lần đầu tiên: “Tại sao? Tại sao?” Thậm chí có nhiều tư tưởng ở giai đoạn nhận thức sơ cấp, kiểu như, “Điều này có thực không?” Sẽ có suy nghĩ như thế. Nhưng khi chư vị đọc lần thứ hai, tất cả những

tư tưởng và vấn đề của chư vị đều được giải đáp. Đồng thời, khi chư vị đọc lần thứ hai, thì những vấn đề mới cũng lại xuất hiện. Nhưng khi chư vị đọc lần thứ ba, nó lại giải đáp cho chư vị. Chính là một quá trình tiến bộ dần dần, thoát nhìn thì rất đơn giản, nhưng thực chất tôi nói với mọi người, đó chính là tu luyện, bởi vì mỗi lần chư vị đọc sách xong, là đang ở trong đề cao rồi.

Như chư vị biết hiện tại có hơn 100 triệu người đặc Pháp, trong lịch sử truyền chính Pháp cũng chưa đạt tới một lượng người lớn như vậy. Đương nhiên, tôi còn muốn số người nhiều hơn nữa, bởi vì các học viên lâu năm đều biết rằng, hiện nay ở vào một tình huống đặc thù của lịch sử mới truyền Pháp lớn như vậy. Nên trong tu luyện chư vị nhất định phải đọc sách cho nhiều, điều này là tối quan trọng cho sự đề cao của chư vị, nhất định phải làm được điều này. Trong xã hội người thường, mọi thứ con người tiếp xúc đều là những thứ hiện thực của xã hội người thường. Nếu chư vị không tận dụng thời gian đọc sách thì tư tưởng tu luyện này của chư vị sẽ bị suy yếu, cái tâm tu luyện này của chư vị sẽ bị suy yếu, khiến cho chư vị trong tu luyện không còn tinh tấn nữa, thậm chí còn từ bỏ, những việc này đều có khả năng [xảy ra]. Nhưng tôi vẫn thường nghĩ: con người đã đặc Pháp, rất không dễ dàng. Nếu như chư vị không trân quý thì đáng tiếc lắm. Bởi vì đây là sự tình chưa từng có từ hàng nghìn năm vạn năm lịch sử kể từ khi khai thiên lập địa. Trong quá khứ làm sao có thể đưa chân Pháp của vũ trụ mà giảng ra cho con người được? Điều đó hoàn toàn không thể được.

Tôi đã giảng rằng, vì đây là ở vào một thời kì đặc thù của lịch sử nên tôi mới giảng [điều này]. Xã hội

nhân loại trong tương lai sẽ có những biến động rất lớn, vũ trụ sẽ có rất nhiều hiện tượng đặc thù hiển hiện xuất lai. Khoa học hiện nay cũng đã phát hiện ra rằng, có các thiên thể mới liên tục được tổ hợp thành và các thiên thể cũ bị nổ tung. Chẳng phải báo chí hiện nay cũng không ngừng đăng rằng, ở chỗ nguyên không có gì thì lại phát hiện thêm một tinh hệ, và rất nhiều các tinh thể {ngôi sao} đang giải thể, nhiều tinh thể mới đang xuất hiện sao? Đây là sự việc xuất hiện ở những thiên thể rất xa xôi. Dần dần, chúng càng ngày càng tiếp cận đến phạm vi không gian mà cặp mắt thịt của nhân loại chúng ta có thể nhìn thấy, những cảnh tượng này đều sẽ xuất hiện. Đương nhiên, tôi giảng những sự tình này để nói với chư vị rằng, tôi là ở vào hoàn cảnh đặc thù của lịch sử mới truyền Pháp này, thế nên chư vị nhất định phải trân quý Nó. Nếu như chư vị không học Pháp, thì đương nhiên sẽ không hiểu được sự trân quý của Nó; Nếu chư vị có thể học Pháp, chư vị càng học nhiều thì càng hiểu được sự trân quý của Nó.

Tất cả các tôn giáo trong xã hội nhân loại đều đã trải qua hầu như là một nghìn năm hoặc thời gian khoảng một nghìn năm như vậy. Qua khoảng thời gian dài đằng đẳng, họ đều đã bị mất đi những điều bản chất nhất, căn bản nhất của tôn giáo. Nói cách khác, họ không còn có thể đạt được mục đích lại khiến con người hồi thăng đạt tới tiêu chuẩn viên mãn mà về thiên quốc nữa, nghĩa là hiện nay họ đã không còn khả năng khởi tác dụng này nữa, và người ta chỉ đang sống với [trí] tưởng tượng của bản thân mình mà thôi. Cho nên tôi mới chọn lúc này để truyền Đại Pháp. Chư vị nên biết rằng khi tôi truyền Pháp này, nếu như không đạt được

mục đích, thì theo đó còn mang lại một vấn đề rất đáng sợ, tôi vẫn chưa từng giảng cho chư vị. Trước khi giảng vấn đề này, đầu tiên tôi sẽ nói về một vấn đề xã hội. Chư vị đều biết, xã hội nhân loại, đặc biệt là một, hai nghìn năm trở lại đây, có rất nhiều các loại học thuyết thiện, ác, trung tính, lại còn thêm các chủng học thuyết tôn giáo. Đặc biệt một số chính giáo lớn, mục đích ban đầu đều là muốn biến con người thành người tốt, đã duy trì một cách hữu hiệu tiêu chuẩn đạo đức của xã hội nhân loại, đồng thời khiến những người đã trở nên tốt hơn nữa ấy đề cao tầng thứ của mình, cho đến khi trở về thiên quốc của họ. Tuy nhiên qua thời gian lâu dài, những học thuyết này dần dần bị những quan niệm tư tưởng của con người hiện đại làm suy yếu đi. Con người càng ngày càng không thể tiếp thụ, càng ngày càng không tin vào những điều này. Họ coi việc đến giáo đường để lễ bái thành một hành động văn minh, chứ không phải chân chính làm theo những gì mà Jesus, Thánh Mary hay Jehovah giảng. Không đạt được điểm này thì chư vị không thể lên thiên quốc được. Không làm theo những gì Phật yêu cầu thì chư vị cũng không lên thiên quốc được. Có người nói: “Tôi đang làm theo những điều vị ấy giảng”. Kỳ thực, làm theo những điều vị ấy giảng như thế nào chư vị cũng không biết. Đây là một nguyên nhân căn bản mà tôi nói rằng tại sao trong tôn giáo không thể tu luyện, không thể khiến cho chư vị trở về nhà.

Vậy hôm nay, tôi truyền một Pháp lớn như thế này, có thể làm rung động tâm của mọi người. Chỉ cần chư vị đọc sách, chư vị sẽ biết rằng Nó là sách tốt. Chỉ cần chư vị đọc sách, chư vị sẽ hiểu sự vĩ đại của Pháp. Tôi giảng

chính là [Pháp] lý chân chính trong vũ trụ, và ai ai cũng sẽ bị chấn động bởi bộ Pháp này. Những kẻ đã trở nên vô cùng bất hảo, những kẻ đã hoàn toàn rời xa đặc tính vũ trụ, họ cũng sẽ bị chấn động bởi Pháp này. Tại sao? Bởi vì họ đã trở nên đối lập hoàn toàn với Pháp này, họ sẽ thật sự hoảng sợ, và sẽ thống hận Nó, nghĩa là loại người như thế đã triệt để chấm dứt rồi! Vì thế, người người sẽ chấn động bởi Pháp này, hoặc là họ đồng ý với Pháp, hoặc là họ phản đối Pháp.

Vậy như tôi vừa giảng, việc truyền bộ Đại Pháp này đồng thời cũng liền mang tới một vấn đề nghiêm trọng phi thường. Từ cổ chí kim tất cả lý luận không thể lại đưa nhân tâm quay trở lại thời kỳ tốt nhất nữa, nhưng thực tế đã chứng minh rằng, bộ Đại Pháp vũ trụ căn bản mà tôi truyền có thể làm con người đạt viên mãn. Nhưng nếu bộ Pháp này không thể khiến chư vị thăng hoa trở về, thế thì nhân loại từ cổ chí kim cho tới tận tương lai, không thể lại có bất cứ biện pháp nào có thể khiến chư vị thăng hoa trở về, và nhân loại sẽ không còn hy vọng nữa, điều này là cực kỳ nguy hiểm! Nếu bộ Pháp này không thể chân chính khởi tác dụng đó hoặc bị phá hoại, thế thì nhân loại sẽ không còn được cứu nữa. (*vỗ tay*) Bởi vì Nó là Pháp lý tối cao của vũ trụ, không có Pháp lý nào có thể khởi được lực lượng của Đại Pháp căn bản vũ trụ. Nhưng thực tế chứng tỏ rằng tôi đã dẫn dắt chư vị vượt qua bước này. Tôi đã chân chính khiến các học viên đề cao lên, khiến các đệ tử chân chính tu luyện lên trên, hơn nữa có thể khiến thêm nhiều người nhận thức Nó. Bất kể đạo đức xã hội nhân loại đang trượt dốc nhanh chóng và trở thành bất hảo như thế nào nhưng tôi phát hiện rằng con người

mặc dù đang trong vô tri mà vướng vào những việc bất hảo, làm điều sai trái, một khi biết bộ Pháp này, họ sẽ chiếu theo bộ Pháp này mà làm. Nói cách khác, con người vẫn còn Phật tính, vẫn còn thiện niệm, và vẫn tồn tại bản chất lương thiện, chỉ là đang trong vô minh mà đã làm rất nhiều việc bất hảo.

Tôi đã dẫn chư vị vượt qua bước này rồi, đối với tôi mà nói đây là [việc] rất đáng mừng. (*vỗ tay*) Đối với các học viên của chúng ta, và đối với xã hội con người mà nói điều này là đáng mừng nhất, bởi vì chư vị đã chân chính vượt qua, ra khỏi hiểm cảnh đáng sợ nhất kia rồi. (*vỗ tay*) Chư vị đã biết, trong lịch sử có rất nhiều nhà tiên tri, có nhiều khí công sư, có nhiều người đã khai ngộ trong các tôn giáo, đã nói rất nhiều về thảm họa thế này thế khác sẽ xảy đến với xã hội nhân loại vào cuối thế kỷ này, thậm chí [họ còn nói rằng] nhân loại sắp ở vào trạng thái huỷ diệt. Tất nhiên, cái này không phải là tôi giảng, tôi chỉ đang nói [cho chư vị] những gì mà các nhà tiên tri kia nói.

[Việc đó] có thể phát sinh không, tôi có thể đưa ra một câu trả lời minh xác cho mọi người. Chư vị biết đấy, giống như thí dụ mà tôi đã giảng trong sách “Chuyển Pháp Luân”. Có một quả táo bị hỏng, trái đất trong vũ trụ to lớn này, chúng ta thấy giống như một quả táo, nó đã bị hỏng hoàn toàn rồi. Cũng giống như mỗi cá nhân, mỗi phân tử bên trong quả táo này đều đã bị hỏng rồi. Thế thì chẳng phải quả táo này nên bị tiêu huỷ, quẳng đi, xử lý sao? Nếu đạo đức của xã hội nhân loại đã suy đồi tới mức độ này, trong mắt chư Thần mà nhìn, chẳng phải giống như một quả táo hỏng thì nên tiêu huỷ đi sao? Nhưng là thần, như chúng ta đều biết, đặc biệt là

Thần gần với tầng này của nhân loại, họ đối với con người đều là từ bi, họ muốn cứu vãn con người. Nhưng chư vị hãy nghĩ xem, chư vị muốn cứu vãn một quả táo hỏng này và không muốn quảng nó đi, [nên chư vị] để nó ở trong phòng, nhưng nó càng ngày càng hỏng, dòi bọ bò khắp cả. Trong căn phòng rất sạch sẽ này, chư vị lại để một quả táo hỏng đầy dòi bọ, tại sao chư vị lại muốn để nó ở đó? Nếu chư vị khẳng khẳng đặt nó ở đó, không phải chư vị đang làm điều xấu sao? Vũ trụ này cũng tương tự như thế, trái đất này đã trở thành giống như thế mất rồi, còn không huỷ nó đi hay sao?! Vị thần nào không huỷ nó đi, vị thần đó không phải đang làm một việc xấu sao? Tuy nhiên chư thần là khác với con người. Họ có năng lực, họ có thể biến đổi quả táo này, tận từ những lạp tử nguyên thủy nhất biến chúng trở thành tươi mới, lại khiến nó trở thành quả táo tươi mới, cải biến kết cấu của nó, nó đã biến thành quả táo thơm ngon rồi, vậy nếu người nào đó vứt nó đi, người đó chẳng phải đang làm việc xấu sao? Nhưng việc đó không phải là chư thần thông thường có thể làm được.

Hôm nay toàn thế giới có 100 triệu người đang tu luyện, đang cải biến tư tưởng của họ, trở thành người tốt và hướng thiện, chân chính làm người [phù hợp với] các tiêu chuẩn tầng thứ khác nhau của vũ trụ. Như thế Trái đất có thể bị nổ tung không? Có thể bị phá huỷ không? Những lời dự ngôn của các nhà tiên tri đó nói có thể xảy ra không? Chúng không thể lại [trở thành] hiện thực nữa. Tôi đang giảng rằng bất luận là dự ngôn nào đến hôm nay, chúng sẽ không còn linh nghiệm nữa, bởi vì Đại Pháp đang được truyền trong xã hội nhân loại hôm nay, nhân tâm đang thẳng hoa trở lại, thẳng

hoa rất nhanh. Hôm qua, có một ký giả đã đến phỏng vấn tôi, nói rằng hiện tại 100 triệu người đang học, hơn nữa xu thế này đang mở rộng rất nhanh, còn có nhiều người hơn nữa muốn học. Hiện giờ, có 100 triệu người đang đề cao đạo đức bản thân, 100 triệu người này nếu mỗi người lại bảo một người nữa tới học, thì sẽ trở thành 200 triệu người, con số đó sẽ nhân lên rất nhanh, rất là lớn. Người người đều đang hướng thiện, trở thành người tốt, đề cao tiêu chuẩn đạo đức của bản thân, xã hội nhân loại sẽ giống như trong thí dụ mà tôi đã nêu, quả táo ấy đã trở thành tươi mới rồi, ai còn có thể huỷ diệt nó nữa?

Sự phát triển của xã hội nhân loại và hết thảy các trạng thái trong vũ trụ đều do chư thần an bài, đều là có quy luật. Xã hội nhân loại xuất hiện những trạng thái không tốt, bao gồm chiến tranh, động đất, lũ lụt, bệnh dịch, ôn dịch, v.v., còn có rất nhiều thảm họa tự nhiên khác, kỳ thực tất cả đều có một mục đích, là để cho con người tiêu nghiệp. Tư tưởng của con người đều bị chư thần chỉ huy. Con người chưa bao giờ nghĩ xem tư tưởng của họ là từ đâu tới. Con người muốn làm gì, tư tưởng của họ vừa động, cái gọi là linh cảm liền đến, họ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, họ đều tưởng rằng những thứ đó là [tư tưởng của] chính họ, kỳ thực rất nhiều [trong số đó] đều không phải [là của họ]. Chư thần nắm rất vững toàn thể xã hội nhân loại. Tuy nhiên, có một điểm, trong vũ trụ này có một [Pháp] lý rằng, khi người ta muốn làm điều gì, con người, là một cá thể, họ muốn làm gì, còn phải xem tư tưởng của người đó. Chư vị muốn tu luyện, được, tôi sẽ giúp chư vị tu luyện; nếu người ta không muốn trở thành người tốt, thế thì tùy

chư vị, người đó sẽ trở thành rất xấu. Nhưng chính thể của xã hội nhân loại là được chư thần khống chế. Vì thế, một người là tốt, như thế anh ta sẽ có tương lai tốt đẹp, có tiền đồ sáng sủa; nếu [anh ta] không tốt, anh ta sẽ không có tương lai tốt đẹp, sẽ có [những điều] đen tối và ác nghiệp đang chờ đợi anh ta.

Vừa rồi tôi đã giảng về sự tu luyện của chư vị, giảng về một đoạn trong bộ Pháp này của tôi, mục đích là để bảo mọi người hãy trân quý Nó. Hôm nay, có 100 triệu người đang học Pháp, chư vị đã cải biến lịch sử, điều này chẳng đáng vui mừng sao? Chẳng vĩ đại sao? (vỗ tay) Nhưng vẫn còn rất nhiều người xấu, còn đang làm những việc xấu. Nên cho dù nhân loại không xuất hiện những tai nạn lớn như những nhà tiên tri đã từng nói đến, nhưng vẫn có nhiều sự tình rất xấu xuất hiện ở một số khu vực cục bộ, bởi vì ở đó không có Pháp.

Bởi vì hôm nay là Pháp hội chia sẻ tâm đắc thể hội, tôi không muốn chiếm dụng quá nhiều thời gian của chư vị, tôi chỉ muốn gặp mặt chư vị. Thông qua các bài phát biểu và chia sẻ của các học viên, mọi người đều có thể có sự đề cao, có được nhận thức, đó chính là mục đích của Pháp hội chúng ta. Đương nhiên chư vị có nhiều câu hỏi, mỗi thời mỗi khắc đều có nhiều học viên mới đang học, như thế sẽ có các học viên mới đặt câu hỏi, mà trong các học viên lâu năm cũng có một số câu hỏi muốn đưa ra. Như vậy chiều ngày mai tôi sẽ giải đáp các vấn đề cho chư vị. Tôi vừa mới bảo chư vị cần phải quý trọng Pháp, cần phải học Pháp nhiều, [chư vị] nhất định phải đọc đi đọc lại, [thì] chư vị đang đề cao lên. Tôi đã truyền nhập năng lực của tôi vào trong bộ Đại Pháp này, chư vị chỉ cần học, chư vị chính là đang

cải biến, chư vị chỉ cần học, chư vị chính là đang đề cao, chỉ cần chư vị học [Pháp] tới cùng chư vị sẽ có thể đạt viên mãn. (vỗ tay)

Bây giờ tôi lại thuận tiện nói về một số vấn đề nhỏ. Một là, bắt đầu từ bây giờ, các học viên lâu năm, chùng nào chư vị chưa viên mãn, [thì] chư vị đều phải ra ngoài luyện công. Việc này tôi lại đưa ra một lần nữa. Tại sao [tôi] giảng như vậy? Vì hoàn cảnh tu luyện của chúng ta, hoàn cảnh học Pháp của chúng ta, những sự việc mà các học viên thảo luận và những gì các học viên nói khi ở cùng nhau đều là cao thượng, đều là một hoàn cảnh khó có được và thuần tịnh nhất. Điều này ở xã hội nhân loại rất khó có được, là miền đất tịnh độ thiện lương nhất, mỹ hảo nhất, cho nên mọi người không thể mất đi hoàn cảnh này. Bởi vì xã hội nhân loại còn đang tiếp tục trượt xuống, trở nên càng ngày càng bất hảo. Mọi người trong xã hội người thường đều có công việc, đều có hoạt động xã hội, đều phải tiếp xúc với người thường, tiếp xúc với xã hội người thường. Như vậy chư vị nghe quen tai nhìn quen mắt, hết thấy những gì chư vị nhìn thấy, nghe thấy đều là những sự tình trong người thường, có thể can nhiễu sự tu luyện của chư vị. Như vậy mọi người thường xuyên cùng nhau học Pháp, thường xuyên dùng bồn nước trong này mà thanh tẩy thanh tẩy chư vị, là có chỗ tốt.

Còn nữa, gần đây tôi đã viết hai bài, mọi người gọi là kinh văn. Những vấn đề đưa ra cũng rất gay gắt, cũng là những vấn đề khá nổi cộm hiện nay. Chính là, những người [đã đạt] bán khai ngộ ở tầng thấp; bộ phận những người này do tầng thứ của họ không cao nên không có nhiều liễu giải về Pháp, rất nhiều những thứ tôi giảng

họ đều không thể hoàn toàn nắm rõ, mà vì họ ở [trạng thái] bán khai ngộ ở tầng rất thấp, họ sẽ nhìn thấy từ không gian cao tầng (vì trên đó đều là đang Chính Pháp mà, cụu vũ trụ đang giải thể, tân vũ trụ đang kiến lập, cho nên họ trốn tránh hiện thực này, chạy đến không gian này của con người, chui vào trong không gian của nhân loại để tránh nạn) một số sinh mệnh cao tầng đã bắt hảo chạy đến tam giới, hoặc một số Thần ở tầng thấp nguyên là ở trong tam giới. Họ không nhìn thấy được chân tướng của những gì phát sinh trong vũ trụ. Đương nhiên trước khi chạy đến đây họ đã biết, nhưng sau khi chạy đến đây, những gì đã phát sinh họ cũng đều không biết, chính là họ đã hoàn toàn bị phong bế tại đây rồi.

Như thế rất nhiều trong số họ chống đối Chính Pháp, chống đối Đại Pháp. Nhưng cũng có rất nhiều là không rõ chân tướng; ngay cả những Thần nguyên ở trong không gian này, họ còn chưa tiếp xúc đến hiện thực này, cho nên họ không rõ chân tướng. Như vậy họ cũng sẽ gây ra can nhiễu đối với các học viên Đại Pháp, có một số là cố ý can nhiễu. Họ không nghĩ rằng họ đang can nhiễu Đại Pháp của vũ trụ, họ đang phạm đại tội, họ không nghĩ ra được điểm đó. Bởi vì chân tướng của vũ trụ hiện tại đang che dấu không cho họ thấy, họ chỉ có thể thấy được những sự tình nội trong tam giới. Hiện nay Đại Pháp đã tiến nhập vào tam giới, đang thực thi trong tam giới rồi.

Như vậy, can nhiễu đối với những người đã khai thiên mục ở tầng thấp là khá lớn. Có học viên đã khai mở thiên mục, nhìn thấy một vị Thần vĩ đại, một vị Thần phi thường. Ông ta nói với người học viên những

lời phá hoại Đại Pháp. Đương nhiên đó đều là ông ta tự bịa đặt ra. Mục đích là muốn mê hoặc người học viên và khiến anh ta bị đào thải khỏi Đại Pháp. Còn có một số giả dạng thành Pháp thân của tôi, bảo chư vị làm điều gì đó. [Những ai] bảo một cách rõ ràng các đệ tử đang tu luyện làm điều gì đó nhất định là đến để phá hoại Đại Pháp và các học viên. Tại sao chư vị lại có thể bị lợi dụng? Bởi vì chư vị có chấp trước rất mạnh nên mới bị lợi dụng. Con đường là do chư vị tự lựa chọn, vị trí trong tương lai là nơi mà sinh mệnh của chư vị cần phải ở tại đó. Mọi người hãy nghĩ một chút xem, trước khi tôi làm đến không gian này, [nó] cũng đã nằm trong lòng bàn tay [của tôi rồi].

Tại sao cho phép họ làm như vậy? Bởi vì tu luyện của chư vị không thể thuận buồm xuôi gió, tương lai khi chư vị xuất hiện tại thế giới thiên quốc như một vị Thần viên mãn vĩ đại, các Thần sẽ hỏi chư vị: ông tu như thế nào mà lên được đây? Chư vị đã kinh qua các khảo nghiệm nghiêm khắc chưa, trong tu luyện chư vị đã kinh qua những gì thực sự quan hệ đến việc chư vị có muốn Pháp này hay không chưa, trong [khổ] nạn có kiên định hay không, những việc này đều hết sức quan trọng. Cho nên [chúng tôi] đã quay lại lợi dụng loại can nhiễu này để xem tâm của chư vị. Mà có người không trụ qua được khảo nghiệm này, đã ly khai khỏi Pháp, có người đã phát sinh dao động. Nhưng việc này càng ngày càng diễn biến quyết liệt, cho nên tôi liền đưa ra vấn đề này, cuối cùng cấp cho những người ly khai khỏi Pháp này một lần cơ hội, nếu không, họ sẽ mất đi cơ hội lần này. Mọi người nghĩ xem, trong Chính Pháp của vũ trụ, rất nhiều Thần rất lớn đã biến thành bất hảo

rồi, đều bị đánh hạ xuống rồi. Thậm chí họ ngay cả cơ hội làm người cũng không còn nữa, có rất nhiều [vị] bị đánh xuống những nơi thấp hơn cả con người, thậm chí một số bị tiêu hủy mất, hưởng chi là con người?! Chư vị nếu mất đi cơ hội này, tương lai sẽ không còn cơ hội nào nữa. Đương nhiên là chư vị tự định đoạt điều chư vị muốn. Mục đích tôi viết ra [bài đó] chính là để bảo mọi người đừng mất đi cơ hội lần này.

Còn bài viết khác chính là trong tôn giáo quá khứ có một số người, hoặc là một số người luyện môn khác, họ cũng tới học Đại Pháp. Bởi vì chân tướng của vũ trụ càng ngày càng hiển hiện ra rồi. Những sinh mệnh cao tầng dù sao cũng có những năng lực nhất định, họ cũng đã phát hiện Đại Pháp này có thể khiến người ta chân chính quay trở về, bất kỳ phương thức tu luyện khác nào trong xã hội nhân loại cũng đều không thể khiến người ta quay trở về. Như vậy họ liền giục người của họ hoặc là những người không hoàn toàn minh bạch tiến nhập vào Đại Pháp của chúng ta. Mục đích của họ là muốn mượn Đại Pháp của chúng ta để quay trở lại vị trí mà bản thân họ muốn đến, họ về thực chất là không phóng hạ được những thứ của bản thân. Họ đối với Đại Pháp của chúng ta chỉ là lợi dụng, chứ không phải thành tâm muốn tu luyện ở trong đây. Họ không thể phóng hạ những cái vốn ở trong tâm gọi là thần đó, những thứ họ chấp trước vào, thậm chí những thứ đã bị đào thải và không còn tồn tại nữa.

Họ ở cõi người nơi đây, những điều ấy họ đều không biết, họ muốn mượn nhờ Đại Pháp, bản thân loại tâm ấy đã là phạm tội rồi. Tôi có thể không để ý tới họ, không quản họ, nhưng tôi nghĩ họ dù sao cũng đã biết

Pháp này. Tuy rằng tâm bất thuần, nhưng họ cũng đã đọc sách rồi, thế nên tôi cũng muốn cho họ một lần cơ hội như vậy, giảng ra chỉ ra sự việc này. Nếu như chư vị vẫn không thể xoay chuyển, vậy chư vị sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội lần này. Tôi giảng rằng cơ hội ấy là không thể để lỡ mất, thời gian sẽ không trở lại đâu. Đại Pháp là nghiêm túc, tu luyện là nghiêm túc, không phải chuyện đùa của trẻ con. Chư vị muốn đắc liền đắc được ư? Chư vị muốn đắc lúc nào thì đắc lúc đó sao? Điều ấy không phải do chư vị quyết định đâu, đã lỡ mất thì sẽ vĩnh viễn mất.

Mặt khác tôi lại nói về một việc, trong học viên có rất nhiều đệ tử trẻ tuổi, chư vị phải chú ý trong cuộc sống, trong quan hệ nam nữ tuyệt đối không thể sa vào hành vi đã bại hoại kia của xã hội người thường; chư vị có thể có vợ, chồng, đó là chính đáng. Chư vị tu luyện phù hợp ở mức độ tối đa với xã hội người thường, việc đó không có vấn đề gì. [Chư vị] có sinh hoạt giữa vợ chồng chư vị với nhau, thì không có vấn đề gì. Nếu như chư vị không phải vợ chồng, chư vị có quan hệ tình dục, như vậy chính là đang làm việc dơ bẩn nhất, là việc Thần tuyệt đối không cho phép, bất luận Thần nào cũng đều không thể cho phép. Cho nên mọi người nhất thiết phải chú ý đến việc này. Quá trình tu luyện của một cá nhân chính là lịch sử của một người tu luyện; vô số, vô lượng, vô kể chư Thần đều đang nhìn vào mỗi niệm, mỗi hành động của đệ tử Đại Pháp; một người tu luyện có quyết tâm đi đến viên mãn, tại sao lại không qua được quan này? Hôm nay tôi không giảng thêm nữa. Tôi hy vọng đại hội này có thể thành công viên mãn. Buổi chiều ngày mai sẽ giải đáp vấn đề cho mọi

người. Bây giờ chur vị hãy tiếp tục đại hội, học viên nói về tâm đắc thể hội của bản thân. (vỗ tay)

Chào mọi người!

Từ hai ngày Pháp hội này mà xét, thì Pháp hội tiến hành thực sự là rất tốt. Pháp hội như thế này có tổ chức bao nhiêu cũng không phải là nhiều, có thể giúp học viên thọ ích, có thể khiến mọi người ở trong Pháp hội này mà đạt được đề cao, có thể giúp nhau tìm thấy chỗ yếu kém, thúc đẩy sự tinh tấn không ngừng của bản thân, điều đó tốt phi thường. Mục đích của Pháp hội chính là như vậy, có thể trợ giúp cho sự tu luyện của mọi người, đó chính là mục đích của Pháp hội Đại Pháp. Mặt khác, mọi người có thể đã nghe thấy rồi, Pháp hội lần này có một đặc điểm nổi bật, chính là nhận thức về Pháp của các học viên Tây phương càng ngày càng thâm sâu, tôi cho rằng lần [Pháp hội] này là lần mà họ đàm luận sâu sắc nhất. (vỗ tay). Bởi vì đây là [nhờ] họ học Pháp không ngừng, nhận thức về Pháp càng ngày càng có thể thanh tỉnh hơn, chân chính nói về bản thân trên cơ sở Pháp [lý], điều đó tốt phi thường. Chiều nay tôi chủ yếu là giải đáp vấn đề cho mọi người. Được rồi, sau đây tôi sẽ giải đáp các câu hỏi cho mọi người.

Đệ tử: Âm nhạc Đại Pháp, bài “Phổ Độ” nghe xong khiến người ta rơi lệ, âm nhạc xúc động lòng người như thế là từ đâu đến?

Sư phụ: Âm nhạc này đã được phát trong hội trường suốt từ hôm qua, mọi người đã nghe thấy rồi, có một loại cảm giác rất bi tráng, đó là âm nhạc của chính Đại Pháp chúng ta. Tôi nghĩ số lượng học viên Đại Pháp càng ngày càng nhiều, cần phải làm cho băng nhạc luyện công phổ biến ra xã hội, thông qua các nhà

xuất bản, Như thế sẽ liên quan đến vấn đề bản quyền, cho nên tôi liền chuẩn bị cả hai phương cách: Một là tìm tác giả để thương lượng về vấn đề bản quyền này; một là gọi học viên là nhạc sỹ đến sáng tác nhạc luyện công mà chúng ta cần. Tự tôi đã bàn với học viên đó cần phải làm như thế nào. Anh ta đã rất nhanh chóng sáng tác ra âm nhạc này. Anh ta đã sáng tác ra hai bài, chính là hai bài nhạc “Tế thế” và “Phổ độ”. Trong thời gian này thì tác giả nhạc [luyện công] ban đầu mà chúng ta đang sử dụng cũng đang học Pháp, hơn nữa tặng vô điều kiện nhạc [luyện công] ấy cho Đại Pháp. (vỗ tay) Đương nhiên đây là việc làm có công đức vô lượng, cho nên tôi thấy tốt phi thường. Như thế mọi người cứ chọn dùng âm nhạc lúc ban đầu để luyện công, bởi vì mọi người đã nghe rất quen rồi.

[Âm nhạc ban đầu] có ảnh hưởng rất lớn đối với mọi người, vẫn cứ dùng nhạc đó luyện công, như vậy không cần phải thay đổi gì cả, [nhạc ấy vốn là] tốt phi thường. Tuy nhiên, bài nhạc mới đã được sáng tác rất tốt. Mọi người lắng nghe xong đều thấy rất hay, chính là nó quá bi tráng thôi. Quá bi tráng, dễ dàng làm cho mọi người rơi lệ, xúc động, sinh ra chấn động bên trong, bắt đầu luyện công không tĩnh xuống được. Vì vậy, tôi cảm thấy rằng những bản nhạc này nên được phát trong các Pháp hội hoặc các hoạt động Đại Pháp khác, cũng là do chính đệ tử Đại Pháp chúng ta sáng tác ra, cho nên cũng là âm nhạc của Đại Pháp chúng ta. Hãy chú ý! Chúng ta luyện công vẫn cứ sử dụng bản nhạc trước đây, bởi vì nhạc ấy đã có ảnh hưởng rất thâm sâu đối với các học viên.

Đệ tử: Thời gian đả tọa của mỗi cá nhân dài ngắn khác nhau rất nhiều, sau khi viên mãn rồi cũng sẽ có những khác biệt tương ứng hay không?

Sư phụ: Không. Bất kể chư vị tu luyện tầng thứ cao đến đâu, sau khi viên mãn thân thể đã không còn là cái thân thể con người của không gian này, thân thể bị hết thấy các nhân tố của thời gian và không gian này ước chế nữa rồi. Như vậy thân thể lúc đó, lúc [chư vị] đả tọa không bị ảnh hưởng gì cả – chư vị ngồi hay nằm đều sẽ phi thường thoải mái.

Đệ tử: Thời gian tu luyện là có hạn, rất nhiều đệ tử lo là không kịp?

Sư phụ: Cách nghĩ này không đúng, đó cũng là một loại chấp trước. Chư vị có thể có cảm giác cấp bách, đó là thúc giục chư vị sớm đề cao lên, là một động lực để viên mãn thật nhanh. Nhưng nếu như chư vị chấp trước vào những điều này, như thế khẳng định sẽ là một chướng ngại. Ngược lại [nó sẽ] ảnh hưởng tới đề cao của chư vị, ảnh hưởng tới tu luyện của chư vị, cho nên [bất kể] thứ gì đều không nên nghĩ đến, chỉ quan tâm tu luyện thôi. Chư vị chỉ cần tu, bảo đảm chư vị chính là tiến về viên mãn. Chư vị chỉ cần có thể vượt qua được những thời khắc quan trọng, như thế chư vị sẽ tiến về viên mãn. Mỗi cá nhân chư vị đều có thể gặp những sự tình động chạm đến tâm linh của chư vị trong quá trình tu luyện, hơn nữa có lúc còn phản ứng tương đối gay gắt. Có thể có một số vấn đề không trực tiếp phản ánh ở bên cạnh chư vị, trên thân thể chư vị; hoặc giả chư vị gặp sự tình nào đó: có thể phản ánh ở sự tình nào đó người khác gặp phải; hoặc là người khác nói chư vị không tốt; hoặc là những mâu thuẫn nào đó

khác. Những việc này đều thúc giục chư vị chọn học Đại Pháp hay không học Đại Pháp, muốn hay không muốn Pháp này, giữa hai cái này xem chư vị chọn cái nào. Ai ai cũng đều sẽ gặp phải sự tình như thế này.

Như thế gặp [những vấn đề đó] rồi, đó là đang khảo nghiệm chư vị, xem chư vị còn có thể tu tiếp không, có thể kiên định tu luyện trong Đại Pháp hay không, điều này vô cùng trọng yếu. Chư vị cần phải hiểu rõ, là ở trong tu luyện, trong quá trình chư vị tu luyện, [Sự phụ] sẽ tùy thời mà cấp cho chư vị một lần cơ hội khảo nghiệm xem chư vị có thể viên mãn hay không. Chư vị có thể vì bản thân không thể kiên định đối với Đại Pháp mà chưa vượt qua được; cũng có thể chư vị kiên định tín tâm đối với Đại Pháp mà vượt qua được, kiên định bước qua được. Bước qua được hay không bước qua được, sau khi sự tình phát sinh rồi chư vị đều cảm thấy nó rất bình thường. Lúc đó chư vị sẽ không cho rằng nó là rất bình thường, nhưng đó chính là đang khảo nghiệm chư vị [xem] cá nhân này có thể đi tới viên mãn được hay không, đó là [điều] vô cùng trọng yếu. Kỳ thực có một số tâm chấp trước, người ta buông bỏ rất là dễ dàng. Cá nhân này nhất định một ngày nào đó có thể viên mãn, như thế các tâm chấp trước còn lại cứ từ từ xả bỏ là được rồi. Cho nên tôi vừa mới giảng cho mọi người rằng, chư vị trên con đường tu luyện cần gặp phải những sự tình như thế này, có thể nắm chắc hay không, có thể vượt qua hay không, đó đều dựa vào bản thân chư vị. Ai ở trong các kiếp nạn khác nhau, ai vào những lúc khác nhau động chạm đến tâm linh chư vị mà dao động, chư vị không thể đối đãi với vấn đề lúc

ấy một cách bình tĩnh như lúc bình thường, thì lúc ấy mới là khảo nghiệm con người toàn diện nhất.

Đệ tử: Nhạc luyện công lồng tiếng phiên dịch nước ngoài, có cả tiếng nói của Sư phụ, làm như vậy có khả dĩ không?

Sư phụ: Có thể, nhưng mà không lồng tiếng thì tốt hơn. Lồng rồi cũng không phải là sai, có khả năng hỗ trợ đối với học viên mới. Nhưng mà băng giảng Pháp thì cần phải lồng tiếng, với lại việc đó cũng đang được tiến hành. Nhưng nhất định phải có tiếng nói của tôi. Mọi người đều biết tiếng nói của tôi có thể không hoàn toàn chỉ là tiếng nói, cho nên phải có tiếng nói của tôi đồng thời với tiếng phiên dịch. Như thế, mọi người trong quá trình nghe Pháp đặc Pháp sẽ giống như học viên người Hoa nghe tôi giảng bằng tiếng Hán.

Đệ tử: Tu luyện đến giai đoạn huyền quan thiết vị, có phải thiên mục vẫn mở?

Sư phụ: Có [người] mở, cũng có [người] đóng, tùy người mà [quyết] định, căn cứ tình huống khác nhau của mỗi người mà [quyết] định. Không thể chấp trước. Mọi người lúc này đã nghe một học viên da trắng phát biểu rằng: “Tôi không thể nhìn được gì cả, nhưng tôi vẫn kiên định tín tâm đối với Pháp này”. Chưa nói [đến việc] người đó tu luyện ra sao, câu nói đó đã là khá lắm rồi. (vỗ tay) Dựa vào ngộ mà viên mãn, đó là thực sự xuất sắc. Tất nhiên cũng không có ý nói rằng những người nhìn thấy được là không xuất sắc. Mỗi cá nhân có trạng thái tu luyện của riêng mình, chư vị nên nhìn thì tất nhiên để chư vị nhìn, không nên để chư vị nhìn thấy thì bảo đảm không để chư vị nhìn thấy. Có người muốn nhìn, bản thân điều đó chính là một chấp trước,

vậy chư vị có chấp trước ấy thì không cho chư vị nhìn thấy. Có một số người chỉ có ngộ từ trong Pháp mới có thể trở về vị trí của họ, nhưng họ lại cứ muốn nhìn. Vì sự viên mãn của chư vị, vì tương lai của chư vị, cũng không thể để chư vị nhìn thấy, đó là tốt cho chư vị.

Làm một người tu luyện, đối với chư vị tất cả mọi an bài đều là để tốt cho chư vị, đó tuyệt đối không phải vì tôi, Sư phụ, mà đều là vì viên mãn của chư vị. (vỗ tay) Cho nên tôi hy vọng mọi người bỏ chấp trước đó, cho dù còn lại một chút cũng không giữ lại, đều vứt bỏ nó đi, vô cầu nhi tự đắc. Khi chư vị mong muốn thì nó chính là một chấp trước. Những điều chư vị vẫn mong cầu ở chỗ người thường đều có thể buông bỏ được, chư vị muốn đắc được chính là những thứ tốt đẹp hơn mà người thường vốn không thể đắc được, những thứ của người thường mọi người đều là đang buông bỏ đi, tại sao vẫn còn truy cầu nó? Mục đích truy cầu nó chẳng phải là muốn dùng nó nơi người thường sao? Nói thẳng ra, chẳng phải là vẫn chấp trước vào điểm đó của người thường sao? Tất nhiên chư vị nghĩ: “Trong quá trình tu luyện tôi đã thấy rồi, nó rất tốt”. Cái “rất tốt” đó đằng sau có thể là một chấp trước, nó có nguyên nhân khác, không đơn giản như những điều phản ánh ra bề mặt bên ngoài. Tôi thực sự phải có trách nhiệm với chư vị, phải lấy những thứ chấp trước ẩn giấu thâm sâu nhất bên trong chư vị vứt bỏ đi.

Đệ tử: Con đến từ châu Âu, có lẽ có một loại ma nạn thường khiến con đi bộ khó khăn, có phải có chỗ nào đó con đã làm sai không?

Sư phụ: Có rất nhiều người da trắng thích chạy bộ, thích tới các phòng tập rèn luyện thân thể, cũng có

người thích đi bộ, họ thấy như thế có thể giúp thân thể khỏe mạnh. [Những phương pháp ấy] có thể khởi tác dụng hay không? Có thể trên thân thể bề ngoài khởi được năng lực chế ngự những bệnh tật nhẹ. Loại năng lực chống lại [bệnh tật] kiểu này, nói trắng ra, chuẩn xác mà nói thì là không để nghiệp lực trở lại ra bề ngoài, để nghiệp lực vẫn còn tích lại ở bên kia, nó có thể nhất thời khởi tác dụng chế ngự nghiệp bệnh ở thân thể bề ngoài, đây chính là một loại năng lực đề kháng. Như thế chư vị là người tu luyện, rất có khả năng cần phải khiến những nghiệp bệnh tồn trữ ấy của chư vị đẩy xuất ra, đem chúng đẩy xuất ra, chân chính làm cho chư vị khỏe mạnh từ bản chất, làm cho chư vị không còn nghiệp lực nữa, làm cho chư vị kiên tịnh, thuần khiết. Như thế có khả năng sẽ khởi loại tác dụng không cân đối này, cũng có thể là nguyên nhân này mà không để chư vị làm vậy. Bởi vì tu luyện là phương pháp duy nhất có thể khiến sinh mệnh đạt được khỏe mạnh thực sự, như thế chư vị tưởng nhờ đi bộ mà đạt được khỏe mạnh, kỳ thực nói thẳng ra, vẫn là không kiên định tín tâm đối với Đại Pháp, cho rằng Đại Pháp không thể giúp chư vị đạt được thân thể khỏe mạnh giống như đi bộ được. Hoặc là chư vị cảm thấy chư vị chưa có nghĩ sâu sắc như thế, chư vị chỉ là đi bộ theo thói quen. Có lẽ tập quán ấy của chư vị đã hình thành nên một loại chấp trước [mà bản thân] không tự biết, thì để chư vị đi, và chư vị cần phải loại bỏ chấp trước đó đi. Chư vị có thể xem tâm chấp trước đó là một loại ma nạn, một loại chướng ngại đối với chư vị, vậy vì sao chư vị không thể nhìn ngược lại xem thử liệu đó có phải là muốn chư vị loại bỏ một số tâm chấp trước nào đó chăng? Thời gian chạy bộ buổi

sáng hay buổi chiều mà dùng để luyện công chẳng phải tốt hơn sao? Tôi nghĩ khi gặp phải vấn đề nào đều có thể nghĩ xem bản thân tồn tại vấn đề gì, như thế chư vị mới đề cao nhanh nhất. Gặp phải vấn đề thì xét lại bản thân xem, chư vị có thể sẽ tìm thấy vấn đề sở tại.

Đệ tử: Đọc sách phải chững cũng xuất hiện trạng thái như khi luyện tĩnh công, như là thân thể biến mất chỉ còn mỗi đầu não đang đọc sách?

Sư phụ: Cũng có thể xuất hiện. Bởi vì đó là Pháp, trạng thái nào cũng đều có thể cấp cho chư vị, trạng thái nào cũng đều có thể sẽ xuất hiện.

Đệ tử: Trong tâm con cảm thấy có phần trở ngại trong việc hồng Pháp, con nên làm như thế nào?

Sư phụ: Là nói rằng chư vị không muốn hồng Pháp. Vậy hãy xem xem căn nguyên của trở ngại là gì. Kỳ thực tôi bảo chư vị, không phải [là tôi] nói mỗi cá nhân chư vị đều phải tham gia hồng Pháp, hoặc đi làm như thế nào, không có loại quy định như thế. Tôi không yêu cầu chư vị như thế, nhưng là học viên, khi chư vị được hưởng những điều tốt đẹp [từ Đại Pháp], chư vị muốn nói những điều tốt đẹp đó cho thân nhân chư vị, nói với bạn bè của chư vị, nói cho thêm nhiều người biết nữa, đó là việc làm đại thiện, đó là xuất phát từ nội tâm của chư vị, tự muốn làm như vậy. Nếu như bản thân chư vị không muốn làm, thế thì không cần miễn cưỡng. Vì vậy tôi hy vọng khi chư vị có tâm muốn làm thì chư vị làm, bởi vì chúng ta giảng từ bi, đều muốn cấp cho người khác những điều tốt đẹp. Trên thế giới này, chư vị muốn tặng bất cứ thứ gì cho ai thì [thứ ấy] cũng không lâu bền được, chư vị trao cấp cho người ta tiền, chẳng bao lâu họ tiêu dùng hết, đúng không? Chư vị tặng họ

thứ tốt hơn nữa, họ cũng không thể vĩnh viễn mang nó theo. Con người tới thế gian này, lúc tới [chỉ có] tấm thân trần, khi chết thì chôn ở dưới đất, cái gì cũng đều phân hủy, chư vị cũng đều không mang theo được gì, khi ra đi cũng [chỉ có] tấm thân trần. Có thứ gì bền lâu đâu. Chỉ có cấp Pháp cho người ta, mới có thể được bền lâu vĩnh cửu, cho nên đây là điều trân quý nhất. Vậy quay ngược lại mà nói, việc hồng Pháp cũng là việc thần thánh nhất. Đương nhiên tôi hoàn toàn không có ý nói mỗi người đều phải làm như vậy. Tôi nói không cần miễn cưỡng, chư vị muốn làm thì làm, chư vị không muốn làm thì tôi cũng không bảo chư vị là sai.

Đệ tử: Muốn cho người da trắng đắc Pháp, thì trước tiên [để họ] đọc “Pháp Luân Công” hay là đọc “Chuyển Pháp Luân”?

Sư phụ: Căn cứ theo tình hình chỗ chư vị mà làm, không có an bài thống nhất, cũng không có quy định thế nào. Chư vị thấy trước tiên cho họ đọc “Pháp Luân Công” họ có thể lý giải được, vậy chư vị cứ làm như thế. Chư vị nói các học viên đó căn cơ khá tốt, nhận thức khá cao, thế thì chư vị cho họ trực tiếp đọc ngay “Chuyển Pháp Luân” cũng được. Chính là căn cứ theo tình huống khác nhau của chư vị mà làm, điều này rất đơn giản, không có quy định nào cả.

Đệ tử: Thừa Sư tôn, “bản tính” được giảng trong “Phật tính vô lậu” và “bản tính thiện lương tiên thiên” được giảng trong “Phật tính” là có quan hệ như thế nào?

Sư phụ: Hai từ đó vừa có quan hệ vừa không có quan hệ. Bởi vì bản tính của chư vị là sự thể hiện ra của cảnh giới vốn do tầng thứ của chư vị quyết định, nói cách khác đó là biểu hiện cảnh giới tầng thứ của chư

vị, hoặc là biểu hiện hay thể hiện của các tiêu chuẩn của Đại Pháp tại các cảnh giới tầng thứ chốn tiên thiên của chư vị. Nó có thể biểu hiện ra trong quá trình tu luyện, hoặc khi chư vị không ngừng đề cao trong tu luyện, không ngừng biểu hiện ra các trạng thái biểu hiện ra [từ] nhận thức ngày càng cao của chư vị tại các tầng thứ khác nhau – đó chính là bản tính của chư vị. Nhưng đặc tính vị tư vị ngã này, loại [đặc tính] này, là do chư vị dần dần bị ô nhiễm theo những năm tháng dài đằng đẵng của vũ trụ. Nếu như toàn bộ thiên thể vũ trụ đều lệch khỏi Pháp, thế thì [đâu đâu cũng] đều xuất hiện hiện tượng như thế, đều cùng nhau ở trong đó [cho nên] ai cũng không nhận thức ra được, cũng giống như trong dòng chảy lớn của xã hội người thường, xã hội nhân loại đã bại hoại đến mức độ đáng sợ như thế, nhưng các sinh mệnh trong đó đều không ai cảm giác thấy [điều này], lại còn cho rằng tất cả đều tốt đẹp lắm, chính là đạo lý này. Vì vậy chư vị tu luyện, chẳng những chư vị cần phải đạt tới các tầng thứ cảnh giới khác nhau ấy, trở về bản tính của chư vị, mà đồng thời còn phải vứt bỏ những thứ bị ô nhiễm tại các cảnh giới khác nhau, tại các thời gian khác nhau, các tầng thứ khác nhau trong quá trình lịch sử dài đằng đẵng, đều vứt bỏ hết. [Điều] tôi cấp cho chư vị chính là bảo chư vị đạt tới cảnh giới thuần tịnh nhất [từ] lúc khai thiên tịch địa. (vỗ tay)

Đệ tử: Trong khi luyện bài công pháp thứ năm, thì luyện ba động tác gia trì trong 20 phút, như vậy là không khớp với khẩu lệnh của Sư phụ?

Sư phụ: Nếu chư vị có thể luyện công vượt quá thời gian, nghĩa là chư vị có thể kéo dài đến khi nhạc luyện

công đã hết mà chư vị vẫn có thể luyện tiếp, thế thì chư vị cứ tiếp tục luyện, không cần dùng nhạc, cũng đều như nhau. Vì chúng ta nghe nhạc nhằm mục đích là muốn dùng nhạc để thay thế cho tư tưởng tạp loạn của chư vị, nếu không thì tư tưởng chư vị cái gì cũng nghĩ tới, nghĩ cái này nghĩ cái kia. Âm nhạc này lại là âm nhạc của Đại Pháp chúng ta, đằng sau âm nhạc này còn có nội hàm và Phật Pháp vĩ đại. Vậy chư vị nghe nhạc cũng giống như nghe nhạc Phật, thanh âm của Phật, là khởi tác dụng ấy. Nếu chư vị nói rằng tôi có thể nhập tĩnh, tư tưởng có thể không nghĩ loạn, thế thì chư vị không nghe nhạc cũng như thế, nói rằng chư vị có thể luyện thời gian dài hơn, không nghe nhạc, thế cũng được.

Đệ tử: Nhập định và nhập tĩnh có quan hệ gì?

Sư phụ: Nhập tĩnh chính là tĩnh lại không nghĩ gì cả, luyện công. Nhập định chính là chư vị có thể định lại, tiến nhập vào loại trạng thái vong hình vong ngã ấy, nhưng chư vị cần phải biết bản thân đang luyện công. “Vong hình” chính là cảm thấy không còn thân thể, “vong ngã” chính là ngoài việc bản thân mình đang luyện công, thì điều gì cũng không nhớ nghĩ. Đây là một loại trạng thái rất tốt, đây gọi là định trụ, còn gọi là nhập định.

Đệ tử: Phù hợp với trạng thái xã hội người thường, [phải chăng] qua thời gian lâu dài sẽ rất dễ bị cuốn theo?

Sư phụ: Đúng như vậy. Cho nên tôi mới bảo chư vị dù là học viên lâu năm, học viên mới đều cần phải đến điểm luyện công để luyện công, tham gia nhóm học Pháp, v.v. Trong hoàn cảnh này sẽ thanh tẩy chư vị,

không ngừng thanh tẩy ngôn từ, hành vi và quan niệm vốn đã bị ô nhiễm trong chốn người thường.

Đệ tử: Khi luyện công chung quanh rất tĩnh, nếu đột nhiên có tiếng động thì [con] luôn luôn giật nảy mình.

Sư phụ: Không sao cả. Nếu như luyện công pháp khác nói thuyết rất nhiều, nào là giật nảy mình rồi, khí lên đỉnh đầu không xuống được nữa, v.v. Chúng ta ở đây không tồn tại những vấn đề này. Và mỗi người đều sẽ gặp phải [vấn đề này], dù là ai luyện công đi nữa thì chư vị đều sẽ gặp phải âm thanh can nhiễu đến chư vị. Tiếng còi xe ô tô ở đằng xa, tiếng ồn ào bên nhà hàng xóm, thậm chí âm thanh đột nhiên xuất hiện trong nhà chư vị, đều sẽ can nhiễu chư vị, điều này ai cũng không tránh được. Bởi vì con người có nghiệp lực, có nghiệp lực thì sẽ có ma nạn. Nhưng điều đó không kéo dài lâu, thường thường là xuất hiện vào thời kỳ đầu luyện công, nhưng tu luyện được một khoảng thời gian rồi thì sẽ không tồn tại loại hiện tượng này nữa.

Đệ tử: Xin Sư phụ giảng một chút về nguồn gốc của tu luyện được không ạ?

Sư phụ: Chà, điều mà chư vị muốn biết này là [một chủ đề] lớn. Thiên thể vũ trụ thời kỳ này đều không phải là tối căn bản, chư vị không biết khái niệm vũ trụ tối giản lớn thế nào. Khái niệm vũ trụ mà chư vị tưởng tượng cùng với [vũ trụ] lớn hơn mà tôi giảng cho chư vị, đều là phạm vi rất nhỏ, cho nên chư vị muốn hỏi về nguồn gốc của tu luyện, đó là điều không thể nghĩ bàn và cũng không thể tưởng tượng được. Vì vậy nói với chư vị cũng không có ý nghĩa gì cả, không có quan hệ gì với việc tu luyện bản thân của chư vị.

Đệ tử: Sư phụ truyền chính là Pháp của vũ trụ, vậy vì sao thế giới Pháp Luân không ở tại tầng thứ cao?

Sư phụ: Vì sao thế giới Pháp Luân phải ở tại tầng thứ cao? Bởi vì tôi đã giảng, tôi vẫn phải nhắc lại một câu: Tôi ngồi ở đây chính là một con người, chư vị liền xem tôi là người. Tôi và chư vị đều cần phải ăn cần phải ngủ giống như nhau. Đương nhiên, sinh mệnh của mỗi con người đều có một nguồn gốc, tôi cũng có nguồn gốc của tôi. Tôi tới [thế gian] làm việc này, thì trạm cuối cùng [trước khi đến thế gian này] là thế giới Pháp Luân, như thế ngoài thế giới Pháp Luân có thể còn có các thế giới tầng thứ cao hơn khác nhau mà tôi dừng lại hoặc sáng tạo ra. Đối với việc này chư vị đừng bận tâm, đừng để tâm vào.

Đệ tử: Thần tại tầng thứ rất cao thì không có hình tượng thân người, vậy Thần ở nơi đó có còn phân biệt Phật với Đạo hay không?

Sư phụ: Tôi nhớ tôi đã mô tả cho chư vị trong một bài kinh văn rồi, vũ trụ là quá lớn. Khái niệm Phật hiện nay chính là nhận thức của chư vị trước kia về Phật, là rất nhỏ bé, thực tế, khái niệm Phật là vô cùng lớn. Chính là lớn như thế, cũng chưa siêu xuất khỏi phạm vi rất lớn của vũ trụ. Khái niệm Đạo cũng không thể bao hàm vũ trụ khổng lồ được. Như thế nghĩa là, đến một tầng thứ nhất định thì họ không có nữa. Mà tôi lựa chọn chính là hình tượng Phật, quá khứ tôi không có hình tượng thân thể, vấn đề này giảng quá cao rồi. Tôi từ trước đã giảng cho chư vị rồi, là tôi đã lựa chọn hình tượng Phật, là tôi đứng trên cơ điểm Phật gia để truyền Đại Pháp vũ trụ. Kỳ thực tôi có tất cả mọi hình tượng.

Tôi nghĩ nếu chư vị đọc sách nhiều, thì có thể đã biết việc này, trước đây tôi đã giảng vấn đề này rồi.

Đệ tử: Chúng con là đệ tử của Sư phụ. Sau khi tu thành, chúng con có thể biết được tại tầng tối cao tối cao còn có Sư phụ hay không?

Sư phụ: Có một số thì biết, nhưng cũng chỉ thể thôi. Một số thì không biết. Bởi vì tất cả [những thứ] bên trên đều không hiển lộ cho chư vị, chư vị sẽ không cách nào biết được. Cho nên trong khái niệm của chư vị, thì đúng là bên trên đều không có gì cả. Nhìn xuống dưới một cái, vừa nhìn một cái là thấy ngay, cái gì cũng đều hiển hiện ra trong mắt chư vị, còn ở trên chư vị thì lại không có gì cả. Trạng thái biểu hiện ra trong cảnh giới đó thì hiện tại chư vị không thể lý giải được. Mặc dù bên trên có Pháp lý, tôi giảng rất cao, tôi cũng chỉ là dùng ngôn ngữ con người mà giảng. Đến lúc đó, Pháp lý mà chư vị biết, Pháp lý mà chư vị nghe, hoàn toàn không phải là ngôn ngữ như giờ tôi giảng cho chư vị. Tất cả quan niệm đều sẽ phát sinh biến hóa, đối với chư vị mà nói thì tất cả bên trên đều dường như không tồn tại, chư vị sẽ nghĩ tầng thứ cao hơn bên trên có thể vẫn còn nữa, phải chăng ít nhất thì Sư phụ còn ở trên đó, cũng chỉ thể thôi, thậm chí những thứ này đều sẽ biến đổi rất khó đoán. Bởi vì đó là do quả vị của chư vị quyết định, tầng thứ của chư vị quyết định. Chư vị tu đến tầng thứ đó rồi, thì chư vị có toàn bộ năng lực đối với [các tầng thứ] bên dưới chư vị, còn đối với [các tầng thứ] bên trên thì chư vị không có chút năng lực nào cả.

Đệ tử: Tại Đại hội Sức khỏe, phải chăng nhất định phải treo đồ hình Pháp Luân lớn?

Sư phụ: Tại Đại hội Sức khỏe, các học viên xuất phát từ nhiệt tâm đối với Đại Pháp, muốn giúp nhiều người hơn đắc Pháp. Còn nói về việc treo hay không treo Pháp Luân này, không nên suy xét bằng quan niệm con người. Tuy nhiên, sự việc như thế này, tôi luôn chủ trương là cần phải xét tình hình cụ thể mà làm, bất kỳ chuyện gì cũng đều không nên làm quá lên. Bởi vì chúng ta đang lợi dụng hình thức xã hội người thường để tu luyện, cho nên chúng ta cần phải tu luyện phù hợp tối đa với xã hội người thường. Câu nói này không chỉ đơn giản thể hiện trên phương thức tu luyện, hồng Pháp, luyện công của chư vị, mà tất cả mọi hành vi của chư vị đều cần phải thể hiện được điểm này, mới có thể được nhiều người hơn lý giải được, mới có thể khiến người ta đến đắc Pháp. Không nên để người ta xem chư vị như là đang làm tôn giáo, làm mê tín, đối với chư vị không lý giải được, [điều này] biến thành nhân tố cản trở người ta đắc Pháp thì không tốt. Cho nên chuyện gì cũng đều cần làm sao cho phù hợp, chúng ta cần phải lý trí ở điểm này.

Đệ tử: Sau khi đệ tử viên mãn có thể được gặp Sư phụ hay không?

Sư phụ: Chư vị chưa viên mãn mà đã nghĩ chuyện sau khi viên mãn. Vì vậy hiện tại chư vị cần phải chuyên tâm vào việc tu luyện. Trước đây tôi đã giảng câu này: Tôi có thể hiển hiện xuất lai tại tất cả các cảnh giới, tôi có đầy đủ các hình tượng thân thể ở tất cả [các tầng thứ] từ trên xuống dưới, điều này chư vị không thể hiểu được, kể cả chỗ con người này, tôi muốn đến là đến. Tôi nhớ tôi từng làm câu thơ này “Thương khung vô hạn viễn, Di niệm đáo nhãn tiền...” Không kể lớn đến

đâu, đối với sinh mệnh các tầng thứ khác nhau, vượt ra ngoài tầng thứ của bản thân họ đều là không thể được, vượt qua tầng thứ sở tại bên dưới họ thì đều có gián cách thời gian, nghĩa là có thời gian, cần có thời gian. Nhưng đối với Sư phụ mà nói, không có bất kỳ khái niệm thời gian nào có thể cản trở tôi. Đương nhiên, điều này hiện tại chưa vị không thể hiểu được.

Đệ tử: Vì sao Sư tôn lại phải vài lần chuyển thế ở nhân gian để độ chúng con?

Sư phụ: Bởi vì chúng ta ngồi tại đây không phải đều là người, cũng không phải tới địa cầu cùng một thời kỳ. Nếu tôi chỉ chuyển sinh một lần, những ai đến sau sẽ không có cách nào kết duyên với tôi thì làm thế nào? Có rất nhiều nhân tố phức tạp đều là để chuẩn bị làm sự kiện này. Hơn nữa, tôi đều đã chuyển sinh qua các quốc gia khác nhau, các dân tộc khác nhau. Bao nhiêu đời trước tôi có thể đã từng làm hoàng thượng, quốc vương, tướng quân, người xuất gia, văn nhân, dũng sỹ của quốc gia chư vị. (vỗ tay) Xem như nói chuyện vui, giáng ra chính là quan hệ nhân duyên.

Đệ tử: Nước biển là một giọt nước mắt của Phật, xin hỏi tại sao nước mắt của Phật có thể hiển hiện ra tại không gian chúng ta?

Sư phụ: Cũng giống như Thần trên thiên thượng có thể hạ xuống thế gian làm người, việc này [chư vị] nên phải lý giải được. Nước biển là một giọt nước mắt của Phật, chư vị lại đem nước biển ấy lên thiên thượng, vị Phật đó nói cái gì cũng không muốn, bởi vì nó quá dơ bẩn.

Nói cách khác nó đã là vật chất trong cảnh giới này rồi.

Đệ tử: Con vẫn là một đứa trẻ, cha mẹ không cho con tu, con phải làm sao?

Sư phụ: Nếu chư vị đã hiểu biết rồi, chư vị cần phải có chủ kiến của bản thân mình, tu hay không tu là việc của bản thân chư vị. Nếu chư vị muốn chân tu, tôi nghĩ cha mẹ chư vị sẽ không đối đãi với chư vị như là người lớn mà tạo ra chướng ngại cho chư vị, mấu chốt là xem bản thân chư vị có kiên định hay không. Ai tu luyện thì ban đầu đều sẽ gặp phải ma nạn, đều sẽ có trở ngại. Hôm qua một học viên nói anh ta muốn tham gia Pháp hội, nhưng trường học không mở cửa cho anh ta, anh ta tìm không thấy địa chỉ của trường học, đó chính là trở ngại của anh ta. Ai đắc Pháp đều sẽ gặp trở ngại, nhưng trở ngại đó biểu hiện ra đã nhỏ đi nhiều rồi, ngay cả một chút trở ngại như thế mà [chư vị] cũng không đột phá qua được thì không được. Pháp không phải tùy tiện mà đắc được đâu, đừng nghĩ chư vị ngồi tại đây lúc này, có thể chư vị vì Pháp này mà đã phó xuất không biết bao nhiêu mới xúc [tiến tạo] thành nhân duyên ấy, bao gồm các thời kỳ lịch sử khác nhau, không biết phải trải qua bao nhiêu trắc trở mới có thể đắc được. Có phần thì chư vị biết, có phần thì chư vị không biết. Chư vị có thể gặp được Pháp trong nháy mắt ấy, chư vị cảm thấy thật tự nhiên, kỳ thực đã phải qua vô số trắc trở để xúc [tiến tạo] thành thời gian và địa điểm đó cho [chư vị] có thể đắc được Pháp những việc này chư vị không biết.

Đệ tử: Một đệ tử ở Bắc Kinh biên soạn sổ tay đối chiếu Trung-Anh để phiên dịch Đại Pháp, cần phải xử lý như thế nào?

Sư phụ: Tôi phải nói thế này, anh ta muốn làm việc tốt cho Đại Pháp, nhưng quyển sách đó tuyệt đối không

thể phổ biến ra, bởi vì bất cứ từ ngữ nào trong Đại Pháp cũng đều không thể theo định nghĩa của người thường được. Mọi người biết rằng, tất cả sách Đại Pháp xuất bản ra đều là Pháp tôi giảng ra, đều là tôi giảng, sách xuất bản ra là do chính tay tôi chỉnh lý. Chưa qua tôi chỉnh lý, chưa được tôi đồng ý thì đều không thể tùy tiện xuất bản, đó cũng không phải là [thứ] của tôi, cũng không phải là thứ của Đại Pháp chúng tôi. Ai muốn tùy tiện chỉnh lý tư liệu đều là không được, quá khứ tôi đã giảng vấn đề này rồi. Đương nhiên mục đích của học viên là tốt, nhưng phải thu hồi những thứ đó lại.

Đệ tử: Thân thể người chu kỳ này là tốt đẹp nhất, ai cũng muốn có, đây phải chăng là có quan hệ với an bài của Chính Pháp?

Sư phụ: Thân thể của nhân loại chu kỳ này không phải là tốt đẹp nhất. Mọi người biết rằng, thân thể con người thời trung cổ của vũ trụ là tốt đẹp nhất. Tôi không phải là nói đến thời trung cổ của văn minh nhân loại lần này. Đây không phải là điều có thể dung nạp được trong khái niệm của chư vị đâu, cho nên những việc này chư vị không nên nghĩ nhiều quá.

Đệ tử: Tư tưởng của con bị những thứ cực kỳ xấu không chế, đọc sách học Pháp dường như cũng không có tác dụng, Sư phụ vẫn độ con ư?

Sư phụ: Ở đây tôi phải chia làm hai phương diện để giảng. Nếu chư vị là loại người mà tôi đã giảng trong kinh văn mới đây nhất, trước đây chưa từng xem tôi là Sư phụ, hoặc là chư vị luôn luôn giống như bài kinh văn đó đã nói – chư vị luôn luôn bị những thứ đó khống chế, thì chính là chư vị không chuyên nhất. Như thế thì chủ ý thức của bản thân chư vị cần phải mạnh, bất kể

phát sinh chuyện gì chư vị cũng đều bất động, chư vị đừng quản nó chạy loạn hay không loạn, nó đau hay không đau, chư vị chỉ học, tu, kiên định lại, thì thứ gì đều sẽ chuyển biến. Là một người tu luyện chư vị cảm thấy thân thể có chỗ không tốt, điều đó bản thân nó chẳng phải là hảo sự sao? Nếu chư vị không tu luyện, thì sẽ không làm kinh động những thứ bất hảo đó ở trong thân thể chư vị. Kinh văn đã viết ra rồi, là cấp cho chư vị một lần cơ hội. Nếu chư vị vẫn không muốn cải biến bản thân mình, thì chư vị sẽ đánh mất cơ hội ấy. Tại sao thân thể biến đổi đến mức độ như thế này? Là bản thân chư vị tạo thành, bản thân chư vị còn phải ngộ ra khi ở trong trạng thái tầng thứ này. Chư vị nghĩ: “Mình hối hận rồi, Sư phụ đều sẽ lập tức cải biến mọi thứ cho mình rồi”. Như thế không được, đó không phải là tu luyện.

Tu luyện là nghiêm túc. Trong quá trình chư vị không ngừng kiên định bản thân, không ngừng học Pháp, không ngừng nhận thức [sâu rộng thêm], thì sẽ dần dần cải biến. Trong quá khứ chư vị chưa có chân chính tu luyện trong Đại Pháp, chư vị cũng đang đọc sách, nhưng mục đích chư vị đọc sách là để điều chỉnh thân thể chư vị, mục đích chư vị đọc sách là để bài trừ những thứ mà chư vị cho là ma nạn. Tôi truyền Đại Pháp ra là để độ nhân, vì để khiến con người tu luyện viên mãn, chứ không phải là để giúp con người giải quyết nguy nan gì hay trị bệnh gì, hoặc tống khứ những thứ gì mà con người cho là không tốt. Cho nên khi chư vị có được [một niệm] chân chính muốn tu luyện, tín tâm kiên định với Đại Pháp, thì mọi thứ của chư vị mới phát sinh cải biến. Nếu chư vị nói rằng [chư vị] vì những thứ

này nên mới học Đại Pháp, thì cái gì chư vị cũng không đắc được. Tại sao? Chúng tôi không phải là không tu bi với con người, mà bởi vì tôi quản là học viên, là tu luyện. Còn con người tự mình tạo nghiệp, thì tự mình phải hoàn trả toàn bộ. (vỗ tay)

Đệ tử: Xin Sư phụ giảng rõ, nguyên nhân nào đã tạo thành việc sinh mệnh vũ trụ các tầng thứ khác nhau đối với Đại Pháp lại xuất ra những phản ứng khác nhau?

Sư phụ: Việc này không có chút quan hệ gì với việc tu luyện của chư vị, những thiên cơ này tôi cũng không thể giảng cho chư vị được. Tôi bảo mọi người rằng, toàn thể vũ trụ qua những năm tháng dài đằng đẳng đều đã lệch khỏi Đại Pháp của vũ trụ này, đều đã sai lệch và cũng đều không biết bản thân đã lệch rồi, chỉ sau khi [họ] được chính lại rồi thì họ mới biết. Cũng giống như con người, giống như người tu luyện chư vị ngồi tại đây hôm nay. Hôm nay chư vị quay đầu lại nhìn người thường, thì chư vị mới biết người thường đã bất hảo đến mức độ nào. Trước đây khi chư vị chưa tu luyện, thì căn bản không cảm nhận được, chính là đạo lý này. Cảnh giới khác nhau thì có tồn tại chỗ mê của các cảnh giới khác nhau.

Đệ tử: Sinh mệnh kể từ nay đến nghìn triệu năm sau này đều phải luôn luôn ghi nhớ việc hướng nội mà tìm?

Sư phụ: Đây là trạng thái của người tu luyện, không phải là việc của Thần. Tu luyện đối với một sinh mệnh mà nói thì không phải là mục đích tồn tại, [tu luyện] chỉ là biện pháp hồi thăng của con người. Dùng tư tưởng của con người để nghĩ việc của Thần thì có thể nghĩ được gì? Căn bản là không như vậy. Con người ấy, tôi giảng trên quý mặt con người của chư vị là bởi vì chư vị

có thể tu luyện, chứ hoàn toàn không phải là trăn quý bản thân con người chư vị. Đối với Thần mà giảng thì con người quá dư thừa, cho dù đối với tôi mà giảng thì bất quá cũng chỉ là một tầng thứ thấp nhất không thể khuyết thiếu trong vũ trụ mà thôi. Cho nên tư tưởng chư vị luôn luôn hạn chế tại nơi [cảnh giới] con người, cảm thấy con người như thế nào thế nào, lấy tư tưởng của người mà nghĩ về Thần, thì chư vị căn bản là nghĩ không được, giống như Thần không có tư tưởng con người, chính là đạo lý này.

Đệ tử: Vì sao những người ôm giữ mục đích bất thuần mà đến học Pháp vẫn có thể trừ bệnh khỏe thân, vẫn có thể đắc được phúc phận?

Sư phụ: Bởi vì đây là thể hiện của Đại Pháp tại tầng thứ thấp nhất. Bởi vì Đại Pháp vũ trụ không phải là để dành cho tu luyện của con người. Nó là cấp cho sinh mệnh các tầng thứ khác nhau và khai sáng hoàn cảnh sinh tồn cho các tầng thứ khác nhau. Như thế trong trạng thái ở tầng thứ con người thấp nhất này, ở trong hoàn cảnh sinh tồn của con người, trong thể hiện của Pháp tại tầng thứ này, chư vị đã tiếp xúc rồi. Đương nhiên con người [mà] họ không tu luyện, con người chính là con người, như thể trạng thái tốt nhất của con người thì không có bệnh, khỏe mạnh, có phúc phận. Chư vị đã tiếp xúc với Pháp rồi, cũng chỉ có thể đắc được điểm này mà thôi.

Đệ tử: Sư phụ đã giảng: “Khi Đại Pháp triển hiện tại nhân loại, thì [những gì mà] chư vị sẽ đánh mất không chỉ là những thứ này”.

Sư phụ: Đúng vậy. Vũ trụ to lớn cỡ nào! Thần ở trong các tầng thứ khác nhau, các cảnh giới khác nhau

[nếu mà] vi phạm Luật Trời thì đều phải đánh hạ xuống. Qua thời gian dài đằng đẳng họ đã biến thành không tốt, không thể ở trong cảnh giới ấy nữa, họ rút khỏi cảnh giới của họ. Có [vị] đã biến thành đặc biệt bất hảo rồi, bị đánh hạ xuống tầng thứ con người này. Có vị thậm chí đã biến thành không bằng con người, nên họ thậm chí chẳng được làm người, thậm chí bị tiêu hủy, huống hồ là con người? Cũng có nghĩa là chư vị đánh mất không chỉ là những thứ này, chính là ý đó. Pháp ở nhân gian đã thể hiện đến bước này, hiện nay chư vị vẫn chỉ là tu luyện, vẫn chưa đến bước thể hiện ra uy lực của Pháp tại nhân gian. Thực sự thể hiện ra Pháp tại nhân gian, [lúc ấy] chính là Pháp Chính Nhân Gian. Đến lúc đó thì sẽ gặp vấn đề là những người bất hảo khác nhau sẽ bị đào thải. Đào thải đến đâu, vậy thì cần phải xem vị trí của họ đáng ở tại đâu.

Đệ tử: Tu luyện là có thời hạn cuối cùng, nếu chúng con tới ngày hết hạn mà vẫn chưa tu thành...

Sư phụ: Nghĩ nhiều như vậy để làm gì? Tôi nhiều lần nhấn mạnh vấn đề này rồi, nghĩ chính là chấp trước, buông bỏ nó đi, đừng nghĩ, đảm bảo sẽ cấp cho chư vị đủ thời gian tu luyện, chư vị mà không nắm chắc thì không được. Chư vị nói “Mình từ từ tu thôi, thì đủ [thời gian] hay không?” Không đủ. Bởi vì Pháp là nghiêm túc.

Đệ tử: Máu của người tu luyện tràn quý như thế, làm sao có thể để muỗi hút được?

Sư phụ: Trong quá trình tu luyện, nghiệp lực của bản thân chư vị lúc phát phóng ra, chư vị có biết máu kia của chư vị dơ bẩn đến thế nào không? Chư vị có biết con muỗi kia hút đi của chư vị đều là những thứ dơ bẩn không? Đương nhiên, chúng ta khi tu luyện thì

thân thể càng ngày càng khỏe mạnh, càng ngày càng tốt so với người thường, có thể vẫn sẽ có việc như vậy. Nếu con muỗi kia đời trước đã từng là một sinh mệnh bị chur vị giết chết, chur vị không hoàn trả cho nó có được không? Nhưng mà bị hút đi ấy cũng không phải là thứ gì trân quý cả. Không nên luôn luôn xem bản thân bị tổn hại như thế nào, sao không thử nghĩ xem làm sao hoàn trả chỗ nghiệp lực của bản thân còn thiếu nợ? Đời trước có người giết rất nhiều người, còn làm rất nhiều việc xấu, chur vị hôm nay muốn tu luyện thì muỗi đều không thể cắn chur vị, chur vị muốn phải tay mà rời đi, thế sao được?! Nếu chur vị là người tu luyện rất tốt hoặc là người có rất ít nghiệp lực, chur vị xem con muỗi ấy có đến bên cạnh chur vị không, nó cắn người xung quanh nhưng không cắn chur vị. Bởi vì khi thân thể chur vị không có nghiệp lực màu đen, muỗi sẽ không dám tiến nhập vào hoàn cảnh thuần dương như vậy. Bởi vì có tồn tại hoàn cảnh âm tính nên muỗi mới tới, phù hợp với nó, nó rất thích, máu của chur vị phù hợp với tiêu chuẩn của nó thì nó mới thích hút. Máu của chur vị là thuần tịnh, thì muỗi ngược lại cảm thấy không tốt, là đạo lý này phải không? (vỗ tay)

Đệ tử: Vật chất không gian khác đều là tồn tại chân thực, vì sao vẫn còn xuất hiện vấn đề tùy tâm nhi hóa?

Sư phụ: Đúng vậy. Nhưng đừng nghĩ đến việc dùi sừng bò. Tôi đã giảng tư tưởng con người đều là vật chất. Chur vị nghĩ điều gì thì đều có thể nghĩ thành, lời chur vị nói ra, nói điều gì cũng đều là hữu hình, chỉ là chur vị nhìn không thấy, tất cả đều là vật chất. Vật chất trong mắt con người và trong mắt của Thần là không giống nhau. Hình thức tồn tại vật chất mà con người

nhìn thấy được không phải là chân thực, cũng không phải là bất động. Đây là thể hiện chân thực của tồn tại của vũ trụ. Do tư tưởng của con người quá bất hảo, nghĩ ra đều là tà, ác, bất thiện, truy cầu, vị tư, mang theo tình, v.v. Cho nên nghĩ ra đều là giả tướng. Chư vị luôn luôn từ một phương diện mà dùi cái sừng bò đó. Vì sao giảng trí tuệ của Phật thì lớn? Cách nghĩ của ông và chư vị không giống nhau, độ khoan dung của ông lớn, và ông không suy nghĩ vấn đề chỉ từ một phương diện.

Đệ tử: Con là một đệ tử Tây phương, con cảm thấy trong “Chuyển Pháp Luân” thì “tình yêu” dường như đã mất đi vị trí của nó.

Sư phụ: Tôi bảo chư vị, cái “tình yêu” mà Jesus, thánh Mary và Jehovah giảng ấy không phải là “tình yêu” mà con người hiểu, đó là “từ bi”. Chỉ là bây giờ trong ngôn ngữ của người Tây phương không có hai chữ “từ bi”, cho nên người đời sau bèn dùng từ “tình yêu” để thay thế lời Thần đã giảng. “Tình yêu” này đối với Thần mà giảng thì dơ bẩn, từ bi mới là thần thánh. Vì tình yêu, con người chìm đắm trong tình dục; vì tình yêu, con người chìm đắm trong tội ác loạn tính; vì tình yêu, con người sẽ làm ra rất rất nhiều những việc không tốt, những việc mà Thần vốn không thể khoan dung được. Tình yêu có một mặt mà nhân loại xem là tốt là sự giúp đỡ lẫn nhau. Nhưng đồng thời nó cũng tồn tại một mặt phụ diện. Nhưng từ bi lại hoàn toàn là tốt. Cho nên quá khứ Thần phương Tây giảng “tình yêu”, tôi bảo lại chư vị minh xác rằng đó gọi là “từ bi”, chứ không phải là “tình yêu” mà người thế gian vẫn nói. Đó là do trong văn hóa của chư vị không có khái

niệm “từ bi”. Người cổ đại chực vị dùng danh từ “tình yêu” này để ghi chép lại lời Thần giảng mà thôi.

Đệ tử: Đối với người phương Tây mà nói, “phụ thể” là rất kỳ quái khó hiểu, làm sao giải thích rõ “phụ thể” với người phương Tây?

Sư phụ: Trong xã hội phương Tây cũng là có tồn tại lục đạo luân hồi, đối với con người mà nói thì đây là việc không thể tránh khỏi được. Chỉ là Jesus chỉ giảng địa ngục chứ không có giảng luân hồi. Jesus đã giảng con người là có tội, mà không giảng có tội là bởi vì con người có nghiệp lực. Đó là do văn hóa con người không giống nhau tạo thành. Về chuyện phụ thể, trong văn hóa phương Tây không phải là không có. Chư vị có nhớ trong “Tân ước” có chuyện Jesus đi trị những con quỷ bám trên thân người? Trong “Thánh kinh” là có ghi chép lại. Những con quỷ này nói: “Chuyện này không liên quan đến ông Jesus, không phải là việc của ông”. Nhưng Jesus lại nhất định phải trị bỏ chúng đi. Từ điểm này có thể thấy, chư vị còn chưa hoàn toàn hiểu văn hóa của chính mình.

Đệ tử: “Đả bất hoàn thủ, mạ bất hoàn khẩu”. Chúng ta có thể nói “Các vị làm như vậy là không đúng” không?

Sư phụ: Đối với người tu luyện thông thường mà giảng, “Đả bất hoàn thủ, mạ bất hoàn khẩu” là biểu hiện của một cách xử lý chuẩn xác nhất. Bởi vì họ đánh chư vị, mắng chửi chư vị đều là vì thị phi, chính là mâu thuẫn. Chư vị muốn nói với anh ta: “Anh không nên đánh tôi”, nói không chừng anh ta vẫn đánh chư vị thêm mấy cái. Chư vị muốn lý luận với anh ta, như thế chư vị sẽ hãm trong mâu thuẫn cùng với anh ta. Chỉ có bỏ qua cho anh ta, thì cũng xong chuyện rồi. Cho nên

câu nói “Đả bất hoàn thủ, mạ bất hoàn khẩu” là cách xử lý chuẩn xác nhất. (vỗ tay) Có người trong chúng ta có thể làm được điểm này, tôi nói rằng họ tu thực sự tốt, không tệ. Có người vẫn biết “Anh đánh tôi, tôi không đánh anh; anh chửi mắng tôi, tôi cũng không mắng chửi anh”. Nhưng dù sao trong thâm tâm vẫn không bỏ qua được, cứ muốn nói một câu: “Anh không nên đánh tôi”. Chính là do thâm tâm của chư vị còn không phóng hạ, chư vị thiếu người ta món nợ đó mà vẫn không muốn hoàn trả, trả rồi trong tâm vẫn không phục, dù sao vẫn muốn nói một câu để an ủi xoa dịu bản thân. Đương nhiên lời tôi giảng có vẻ có quan hệ biện chứng. Tôi muốn hỏi một câu: Các học viên da trắng hoặc học viên da đen, tôi giảng như vậy chư vị nghe có hiểu không? (vỗ tay) Tốt, cảm ơn mọi người.

Đệ tử: Chúc vụ của con là dạy Triết học và Văn học, con thấy Triết học và Văn học có ích đối với xã hội người thường.

Sư phụ: Tôi bảo chư vị rằng, chúng ta tu luyện phù hợp tối đa với xã hội người thường, chư vị cần làm công tác nào thì chư vị vẫn làm, chư vị không có sai, bởi vì công tác của chư vị và tu luyện của chư vị là tách biệt nhau, chỉ là tâm tính trong tu luyện của chư vị sẽ biểu hiện ra trong công tác của chư vị. Ai cũng sẽ nói chư vị tốt, người tu luyện Đại Pháp thực sự tốt, bởi vì chư vị biểu hiện tốt. Còn như nói tương lai nó {Triết học và văn học} nằm ở vị trí nào, toàn vũ trụ đều đã sai lệch khỏi Pháp, ngoại trừ Đại Pháp thì xã hội nhân loại chỗ nào còn có được một miền đất tịnh độ đây? Còn có nơi nào là chốn kiên tịnh đây? Chuyện tương lai tôi không muốn giảng, dù sao xã hội nhân loại toàn bộ đều biến

thành không tốt như thế, có thể trong tương lai không thể biến thành tốt, vậy có thể tương lai sẽ bị đào thải, không chỉ là con người thôi đâu. Hiện tại chur vị làm công tác gì chur vị cứ làm, bởi vì Chính Pháp chưa đến chỗ nhân loại, hiện tại chỉ là Pháp đang độ chur vị.

Đệ tử: Hoàn cảnh gia đình con luôn luôn không tốt, trong đó [con đã] làm cho cha mẹ của con bất kính đối với Đại Pháp, đó là đệ tử đang tạo nghiệp u?

Sư phụ: Không thể xem như vậy được, cần phải nhìn từ hai phương diện. Một khả năng là nghiệp lực bản thân tạo thành, một khả năng là do tu luyện bản thân có tâm chấp trước không buông bỏ mà tạo thành. Có cả hai nguyên nhân, nhưng còn có các trạng thái khác của những người khác nhau biểu hiện ra do thiếu hiểu biết về Đại Pháp.

Đệ tử: Có một số người theo đạo Cơ Đốc không tin có “lực đạo luân hồi”.

Sư phụ: Jesus chẳng phải đã từng giảng người mà làm việc xấu phải xuống địa ngục sao? Tôi chỉ có thể giảng cho mọi người như thế này. Chur vị có người có thể đã từng đọc “Tân ước” và “Cựu ước”, đặc biệt là “Tân ước”, đều là ai đó ghi chép lại, ai đó ghi chép lại, đều là những ghi chép từng đoạn từng đoạn. Loại ghi chép này là một loại ghi chép theo ký ức, chính là những người từng nghe Jesus giảng nhớ lại mà ghi chép xuống. Những lời Jesus đã từng giảng trong cả một đời, mọi người nghĩ thử xem, có thể chỉ chừng ấy điểm như cuốn sách đó không? Ít như thế chẳng? Những lời Jesus đã từng giảng là rất nhiều, rất nhiều, có rất nhiều lời giảng đã bị người ta quên đi rồi mà không có ghi chép lại. Như thế vì sao [những lời giảng ấy] đã không được

ghi chép lại? Từ một nguyên nhân khác mà giảng, là bởi vì con người cũng chỉ xứng đáng được biết nhiều đến vậy thôi.

Bởi vì Phật Pháp, Pháp giảng tại tầng thứ Như Lai này cũng không thể hoàn toàn để con người biết được. Thích Ca Mâu Ni giảng ở thế gian là La Hán Pháp, con người cũng chỉ có thể biết nhiều chừng đó thôi. Những lời Jesus giảng ra đã hoàn toàn có thể giúp con người theo đó mà làm mà lên đến Thiên quốc, thế là đã đủ rồi. Cho nên Thần khiến cho [những lời giảng đó] không được lưu lại quá nhiều. Kinh thư phương Đông tuy rất nhiều, nhưng cũng là một loại ghi chép theo ký ức đứt đoạn không đầy đủ, điểm này là khẳng định. Giảng từ một phương diện khác, có người da trắng là người phương Đông chuyển sinh. Nếu như chư vị ở phương Tây không có loại sự tình này, khi chư vị chuyển sinh thành người phương Đông thì sẽ có chăng? Hơn nữa có rất nhiều người phương Đông hay phương Tây là chuyển sinh qua lại, chính là chuyển sinh qua lại. Có người cảm thấy gần gũi với văn hóa phương Đông, có người cảm thấy gần gũi với văn hóa phương Tây, cũng có thể là do vết tích những lần chuyển sinh của anh ta vào những thời kỳ khác nhau xúc [tiến tạo] thành. Nhưng đừng nghĩ chư vị hiện tại là người da trắng, hoặc người da vàng hoặc người da đen, không chắc là chư vị thuộc chủng tộc nào đâu.

Đệ tử: Người già thị lực kém, thích nghe bằng ghi âm, [như vậy] cũng có hiệu quả như đọc sách Đại Pháp hay không?

Sư phụ: Là như nhau, thực tâm học Pháp thì không chừng mắt sẽ phát sinh biến hóa, nghe hay đọc đều là

như nhau. Đừng nói chư vị tuổi tác lớn nhỏ, đó cũng là chấp trước và chướng ngại của bản thân chư vị. Đại Pháp không phân biệt tuổi tác lớn nhỏ, chư vị chỉ quản việc tu thôi. Tôi nhớ năm tôi ở Bắc Kinh truyền Pháp, học viên thích gọi tôi là Đại sư. Sau này ở dưới có một người tuổi tác khá cao, dường như bảy tám mươi tuổi, ông ấy chuyển lên một câu hỏi: “Tại sao ông xưng là Đại sư? Tôi lớn tuổi thế này còn không gọi là Đại sư”. (cười) Tôi đã giảng cho ông ấy rằng, tôi không có tự xưng mình là Đại sư, là mọi người tôn kính tôi, họ nghĩ ra danh từ Đại sư và gọi tôi. Kỳ thực gọi tôi là gì cũng được, gọi tên, gọi là thầy, gọi là tiên sinh, gì cũng được. Tôi không coi trọng những thứ đó, tôi không chú trọng bất kỳ hình thức nào cả. Kỳ thực nói thẳng ra, [khái niệm] lớn tuổi hay nhỏ tuổi không thể áp dụng với người tu luyện, bởi vì không nói được nguyên thần bao nhiêu tuổi, đó là tự kỷ chân chính của chư vị. Nếu giảng như vậy, thì trong vũ trụ này tôi là lớn tuổi nhất, chư vị không ai lớn [tuổi] như tôi cả. (vỗ tay)

Đệ tử: “Luận ngữ” bao hàm toàn bộ nội dung của “Chuyển Pháp Luân”, xin hỏi vì sao gọi là “Luận ngữ”?

Sư phụ: Mọi người biết đấy có vẻ Khổng Tử cũng có “Luận ngữ”, nhưng khái niệm và nội dung hoàn toàn không giống nhau. Tôi luận về Phật Pháp, dùng ngôn ngữ của con người, cho nên tôi gọi nó là “Luận ngữ”. (vỗ tay) Chính là khái niệm này. Ngôn ngữ con người được dùng vì Pháp, dùng thế nào cũng được. Chỉ cần có thể nói rõ vấn đề, chỉ cần có thể độ chư vị, chỉ cần có thể giảng rõ Pháp, tôi sẽ sử dụng như vậy. Cho nên tôi không bị hạn chế của ngôn ngữ cùng từ vựng của quy phạm hiện đại.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp công tác tại một bệnh viện ung thư chuẩn bị hồng Pháp, như vậy có thỏa đáng không?

Sư phụ: Còn phải xem xuất phát điểm là gì. Giả sử chư vị muốn dùng Đại Pháp trị bệnh cho người ta. Đại Pháp có thể chính lại tất cả các trạng thái không đúng đắn, con người có bệnh là [trạng thái] không đúng đắn, nhưng Đại Pháp không phải là để chính lại các trạng thái không đúng đắn cho con người. Đại Pháp truyền cấp cho con người là để độ nhân, là một bộ Thiên Pháp vĩ đại cấp cho các sinh mệnh khác nhau, khai sáng các hoàn cảnh sinh tồn khác nhau trong vũ trụ. (vỗ tay) Chư vị muốn cấp Đại Pháp cho con người để trị bệnh, nếu là tâm này thì không đúng, phải không? “Ồ, Đại Pháp có thể trị ung thư, chúng ta tới bệnh viện để trị ung thư cho người ta”. Đó không phải là đang độ nhân, [mà] là dùng Đại Pháp để trị bệnh, như thế không được.

Không phải là chúng ta không từ bi. Tôi đã giảng cho chư vị rồi, Jesus cũng vậy, thánh Mary cũng vậy, còn có Jehovah với bản sự lớn hơn cả hai vị Thần đó, còn có Phật Đà trong tôn giáo mà người phương Đông tin theo, họ chỉ cần phất tay một cái thì con người trên địa cầu bé tẹo này thậm chí một người bệnh cũng chẳng còn. Tại vì sao họ không từ bi làm việc này cho con người? Bởi vì con người đang tự mình làm điều xấu. Hôm nay tôi làm việc này cho chư vị rồi, ngày mai chư vị vẫn làm điều xấu. Đương nhiên, đây không phải là để trừng phạt con người, mà là lý của vũ trụ đang đánh giá hết thấy các sinh mệnh, là vì con người bản thân đã làm điều xấu, tự mình phải hoàn trả. Ví như nói, chư vị đã giết người, Phật giúp chư vị tiêu nghiệp, chư vị vậy là có thể tùy tiện sát nhân? Chỉ cần chư vị sát nhân là có

nghiệp lực, Phật liền tiêu bệnh cho chư vị, như thế có được không? Con người đã làm điều xấu, thì bản thân phải tự hoàn trả, tự mình gánh chịu. Thường thường khi con người đã làm điều xấu thì biểu hiện lớn nhất [của nghiệp lực] trên thân thể con người chính là bệnh, sẽ dùng bệnh để trừng phạt con người. Điều này không chỉ có tôi giảng, Jesus cũng đã giảng rồi, con người là có tội. Vì sao con người có tội? Chính là thân thể con người có nghiệp lực. Trong văn hóa phương Tây, họ không có từ “nghiệp lực” này, không có từ vạ này, cho nên Jesus bèn dùng từ “tội” để thuyết minh khái quát. Trên thực tế, có nghiệp lực chẳng phải là có tội sao? Không có tội làm sao có thể có nghiệp lực? Đó là một đạo lý.

Đệ tử: Sau khi viên mãn tới được các tầng thứ của mình rồi, thân thể chúng con phải chăng vẫn còn mang theo thụ ký {đánh dấu} của Sư phụ?

Sư phụ: Đã tu viên mãn rồi thì không tồn tại vấn đề đánh dấu nữa. Đánh dấu là [dành cho] con người ở trong mê, lạc đến nơi này rồi mới đánh dấu. Sau khi viên mãn, chư vị đã hoàn toàn là một cá thể độc lập, chư vị đã hoàn toàn là một vị Thần vĩ đại có thể tự định đoạt được rồi. Tôi cấp cho chư vị hoàn toàn không phải là sự trói buộc, tôi cấp cho chư vị chính là [cơ hội để trở thành] một vị Thần vĩ đại. (vỗ tay)

Đệ tử: Người không học Pháp Luân Đại Pháp rất thích nghe nhạc “Phổ Độ” và “Tế thế”, xin hỏi Sư phụ có thể cho họ nghe không?

Sư phụ: Có thể, họ đã nghe âm nhạc Đại Pháp chúng ta rồi, tất nhiên cũng có chỗ tốt [đối với họ].

Đệ tử: Trong xã hội ngày nay, quan niệm nam nữ bình đẳng rất mạnh mẽ. Là nữ đệ tử, làm thế nào có thể mềm mỏng mà lại dũng mãnh tinh tấn.

Sư phụ: Hiện nay người ta nói phụ nữ càng ngày càng giải phóng, cá tính càng ngày càng mạnh, kỳ thực chư vị hoàn toàn không phải là được phía mặt Thiện dẫn dắt đâu. Tôi thấy sự mạnh mẽ không thể hiện ở vẻ bề ngoài này của con người. Chư vị ngày thường giống như một phụ nữ chân chính, dịu dàng, thì năng lực của chư vị cũng sẽ giúp chư vị có được tất cả những gì chư vị đáng có được như thế. Chư vị không hẳn cần phải biểu hiện ra tính dương cứng rắn như đàn ông chư vị mới có thể đạt được [những thứ đó]. Chư vị có hiểu đạo lý tôi giảng không? (vỗ tay) Cũng là nói chư vị là phụ nữ, thì chư vị nhất định cần phải giống như phụ nữ, thiện lương, dịu dàng, thì mới được nam giới tôn kính và yêu mến. Nếu chư vị không thể thiện lương và dịu dàng, nam giới thấy chư vị là sợ hãi, (cười) chư vị sẽ không có được tình yêu và sự ấm áp của gia đình mà lẽ ra nên có. Ngược lại, chúng ta không chỉ nói nữ giới, nam giới chúng ta cũng phải có được phong thái của nam giới. Nhưng xã hội ngày nay trên trái đất đều đã không còn tốt nữa, tôi chỉ có thể yêu cầu đệ tử của tôi hành xử như vậy, điều đó xã hội làm không được. Tôi nhớ xã hội phương Tây trước những năm 50 [của thế kỷ 20], nam giới rất có phong độ quân tử, tôn kính phụ nữ. Bởi vì phụ nữ ra phụ nữ, cho nên nam giới rất thích giúp đỡ phụ nữ, tôn kính họ, trân trọng họ. Mà phụ nữ cũng thương yêu chồng mình một cách nữ tính. Đó là hành vi của con người. Còn ngày nay chư vị đều đã làm biến dị điều đó rồi.

Trong xã hội phương Đông, sự mạnh mẽ quá mức này của phụ nữ, đã khiến cho nam giới trở thành giống như nữ giới. Tôi nói với chư vị rằng, trong nội tâm bản thân chư vị mong muốn chồng mạnh mẽ, nhưng trong lòng chư vị lại muốn áp đảo chồng mình, thế chẳng mâu thuẫn sao? Nếu hình thức xã hội đều biến thành như vậy, thì người chồng có thể ngẩng đầu lên được không? Có thể ưỡn ngực ra được chăng? Có thể làm một nam tử hán được chăng? Một gia đình không thể có hai chủ, một núi chẳng thể có hai vua. Cho nên hai hổ tranh nhau thì sẽ có con bị thương, (cười) và tất nhiên gia đình bất hòa. Hai vị Đại vương sống chung một nhà, thế sao được. Thế nào cũng phải có một chủ gia đình, cho nên mới có chuyện gia đình ly hôn, bất hòa. Chư vị luôn luôn nói như thế này: người nam nói người nữ căn bản không ra người nữ, người nữ nói người nam căn bản không ra người nam.

Trong xã hội phương Tây lại càng thoải mái, ngay khi kết hôn với nhau thì liền đem tài sản ra phân chia: “Tương lai khi hai ta ly hôn thì cái này là của tôi, cái kia của anh”, thế càng thoải mái hơn. Hoàn toàn không còn [chuyện] phụ nữ gả cho đàn ông rồi thì phải nương tựa vào đàn ông; mà đàn ông không còn nghĩ rằng người phụ nữ ấy một khi đã gả cho mình, người phụ nữ đã phó thác cả đời cho mình rồi, thì mình cần phải có trách nhiệm với cô ấy, hoàn toàn chẳng còn cái tâm này nữa. Lợi ích cá nhân, tự do cá nhân là trên hết, thế thì chư vị còn tìm đâu được sự ấm áp của gia đình nữa. Tranh đấu hơn thua với nhau, chẳng ai chịu ai, tôi nói với chư vị rằng đó chẳng phải là trạng thái của con người! (vỗ tay) Giữa vợ chồng đều không dám tin tưởng nhau,

chẳng có nơi nào có thể khiến chư vị có được cảm giác an toàn, ấm áp, êm ấm, chư vị sống thế chẳng khổ ư? Nhưng trong tâm chư vị đều nghĩ: “Không nên thế này, cần phải có một nơi ấm áp, có một nơi êm ấm”. Nhưng [cách hành xử] bề ngoài chư vị lại phá hỏng tất cả điều này, cường điệu cá tính tự tư, chứ không để nơi như thế [hình thành]. Mọi người khi đều làm như thế, thì quan hệ tốt đẹp giữa con người với nhau đã bị đánh mất rồi. Đương nhiên tôi chỉ giảng với các đệ tử, với chư vị, bảo chư vị rằng những điều đó không được. Nhân loại đã hoàn toàn biến đổi đến mức độ không thể cứu vãn cũng không thể vãn hồi điều đó nữa rồi. Tất cả các công cụ tuyên truyền của dư luận xã hội hiện nay đều đàm luận hướng về tự do cá nhân, buông lỏng cá tính. Tôi bảo chư vị rằng, loại cá tính buông lỏng ấy chư vị xem ra giống như tự do, nhưng kỳ thực chư vị vĩnh viễn sẽ không có được loại hạnh phúc ấm áp ấy nữa! Chư vị vĩnh viễn sẽ không còn có thể tin ai được nữa! (vỗ tay)

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp tu đến thế giới Phật làm người dân chẳng? (cười)

Sư phụ: Đừng cười. Đây cũng là một vấn đề khái niệm. Người tu thì có quả vị, cho nên hoàn toàn không phải là người dân. Sau khi viên mãn đều có quả vị.

Đệ tử: Đại Pháp có thể cải biến con ở bề ngoài, cũng có thể cải biến con tại các tầng thứ khác nhau, không gian khác nhau, lý giải như vậy đúng không?

Sư phụ: Lý giải vậy không sai. Tôi đã từng giảng thế này: Nếu không có thân thể người, thì tu luyện không được, như thế cũng đề cao không được, [như thế] thân thể tại các không gian khác làm sao có thể nói đến chuyện cải biến lên được? Tu luyện thì không tách

rời thân thể con người này, cho nên phải là phía bên này con người đang tu thì mới có thể cải biến được. Có lúc đọc sách Đại Pháp, chư vị không tập trung tinh lực, miệng đã niệm xong, nhưng tư tưởng không ở đó, là bởi vì phó ý thức hoặc các phương diện khác đang khởi tác dụng. Tư tưởng chư vị thỉnh thoảng xuất hiện, một lúc lại không còn nữa. Nếu chư vị thường xuyên gặp vấn đề này, chư vị cũng bằng như buông bỏ hết tất cả, cấp Pháp này cho người khác, như thế không được, tôi cũng không cho phép tu như vậy.

Đệ tử: Lý giải sự khác nhau giữa tình yêu với chấp trước như thế nào?

Sư phụ: Đó là hai khái niệm [khác nhau]. Tình yêu có thể sản sinh chấp trước, bản thân nó có thể tạo thành chấp trước trong quá trình tu luyện. Nhưng trong chốn người thường, trong xã hội, nó vẫn là một nhân tố không thể khuyết thiếu của con người. Con người ly khai tình yêu rồi, thì con người sẽ càng làm chuyện xấu, ma tính càng mạnh, cho nên con người vẫn không tách rời được cái tình yêu đó, không tách rời được cái tình đó. Bởi vì tình là thứ của con người, là nhân tố tất yếu cung cấp cho con người trong hoàn cảnh sinh sống, nhưng lại không dành cho Thần. Làm người tu luyện, chư vị cần phải nhảy thoát ra, tu bỏ tình yêu, tu bỏ các chấp trước sản sinh từ cảm tình, chính là quan hệ này. Nếu chư vị muốn làm được yêu mà không chấp trước, điều đó là không thể được. Nhưng trong quá trình chư vị tu luyện, chư vị không thể ngay lập tức xem nhẹ mọi thứ, buông bỏ hết, và không chấp trước như thế. Cho nên trong giai đoạn hiện nay chư vị là trạng thái nào, thế thì chư vị chính là [đang ở] trạng thái ấy.

Chư vị đừng miễn cưỡng: “Trong thâm tâm tôi vốn là tình yêu, yêu thương người thân, tôi lại ép [bản thân mình] ngừng yêu thương họ”. Chư vị đã sai rồi, bởi vì cảnh giới của chư vị chưa đề cao lên trên, và chư vị chỉ đang cố cưỡng ép bản thân làm điều đó. Nếu chư vị làm như vậy, ngược lại sẽ làm cho người nhà không lý giải được Đại Pháp, phá hoại hình tượng của Đại Pháp. Trong quá trình tu luyện, tình yêu của chư vị được tiêu đi và thay vào đó là từ bi xuất lai. Mọi người biết đấy, tôi ngồi tại đây, tôi đối với mỗi người, dùng cách nói của chư vị mà giảng thì đều là yêu quý và bảo hộ, nhưng kỳ thực đó là một loại từ bi, (vỗ tay) là điều hoàn toàn khác hẳn so với loại cảm tình cá nhân ấy của chư vị. Tôi muốn bản thân chư vị đều có thể phân biệt cái tình đó [với từ bi] giữa tôi và chư vị. (vỗ tay)

Đệ tử: [Có người] khi luyện công tập thể đến trễ về sớm, cử động nặng nề, ảnh hưởng người khác nhập tĩnh v.v., có nên nhắc nhở họ chú ý không?

Sư phụ: Nói đến vấn đề này, làm tôi nhớ đến một suy nghĩ. Tôi bảo mọi người rằng, người Trung Quốc trước Đại Cách mạng Văn hóa đều nổi tiếng trên toàn thế giới là đất nước lễ nghi, bất luận là từ văn minh, vệ sinh và bề ngoài đều vô cùng chú trọng. Văn minh của các quốc gia xung quanh Trung Quốc đều là do người Trung Quốc mang tới, là học từ Trung Quốc. (vỗ tay) Nhưng chư vị biết chăng? Từ sau Đại Cách mạng Văn hóa lại xem đó là “Tứ cự” mà phá bỏ đi rồi, [lại] coi trọng bần dính đầy thân, chai sạn đầy tay, và những con rắn dài được gọi là “sâu bọ cách mạng”. Con người xem dơ bẩn là tốt đẹp. Quan niệm loại này tiếp diễn tới sau này. Tuy nhiên điều kiện sinh hoạt mọi người

hiện nay đã tốt lên rồi, cũng tương đối chú trọng một chút rồi, nhưng quan niệm lưu lại từ thời Cách mạng Văn hóa này vẫn chưa mất đi. Cho nên chư vị tới xã hội phương Tây, người xã hội Tây phương quả thực rất khó khoan dung chư vị về phương diện này.

Chư vị không chú ý tiểu tiết, lời thôi lếch thếch, nhếch nhác, nói oang oang không phân biệt hoàn cảnh, địa điểm, không chú ý đến vệ sinh. Đương nhiên tôi đã giảng rồi, chư vị cần phải tu luyện phù hợp tối đa với người thường. Làm đệ tử tu luyện, chư vị cần phải làm được điều này. Vấn đề này chẳng có gì, tôi không muốn giảng chi tiết. Nhưng chư vị có biết chăng, do biểu hiện của chư vị khiến một số học viên Tây phương không dám tham gia vào việc hồng Pháp. Mọi người phải chú ý! Đây không chỉ là một vấn đề hành vi, [chư vị] thực sự cần chú ý đến những việc về phương diện này. Tôi ngược lại không phải là bảo chư vị chú trọng ăn mặc theo thời trang nào cả, chư vị cần phải hiểu được văn minh nhân loại ở bề mặt nhất. Tôi bảo chư vị rằng, kỳ thực bên trong Đại Pháp cũng đã bao hàm những nội hàm ở tầng thứ thấp nhất, làm việc gì cũng cần phải có thể nghĩ đến người khác, tôi nghĩ chư vị đều có thể làm tất cả mọi việc được tốt. (vỗ tay)

Đệ tử: Có học viên nói chuyện nào đó đã thỉnh ý của Thầy rồi, nhưng người khác cảm thấy cách xử sự, lời nói và việc làm của anh ta không giống người tu luyện.

Sư phụ: Có rất nhiều người trong lúc tranh luận giữa đôi bên không được bèn lấy lời giảng của tôi ra bảo là “Sư phụ nói thế”, để biện hộ cho chấp trước của bản thân họ, che giấu cái tâm mà lẽ ra bản thân họ cần phải vứt bỏ, việc này rất không tốt. Nhưng giảng ngược

lại, cũng không thể [do chư vị] thấy trong lời lẽ cử chỉ của họ có chỗ không phù hợp với Đại Pháp, chư vị bèn nói họ không phải là học viên, tu không tốt. Kỳ thực họ có rất nhiều, rất nhiều tâm đã tu bỏ đi rồi, họ so với người thường không biết là đã tốt hơn bao nhiêu rồi, chỉ có những tâm mà họ chưa bỏ đi mới có thể biểu hiện ra thôi. Cho nên khi chư vị thấy [như vậy], đối với người tu luyện thì khó có thể chấp nhận được. Điều này cho thấy rằng [chư vị] không nên đánh giá người khác thông qua biểu hiện của họ. Lúc này tôi đều đã giảng hai phương diện đó rồi.

Đệ tử: Có học viên lâu năm mặt biến thành màu đen, rất nhiều đốm đồi mồi, có người thân thể gầy ốm đi, hiện tượng đó có phải là bình thường không?

Sư phụ: Tu luyện là phức tạp. Nếu chư vị chú trọng những điều này, như thế sẽ chuyên môn để chư vị nhìn thấy những điều này, để xem thử chư vị còn tu hay là không tu. Vậy giảng ngược lại, khi những người đó thực sự xuất hiện trạng thái như vậy, chúng ta cần phải nhìn xem thực chất họ có tinh tấn hay không tinh tấn. Sách cũng đang đọc, công cũng đang luyện, vậy về thực chất họ là như thế nào? Có người đọc sách, nhưng một năm vẫn chưa đọc hết “Chuyển Pháp Luân” mặc dù họ vẫn đang đọc, công cũng luyện rất siêng, còn gọi người khác tới luyện nữa. Tu luyện là nghiêm túc, trên thế gian này không có việc nào nghiêm túc như tu luyện. Chúng ta cần phải có thể chân chính làm được.

Đệ tử: Không tham gia luyện công tập thể buổi sáng, chưa tiếp thụ khảo nghiệm nắng gió, rét lạnh, nóng bức thì có ảnh hưởng đến viên mãn không?

Sư phụ: Không phải vì chút xíu ấy. Chẳng phải tôi đã giảng rồi sao? Chịu khổ là để vứt bỏ chấp trước, là để đề cao. Con người chỉ đơn giản chịu đựng bao nhiêu khổ hoàn toàn không nhất định là đại biểu được điều gì cả, quan trọng là hoàn cảnh tu luyện tập thể ấy có thể rèn luyện con người. Ở bề mặt nhất của con người, bình thường khi tiếp xúc đều là những người không tu luyện trong xã hội người thường, [thì] chư vị bị họ tiêm nhiễm, còn trong Đại Pháp thì [chư vị] được các đệ tử Đại Pháp nhiễm sang, tôi giảng chính là đạo lý này.

Đệ tử: Pháp hay chư Thần đã sáng tạo ra vũ trụ? Nghe nói Thần đã sáng tạo vũ trụ, chứ ít nghe nói rằng Phật và Đạo đã sáng tạo ra vũ trụ?

Sư phụ: Thế Thần mà chư vị nghe nói ấy là cái gì tạo ra? Chư vị cần phải học Pháp cho nhiều. Nhưng câu hỏi này cũng gọi cho tôi một ý nghĩ. Rất nhiều người có thể đều đã nghe trong các tôn giáo Tây phương giảng rằng: Thiên Chúa của họ đã sáng tạo ra thế giới, và trong Phật giáo Đông phương giảng là nghiệp lực của Phật đã sáng tạo ra vũ trụ. Cái khái niệm nghiệp lực kia của họ là chỉ cần làm việc gì cũng chính là nghiệp lực, [hoặc do] kết quả của nghiệp tạo thành. Chúng ta trong Thần thoại Đông phương hoặc trong truyền thuyết cổ xưa, còn nghe nói đến chuyện Bàn Cổ khai thiên lập địa. Chúng ta hãy giảng về chuyện Bàn Cổ khai thiên lập địa này. Mọi người có thể đã nghe chuyện xưa, rằng Bàn Cổ cuối cùng đã lấy thân thể của mình, trong chốc lát, hóa thành Trời, Đất, núi, sông và sao của Thiên thượng. Giảng thế nào đi nữa, tôi bảo chư vị rằng, tại các tầng thứ khác nhau, bất kể [chư vị] là Thần của tầng thứ nào, thì chư vị cũng không thể biết được những sự tình ở bên trên.

Trong những năm tháng quá khứ dài đằng đẵng từ sớm đã lệch khỏi Pháp, thậm chí rất nhiều sinh mệnh đối với Pháp căn bản đã không còn biết nữa, đã quên mất rồi. Vì sao quên? Bởi vì tất cả sinh mệnh trong chu kỳ văn minh lần này, bất kể là chư vị cao đến đâu, phần lớn là sản sinh ra trong chu kỳ thứ chín. Trước lần thứ chín này Pháp là gì, mọi người đều không biết. Đến lần thứ chín [họ] càng không biết Pháp là gì nữa rồi, chỉ biết rằng mỗi tầng thứ có tồn tại tiêu chuẩn của các tầng thứ khác nhau. Nghĩa là sinh mệnh nguyên thủy của họ đã tựa hồ như không có nữa, cho nên họ cũng không biết khởi nguyên của vũ trụ [là từ đâu].

Tại các tầng thứ khác nhau trong vũ trụ khi phát sinh kiếp nạn, chính là sự giải thể của các thiên thể khác nhau, dùng cách nói của chư vị thì chính là nổ tung. Một khi nổ tung rồi, Thần cao hơn sẽ không hạ xuống để cho các Thần ở tầng thứ thấp nhất xem vị ấy đang sáng tạo vũ trụ [như thế nào]. Thần cao hơn tạo ra các Thần thấp hơn một tầng, để họ sáng tạo ra vũ trụ thấp hơn một tầng. Như thế trong một tầng đó sẽ có các Thần mới đản sinh. Tôi đã giảng rồi, trong các tầng thứ khác nhau đều có thể sản sinh ra sinh mệnh. Ở trong một tầng thứ đản sinh một vị Thần, thì vị đó phải có được đầy đủ năng lực này, khai thiên tịch địa, sáng tạo vũ trụ của một tầng đó. Còn vũ trụ cao hơn có Thần hay là không, thì vị ấy cũng căn bản là không thể biết được.

Điều tôi vừa giảng kỳ thực là một đạo lý, chính là Phật, Đạo, Thần của các tầng thứ khác nhau tất cả đều có năng lực sáng tạo hết thảy mọi thứ trong vũ trụ tại tầng thứ sở tại của vị ấy hoặc bên dưới vị ấy. Nhưng vì nằm trong phạm vi của vị ấy, vị ấy cho rằng bản thân

mình đã tạo ra vũ trụ, đó là nói về [các Phật, Đạo, Thần] tương đối nguyên thủy. Giả sử một vị Thần đã tạo ra vũ trụ lớn hơn, sau đó có một vị Thần dẫn sinh tại một tầng thứ nhất định và trong một thời kỳ nhất định của vũ trụ được tạo thành ấy. Trong cảnh giới mà vị ấy dẫn sinh, trải qua thời gian dài đằng đằng, trong vũ trụ cảnh giới ấy xuất hiện vấn đề rồi, thì bị Thần của tầng thứ cao hơn đem nó giải thể đi, thì sẽ xuất hiện sự nổ tung, như thế sau đó vị ấy kiến lập lại mới một lần nữa, và vị ấy cảm thấy vị ấy đã kiến lập nên vũ trụ mới lại một lần nữa. Vị ấy không biết rằng bên trên vũ trụ còn có vũ trụ lớn hơn, như thế tại các tầng thứ nhỏ hơn vị ấy cũng sẽ có xuất hiện sự tình loại này, trong các tầng thứ nhỏ hơn nhỏ hơn nữa so với vị ấy vẫn sẽ còn xuất hiện loại sự việc sáng tạo vũ trụ các tầng thứ khác nhau như thế. Những lời tôi vừa giảng chư vị nghe có hiểu không? (vỗ tay) Tôi đã giảng trong Bài giảng thứ 5 của “Chuyển Pháp Luân” rằng, Thần khác nhau sáng tạo vũ trụ có đặc tính khác nhau, chư vị chẳng phải rất nhiều người có thắc mắc [về vấn đề này] hay sao? Chính là tôi vừa giảng một tình huống loại này. Vũ trụ quá to lớn, biến hóa phát sinh ở các tầng thứ khác nhau đều chỉ là một lạp tử nhỏ bé trong thiên thể cực kỳ rộng lớn mà thôi, và việc này, thậm chí đối với Thần mà nói thì đều là việc bất khả tư nghị.

Đệ tử: Các Thần trong thần thoại Hy Lạp hoặc trong thần thoại Trung Quốc là tượng tượng hay là thực sự đã từng tồn tại?

Sư phụ: Tôi bảo chư vị rằng, mọi người trong xã hội hiện nay bị khoa học hiện tại lôi kéo xuống càng ngày càng dúi vào trong hiện thực. Nhưng cái hiện thực

ấy lại là hiện thực giả, còn chân tướng vĩ đại của vũ trụ thực sự lại càng ngày càng bị cái hiện thực giả này che lấp giấu kín đi. Đó là do con người tự mình tạo thành, tự mình càng ngày càng tin vào cái [giả tướng] bề ngoài ấy. Có rất nhiều thần thoại xa xưa đều là chân thực, con người lại xem đó là chuyện được sáng tác nên. Hôm nay tôi truyền Đại Pháp vũ trụ, do đó tất cả [những thứ] mà Nó dẫn khởi và tất cả [những điều] sắp sửa xảy ra [trong tương lai] sẽ khiến tất cả mọi sinh mệnh chấn động bàng hoàng. Tương lai sẽ xuất hiện sự việc oanh liệt hơn nhiều, bởi vì Pháp sẽ tới nhân gian. Tất cả [những điều] con người không tin đều sẽ xuất hiện, sẽ khiến con người kinh ngạc bàng hoàng không thốt nên lời. Nhưng dù cho chuyện này có gây chấn động mạnh mẽ đến đâu, thì qua thời gian lâu dài, trải qua hàng nghìn hàng vạn năm sau, con người sẽ xem đó là chuyện xưa; lại qua nhiều năm sau, con người có thể cũng sẽ xem đó là những thứ do con người sáng tác ra. Con người chính là yếu kém như vậy. Hiện nay chẳng phải là có người phủ nhận sự xuất hiện của Jesus sao? Nói là người ta sáng tác ra. Hiện nay chẳng phải cũng có người nói rằng sự xuất hiện của Thích Ca Mâu Ni ở phương Đông là chuyện được sáng tác sao?

Đệ tử: Cha mẹ con đã tu Phật nhiều năm, họ là loại người mê mà Sư phụ mô tả trong hai bài kinh văn gần đây nhất. Làm thế nào mới có thể khiến họ tu theo chính Pháp?

Sư phụ: Cho họ đọc kinh văn mà tôi đã viết, chỉ có thể làm như thế thôi. Ai cũng không đại biểu cho người khác được. Chúng ta chỉ có thể khuyến thiện, không thể ép buộc người khác, không thể ép buộc người nhà

được. Con người muốn đắc gì thì đó là việc của bản thân họ. Buộc họ làm gì thì cũng đều không thể được tính, họ tự mình làm tự mình tu thì mới được tính.

Đệ tử: Điều kiện vật chất vốn là không tẻ, nhưng lại cố sinh hoạt thật tằn tiện, đó phải chăng là một loại chấp trước?

Sư phụ: Có thể là vì người Trung Quốc có một giai đoạn sống khổ như thế, mọi người đã vô cùng sợ hãi, khiến người ta trở nên quá tiết kiệm. [Nhưng nếu tiết kiệm] quá đáng, thì không tốt. Hãy sinh sống bình thường. Tiết kiệm hoàn toàn không phải là việc gì xấu cả, nhưng chuyện gì nếu làm quá đi thì không phải là chuyện tốt. Người tu luyện không nên có niệm đầu cố hữu nào cả. Việc tiết kiệm thì không có sai.

Đệ tử: Tu luyện tại Trung Quốc và tới châu Âu công tác phải chăng vẫn là cùng một Pháp thân của Ngài đang chăm sóc và bảo hộ học viên?

Sư phụ: Cùng Pháp thân hay khác Pháp thân có khác biệt sao? Tôi bảo chư vị rằng, họ đều đang được trí tuệ của tôi quán, hoàn toàn không có phân biệt. Kỳ thực Pháp thân chính là tôi, tôi nghĩ thế nào thì Pháp thân nghĩ như thế.

Đệ tử: Xin hỏi “Chân thể” là gì? “Công thân” là gì?

Sư phụ: Chúng là khác nhau. Bởi vì toàn bộ mọi thứ nơi con người này, trong mắt của chư Thần thì đều xem là không thực, chỉ có thân thể của Phật và thân thể của Thần mới là chân thực, cho nên [họ] gọi thân thể của tầng thứ đó hoặc cao hơn nữa là “Chân thể”. “Công thân” thì chỉ duy nhất bản thân tôi có, sinh mệnh nào trong vũ trụ này cũng không có. Nó là công to lớn của

tôi, đồng thời có khả năng cấu thành hình tượng của tôi. (vỗ tay)

Đệ tử: Khi luyện công, con luôn luôn nghe thấy tiếng nói của Thầy.

Sư phụ: Nếu [những lời đó] là Pháp, là những lời trong sách thì không sao cả, đó là một loại phương thức thể hiện của công năng của chư vị, là thể hiện của công năng của bản thân chư vị. Nếu không phải là những điều ở trong Pháp, thì đó chính là can nhiễu.

Đệ tử: Dạy trẻ nhỏ luyện công, ngoài việc giảng cho nó cần phải làm người tốt, có cần phải đọc kinh sách cho nó nghe không?

Sư phụ: Chư vị bảo nó làm người tốt thì chỉ bất quá là làm người tốt trong người thường thôi. Pháp này mới có thể giúp con người hồi thăng, chẳng phải là đạo lý này hay sao? Năm bộ công pháp, trẻ con có thể luyện bao nhiêu thì luyện bấy nhiêu. Nếu nói là không thể luyện, thì đến lúc lớn thêm một chút rồi luyện, cũng không quan trọng.

Đệ tử: Khi giảng những Pháp lý liên quan đến Đại Pháp cho trẻ nhỏ, sử dụng những lời mà trẻ nhỏ có thể nghe và hiểu được để giải thích, như vậy có thỏa đáng không?

Sư phụ: Tôi nghĩ việc này không thành vấn đề. Bởi vì chư vị là người tu luyện, chư vị sẽ không giải thích thiên lệch. Chư vị dùng đạo lý giải thích cho trẻ con, tôi nghĩ không có vấn đề gì.

Đệ tử: Con đã từng gặp chuyện vượt quan, nhưng con đã mất ý chí của mình. Con muốn tu luyện lại lần nữa.

Sư phụ: Vừa rồi cũng có học viên hỏi tôi rằng [anh ta] còn có thể tu luyện nữa không? Có nghĩa là anh ta

có thể có chỗ đã làm không tốt, cảm thấy mình có chỗ không đủ tiêu chuẩn của đệ tử Đại Pháp. Sau khi đã làm việc không tốt rồi, chư vị còn có thể tu luyện chăng? Có thể hay không thể tu luyện, điều đó hoàn toàn là xét bản thân chư vị. Chư vị đã được nghe Pháp rồi, đã đắc Pháp rồi, thì đương nhiên [nếu] chư vị không làm tốt, chư vị chưa vượt qua được một quan, thế thì tổn thất kia là rất lớn. Chư vị có thể tu luyện lại lần nữa, tĩnh tâm lại, hạ quyết tâm, làm lại từ đầu. Nếu chư vị đã quyết tâm tu luyện trong Đại Pháp rồi, chư vị đã giác ngộ được trước đây đã làm sai, thế thì vì sao chư vị không quyết tâm để bắt đầu tu luyện lại từ đầu và đuổi theo lên? Chỉ cần chư vị động tâm một cái, muốn làm như vậy, chư vị không cần nói với tôi hay nói với người khác, chư vị chỉ cần tu luyện, tôi thấy thế cũng được rồi. Kỳ thực, chẳng phải tất cả chư vị bắt đầu tu luyện chỉ vì chư vị muốn tu luyện, và như thế chư vị mới đắc được Đại Pháp hay sao? Nhưng chư vị không thể đánh mất cơ hội hết lần này đến lần khác, làm sai hết lần này đến lần khác. Tu luyện là nghiêm túc, nếu lại làm sai nữa, tương lai e rằng chư vị sẽ không có cơ hội như thế này để lại tiến nhập vào Pháp này. Nếu chư vị đã có cơ hội tiến nhập vào Pháp, thế thì chư vị chớ lại đánh mất nữa.

Đệ tử: Có rất nhiều đệ tử ở Bắc Mỹ chung sống mà chưa kết hôn, thậm chí đã có con nhỏ rồi. Họ có cần phải làm bổ sung giấy chứng hôn?

Sư phụ: Cần phải làm. Tôi bảo chư vị tu luyện phù hợp tối đa với xã hội người thường. Chúng ta hãy nói theo một cách khác. Trong quá khứ tại Trung Quốc người ta kết hôn cần phải được Trời Đất thừa nhận, cho nên gọi là “bái Thiên Địa”. Họ cần phải được cha mẹ

thừa nhận, phải lạy cha mẹ. Trong xã hội Tây phương, cần phải được Chúa và Thần của họ thừa nhận, cho nên phải tới giáo đường phát thệ trước Chúa. Chúa hoặc Thần làm chứng hôn cho chư vị, chứng thực sự kết hợp của chư vị. Xã hội Tây phương hiện đại, đã phá hoại những điều này, chẳng còn ra hình thức gì nữa rồi. Hai người chỉ việc ở với nhau, không có bất kỳ ước thúc nào cả; khi cao hứng thì sống với nhau, khi [mối quan hệ] không còn tốt nữa thì lại đổi người mới, như thế không được. Làm học viên Đại Pháp thì chư vị cần phải hiểu đạo lý này. “Giải phóng nhân tính” tại xã hội Tây phương đã tạo thành nghiệp lực vô cùng to lớn, tôi thấy người Đông phương còn tệ hại hơn. Chư vị phải chú ý việc này. Chúng ta nói rằng con người đã không còn tốt nữa, nhưng người tu luyện mà còn không bằng người thường, như thế còn chẳng phải là vấn đề hay sao? Đương nhiên, chư vị trong lòng nghĩ: “Chúng tôi tuy chưa làm thủ tục, nhưng tâm lý và hành vi giống như đã kết hôn rồi, đã có con rồi, chúng tôi cũng không thể chia lìa được”. Nhưng chư vị chưa làm thủ tục [kết hôn], chư vị cảm thấy có thể có trách nhiệm với nhau, tôi nói rằng điểm đó không sai, nhưng vì sao không đi làm thủ tục? Tối thiểu phải để cho xã hội người thường nhìn nhận rằng chư vị là vợ chồng hợp pháp. Tôi nghĩ là như thế phải không? Chính là nói rằng chư vị không thể tùy tiện trong những vấn đề này. Tôi không giảng nhiều về vấn đề này. Cho dù trước đây mọi người đã hành xử như thế nào đi nữa, thì quá khứ đã là quá khứ rồi, từ nay phải hành xử cho tốt.

Đệ tử: Làm thế nào phân biệt được cảnh tượng nhìn thấy là nguyên thần ly thể hay là do đã khai công rồi?

Sư phụ: Điều này đã giảng rồi. Mọi người biết phần kinh văn “Vì sao không được thấy” tôi đã tả rất rõ ràng rồi. Vì sao không được thấy? Cho dù thấy cũng có chỗ không rõ ràng. Chính là nếu chư vị có thể nhìn thấy, thì cũng không được rõ ràng. Nếu [nhìn được] rõ ràng, thì cũng là cục bộ, chứ tuyệt đối sẽ không giống như khai mở của Thần, điều gì cũng biết, điều gì cũng thấy, giống như điện ảnh vậy. Đương nhiên cũng có tình huống đặc thù, [đây là] tôi đang giảng [tình huống] phổ biến.

Đệ tử: Mạo hiểm vượt gió tuyết đi dự Pháp hội, xe bị hỏng trên đường. Người nhà rất không hiểu hành động mạo hiểm của con.

Sư phụ: Bất kỳ chuyện gì cũng đều không phải là một công thức giản đơn, đều [có thể] chiếu theo công thức ấy mà làm. Trong tu luyện, tình huống mà mỗi cá nhân ngộ được đều là phức tạp, có thể là nguyên nhân này, có thể là nguyên nhân khác. Ví như nói, chúng ta có người vì [khảo nghiệm] tâm tính bản thân không vượt qua được, nên xuất hiện vấn đề; cũng có thể là vì cần phải có việc khác quan trọng hơn; cũng có khả năng chính là [ma] nạn như vậy, vì thế chư vị gặp khó khăn, gặp trở ngại. Cho nên tu luyện là cực kỳ phức tạp, không phải đơn giản như chư vị tưởng tượng đâu. Có lẽ xe hỏng là bởi vì để chư vị tránh được tai nạn xe hơi sắp gặp phải ở mấy cây số phía sau đó, có thể như thế này, có thể như thế kia. Trong quá trình tu luyện, những gì chư vị trải qua đều là việc tốt, cũng đều là đang kiến lập uy đức của mình.

Đệ tử: Chúng con chỉ có hai ngày để mở lớp học giới thiệu Đại Pháp, như vậy có được không?

Sư phụ: Chỉ có lớp học giới thiệu Pháp Luân Đại Pháp hai ngày, thời gian thế thì quá gấp. Nếu một người không thể đọc “Chuyển Pháp Luân” liên tục được, thì từ đó người này sẽ rất khó cầm quyển sách lên nữa. Vì sao vậy? Bởi vì con người có nghiệp tư tưởng, do quan niệm trong tư tưởng mới tạo thành nghiệp lực ấy. Khi chư vị đọc sách chính là đang tiêu trừ nghiệp lực trong tư tưởng chư vị. Nghiệp lực ấy là có sự sống, nó biết chư vị đang tiêu diệt nó, nó sẽ bắt đầu không để chư vị tiếp xúc với quyển sách này nữa. Cho dù chư vị có thời gian, nó cũng không để chư vị nghĩ đến việc đọc sách. Nó dốc sức khiến chư vị không có thời gian mà đọc sách. Đó là nguyên nhân vì sao có rất nhiều người lần đầu tiên chưa đọc hết cuốn sách thì sẽ thấy không có thời gian tiếp tục đọc nữa. Xem băng cũng giống như vậy, nếu chư vị không thể xem hết, thì rất khó tìm được thời gian để xem nữa. Đây là ma đang can nhiễu, nó không để chư vị có thời gian, nghĩ đủ biện pháp không để chư vị tiếp xúc lại nữa, cho nên sẽ có vấn đề này. Nhưng mọi người lại không có nhiều thời gian hồng Pháp, nên vấn đề này chỉ có thể nói là căn cứ vào tình huống của chư vị mà làm thôi.

Đệ tử: Nếu trong thời gian dài tiếp nhận quà tặng có thiện ý của một đồng tu, thì phải chăng là đang mất vô hạn đức?

Sư phụ: Tôi nêu một ví dụ cho mọi người. Có một học viên gia đình đột nhiên xuất hiện khó khăn. Khó khăn này, đối với người tu luyện thì rất có thể là anh ta trước đây thiếu nợ như thế, trong quá trình tiêu [nghiệp] khiến cho anh ta phải chịu đựng như thế, nhưng thời gian sẽ không kéo dài lâu. Tôi giảng rằng

có thể sẽ là như thế. Thế rồi, có học viên cảm thấy anh ta khó khăn như vậy: “Chúng ta cần phải giúp anh ta”. Làm sao giúp đây? Mọi người góp tiền, cho anh ta tiền, cung cấp cho gia đình anh ta sinh sống. Tốt thôi, như thế từ đó cá nhân ấy chẳng làm gì cả, ở nhà ngoài việc học Pháp ra thì chỉ ăn, uống, tiêu tiền của họ. Tiếp tục như thế, anh ta cũng không học Pháp nữa: “Các vị đem tiền tới nhé, tôi sẽ sinh sống như thế”. Mọi người nghĩ thử xem, chư vị từ bi, nhưng không thể đối đãi với những vấn đề này như thế được. Mỗi cá nhân đều có nạn của họ, mọi người có thể giúp đỡ anh ta xuất phát từ tâm từ bi, có thể giúp anh ta tìm việc làm hoặc tạm thời đáp ứng nhu cầu cấp thiết và giải quyết một số vấn đề, nhưng tuyệt đối không thể làm như thế lâu dài được. Tôi an bài cho anh ta con đường ấy nhưng chư vị lại phá hỏng đi, và anh ta không cách nào tu luyện được nữa. Cuối cùng anh ta ngừng tu luyện. Anh ta cũng không đi tìm việc làm, cũng chưa giải quyết khó khăn, ngược lại còn có tiền dùng: “Các vị hàng tháng cứ cấp tiền cho tôi là được rồi”. Như thế, tôi nói rằng, các học viên ấy đang làm gì vậy?

Biếu tặng? Cái gì gọi là biếu tặng? Ai cho ai thứ gì đó, tại sao người nào đó mà chư vị không biết lại muốn cho chư vị? À, [vì chư vị] biết [ấy] đều là học viên, trong học viên với nhau thì có thể tùy tiện tặng những thứ quý giá cho nhau chẳng? Vì sao vậy? Chư vị phải có lý do? [Ngay cả] nếu không phải là thứ quý báu, thì tại sao [họ] lại trường kỳ cung cấp mãi [những thứ ấy], vì sao vậy? Chư vị vì sao muốn nhận? [Chẳng phải là] tâm tham của chư vị không bỏ xuống được? Còn nguyên nhân nào nữa? Bản thân chư vị tại sao không

tìm [những nguyên nhân ấy]? Như thế không được. Đại Pháp này của chúng ta không động đến tiền không động đến tài vật, không tồn trữ tiền không tồn trữ tài vật. Chư vị tới đây tu luyện, với mọi người ngồi tại đây, thì thậm chí một xu tôi cũng không đòi hỏi chư vị. Vì sao khi người khác muốn [biếu tặng] cho chư vị, bản thân chư vị không buông bỏ được? Ở đây tôi đặc biệt đề xuất một vấn đề: tất cả những người làm công tác cho Đại Pháp, hoặc những người làm việc cho Sư phụ, bất kể là vì nguyên nhân gì, chư vị tuyệt đối không được nhận bất cứ vật phẩm nào của học viên. [Những thứ] chuyển cho Sư phụ thì nhất định phải do Sư phụ tới xử lý, đừng tự tiện xử lý, giữ lại cho bản thân, thu giữ, trộm bóc mở thư tín và những thứ khác của Sư phụ.

Đệ tử: Sự sa đọa của sinh mệnh là do nguyên thần bị tiêm nhiễm chấp trước hay là do nguyên thần biến chất?

Sư phụ: Tôi không nhìn vấn đề như vậy. Sinh mệnh của con người là một chỉnh thể, không có nói rằng nguyên thần, phó nguyên thần của chư vị hoặc là nói thân thể của chư vị như thế nào như thế nào, tồi tệ thì chính là đều tồi tệ rồi, bởi vì một niệm của chư vị liên đới với tất cả mọi thứ tại các tầng thứ khác nhau bên trong chư vị. Tồi tệ thì cải chính thành người tốt, có thể tu bản thân mình, thì có thể đề cao lên.

Đệ tử: Sinh mệnh của chúng sinh trong tiểu vũ trụ trong thân thể người này, và nguyên thần làm chủ cái thân thể người này, có phải ở cùng một tầng thứ không?

Sư phụ: Không ở cùng tầng thứ. Chư vị cao hơn tất cả các sinh mệnh trong thân thể của bản thân mình, tất cả các tế bào của bản thân chư vị còn có tồn tại thể hệ chi phối với tư duy thống nhất.

Đệ tử: Con năm nay 13 tuổi, sinh ra tại Nhật Bản, do trở ngại ngôn ngữ nên con hoàn toàn không biết tu như thế nào.

Sư phụ: Mọi người [xung quanh cậu bé] hãy nghĩ cách giúp giải quyết. Sinh ra tại Nhật Bản, nên đọc không hiểu tiếng Trung. Do cậu bé còn nhỏ tuổi, một số chỗ tiếng Nhật cũng không thể đọc hết, cũng không thể biết hết [các chữ], có thể có khó khăn. Chỗ nào không hiểu hãy hỏi người lớn, chớ vội dần dần sẽ đều hiểu được, trẻ nhỏ vẫn còn khá lanh lợi. Mọi người biết chăng, ở Trung Quốc có những người già như thế, hoàn toàn chưa từng đi học. Họ xem “Chuyển Pháp Luân”, xem qua xem lại, thì sau đó họ đều có thể đọc được. Những người như thế trong số đệ tử Đại Pháp đã tương đối nhiều rồi. Họ sống mấy chục năm, cả cuộc đời đã trôi qua rồi, họ luôn luôn không nghĩ rằng bản thân mình sẽ đọc chữ được. Thông qua học Đại Pháp trong thời gian cực ngắn họ đã có thể đọc được “Chuyển Pháp Luân”, thậm chí còn học rất thuộc, đó quả thực là kỳ tích! Bởi vì nói cho cùng thì Nó là Pháp, nên [những chuyện như thế] sẽ xuất hiện. Đương nhiên, trẻ nhỏ không nhất định là bền chí như người lớn, nhưng tôi cũng sẽ suy nghĩ [về vấn đề này]. Trẻ con dù sao vẫn là trẻ con. Nếu [chớ vội] đặt chút công phu, và người lớn giúp đỡ, [thì vấn đề] có thể giải quyết được.

Đệ tử: Giữa các phó nguyên thần với nhau thì có quan hệ nhân duyên gì?

Sư phụ: Cũng có thể có quan hệ nhân duyên, cũng có thể không có quan hệ nhân duyên, bởi vì không có công thức. Mỗi cá nhân có tình huống riêng của đời đời trước kia, những cái đó là nhân duyên của con người,

không có quan hệ với sự tu luyện của chư vị. Bởi vì chủ nguyên thần ở đây đặc Pháp một cách rõ ràng minh bạch là được rồi, các phó nguyên thần kia tự nhiên sẽ tu theo chư vị.

Đệ tử: Chúng ta có thể hồng Pháp tại trường võ thuật Đông phương không?

Sư phụ: Khiến người ta đặc Pháp, tôi nghĩ trong hoàn cảnh nào cũng không có vấn đề gì. Nhưng có một điểm: trong võ thuật thì có [một số môn là] võ thuật Đạo gia, thuộc về một loại khí công, ngoài [những môn] đó ra thì không ảnh hưởng gì. Trong chúng ta có rất nhiều người luyện Đại Pháp cũng đang luyện võ thuật, đều không bị ảnh hưởng.

Đệ tử: Sau khi Sư phụ đã vạch rõ chân tướng khoa học và những điều bất hảo trong xã hội người thường, tư tưởng con xuất hiện một loại hỗn loạn trong việc phán đoán, con giải quyết không được.

Sư phụ: Tôi lại giảng một lần nữa: chư vị cần phải tu luyện phù hợp tối đa với xã hội người thường. Tôi bảo chư vị rằng, tôi đã giảng ra những nhân tố thực sự đằng sau khoa học, nhưng tôi hoàn toàn không phản đối khoa học. Tôi lặp lại một lần nữa: tôi đã giảng ra chân tướng của khoa học, nhưng tôi hoàn toàn không phản đối khoa học. Bởi vì nó dù sao vẫn là những thứ vốn có của một loại sinh mệnh chúng sinh trong vũ trụ này. Tôi ở đây đã chỉ ra rằng nhân loại không nên có trạng thái như thế này, cũng như nguyên nhân tại sao nhân loại bị biến dị. Tôi cũng không đi phản đối khoa học. Công việc mà chư vị cần làm thì chư vị cứ làm, chỉ bất quá là nó so với Phật Pháp thì vô cùng yếu kém mà thôi. Chư vị tu luyện rồi dần dần sẽ hiểu được.

Đệ tử: Lúc mới đắc Pháp con cực kỳ hưng phấn, nhưng vì quá mê, đã làm những việc rất không tốt. Con [thế là] hết rồi phải không?

Sư phụ: Tu luyện Đại Pháp vẫn đang tiếp tục, các học viên vẫn đang tinh tấn không ngừng. Hiện nay chư vị vẫn có thể đưa tờ câu hỏi này lên, tôi vẫn có thể đọc nó cho chư vị, [cho nên] duyên phận của chư vị có lẽ không nhỏ đâu. Hãy nắm chắc lấy thời gian. (vỗ tay)

Đệ tử: Con từ Li-băng tới, người nhà đều theo tôn giáo. Con không tin tôn giáo, nhưng con lo rằng sẽ bị ảnh hưởng?

Sư phụ: Không có gì ảnh hưởng. Chư vị học phần mình, họ tin [tôn giáo] của họ, như thế không có ảnh hưởng. Bởi vì cái mà họ tin thì không có Thần quản, không có Thần quản thì càng không có ảnh hưởng gì cả.

Đệ tử: Mấy lần con gặp khảo nghiệm tâm tính lớn đều là xuất hiện trước khi con tham gia Pháp hội, đó có phải là do Pháp thân của Ngài an bài không?

Sư phụ: Chư vị là học viên thì tôi cần phải có trách nhiệm đối với chư vị. Còn nói về việc có phải là tôi để chư vị vượt quan tâm tính hay không thì còn có nguyên nhân cụ thể nào đó. Trước những sự tình này, là Sư phụ, tôi khẳng định là có trách nhiệm đối với chư vị. Người tu luyện phát sinh bất cứ chuyện gì đều là hảo sự, chư vị cứ tu. Có lẽ chư vị không chú ý, sáng hôm qua có học viên phát biểu, trong đó có đoạn anh ta nói rằng anh ta tu thế nào cũng cảm thấy không tiến bộ lên, rồi một hôm anh ta đột nhiên ngộ được là: “Mình cần phải cải biến ở phương diện này”. Như thế khi anh ta lại luyện công, bức tường đó được đả khai ngay lập tức, và không gian rộng mở bày trước mặt anh ta chính là một

cảnh giới khác. Tôi nghĩ chư vị đều [nên] suy nghĩ một chút về phát biểu của học viên đó.

Đệ tử: Pháp Luân Đại Pháp từng độ nhân trong một thời kỳ tiền sử, vì sao chúng sinh có thể quên mất Pháp?

Sư phụ: Chư vị đang nói đến con người hay là Thần? [Những ai mà] được Đại Pháp độ thì đều đã lên thiên thượng rồi. Như thế những sinh mệnh đó chư vị làm sao biết được là họ đã quên mất Pháp? Tôi bảo chư vị rằng, một cá nhân tu luyện viên mãn rồi, thì tất cả [mọi thứ] của anh ta đều là Pháp tạo thành, tất cả đều đồng hóa với Pháp. Chư vị trong Đại Pháp thì chính là một bộ phận của Đại Pháp. Kỳ thực toàn bộ chúng sinh của vũ trụ đều là một bộ phận của Đại Pháp, chỉ bất quá họ càng ngày càng sai lệch khỏi Pháp này. Khi một sinh mệnh sai lệch rồi thì họ có thể bị rớt xuống, tới tầng thứ mà họ nên đến. Như thế [một bộ phận] đã lệch khỏi [Pháp] rồi thì [bộ phận] đó cần phải bị giải thể đi, sau đó tái tạo ra các sinh mệnh mới.

Đệ tử: Tu luyện chính là tăng cường [khả năng] lý giải và ký ức đối với Đại Pháp, có thể nói như vậy không?

Sư phụ: Không phải là như vậy. Hiện nay [những gì] chư vị nhớ được chỉ bất quá là hình thức biểu hiện thấp nhất của Pháp mà tôi giảng ở chốn người thường. Pháp mà chư vị biết được khi viên mãn ở các cảnh giới khác nhau, so với Pháp mà hiện nay tôi giảng cho chư vị, thì ngoài nội hàm ra, thì mỗi chữ đều khác nhau. Chư vị có thể hiểu được điều tôi nói không? (vỗ tay) Cho nên chư vị vẫn chưa tránh được việc dùng quan niệm của con người mà nghĩ về những chuyện của Thần.

Đệ tử: Con phát hiện rằng khi mình đang phá chấp trước và vượt qua, thì chấp trước ấy không phải là về sự đúng hay sai ở bề ngoài, mà có nội hàm khác.

Sư phụ: Là như vậy. Bởi vì khi Đại Pháp chỉ đạo chư vị tu luyện tại các tầng thứ khác nhau, thì [chư vị] chỉ có thể hiểu được ở trong tâm {tâm lĩnh} chứ không thể biểu đạt nó bằng lời. Bởi vì chỉ cần chư vị tiến nhập vào tư duy ngôn ngữ của người thường, thì nó đã biến đổi ý vị rồi. Không đợi đến khi chư vị nói ra, ngay khi chư vị tiến nhập vào bên trong trình tự biên tập tư duy ngôn ngữ của người thường, thì đã không còn là sự tình như thế nữa rồi. Cho nên một khi chư vị nói ra, thì đã không còn là chân ý của cảnh giới ấy nữa. Chư vị có thể đều đã phát hiện ra vấn đề này rồi. Vậy nên chỉ có thể lĩnh hội trong tâm chứ không thể biểu đạt bằng lời. Nhưng khi mọi người tâm đắc thể hội tại vì sao có thể nói [thành lời]? Bởi vì chư vị nói ra đều là những sự tình thấp nhất ở bề mặt và trong quá khứ của chư vị. Đương nhiên điều mà các học viên mới chia sẻ chính là sự tình hiện nay của họ, bởi vì điều mà các học viên mới chia sẻ thì chắc chắn là những sự tình ở bề mặt.

Đệ tử: Sư phụ nhiều lần điểm hóa con, nhưng con không muốn nghĩ quá cao về bản thân. Đăng sau [suy nghĩ] đó có phải là có một chấp trước không?

Sư phụ: Không nhất định như thế. Bởi vì [có học viên] có lúc sợ bản thân mình nảy sinh tâm hoan hỷ, nên tự mình giữ vững bản thân, rằng không được sinh ra tâm hoan hỷ, cũng không muốn nghĩ quá cao về bản thân mình. Tôi nghĩ đây cũng là một việc tốt. Nhưng đừng quá cố chấp vào việc đó, để tránh lại trở thành

một chấp trước, chính là đường đường chính chính mà tu luyện.

Đệ tử: Có người bảo người khác: “Anh có chấp trước này, chấp trước kia”. Bản thân họ phải chăng là đang ở trong chấp trước?

Sư phụ: Cả hai phương diện nguyên nhân đều có thể. Đưa ra câu hỏi này rất có tư tưởng, nhưng không thể gạt bỏ [khả năng] bản thân [người hỏi] có hay không có chấp trước. Khi trong số chư vị có người đang bảo người khác chấp trước, chẳng phải là bởi vì chấp trước của bản thân đang bị xung kích cho nên ngược lại mới nói người khác chấp trước để che giấu chấp trước của bản thân hay sao? (vỗ tay) Như thế người bị nói là có chấp trước, phải chăng vì không phóng hạ được chấp trước nên bèn bảo người nói mình có chấp trước rằng: [người ấy] bị chấp trước cho nên không buông bỏ được chấp trước của bản thân?

Đệ tử: Người phụ trách nếu nhường vị trí của mình cho người có năng lực công tác tốt hơn bản thân, phải chăng là [người ấy] đang cống hiến cho việc kiến thiết {xây dựng} Đại Pháp?

Sư phụ: Từ mặt chữ mà xét, thì mọi người đều có thể nói rằng [chư vị] đúng, việc này không thành vấn đề. Người khác tu tốt hơn, năng lực công tác tốt hơn, nếu anh ta không làm, thì là một tổn thất đối với Đại Pháp. Chư vị nếu có thể từ góc độ này mà nhận thức, đứng trên cơ điểm vì Pháp mà nhận thức, thì tôi nói rằng thế rất là tốt. Đương nhiên giảng ngược lại, bản thân [chư vị] có các nhân tố tư tưởng khác đang ẩn tàng trong trạng thái rất bí mật, đến mức bản thân chư vị không dám nghĩ rằng nó là một chấp trước, và vừa

nghĩ tới thì chur vị lại che đậy nó đi và để nó lướt qua, thế cũng không đúng.

Đệ tử: Bản thân con thường tự nhắc nhở mình rằng dùng tâm của mình, dùng tất cả những thứ của mình, cống hiến tất cả mọi thứ của mình để cung dưỡng Sư phụ.

Sư phụ: Tôi hiểu tâm tư của mọi người. Tôi bảo mọi người rằng, đó là điều được lưu lại từ các tôn giáo. Thích Ca Mâu Ni đã giảng rằng – bởi vì đệ tử của Ông cần phải hóa duyên – rằng cho một tăng nhân ăn một miếng cơm là việc có công đức vô lượng, cũng không nói rằng cung dưỡng họ hay cho họ ít nhiều tiền tài thì có công đức vô lượng. Tôn giáo đã không thể chiếu theo yêu cầu của Phật mà làm. Cho nên hiện nay có những hòa thượng tâm tham rất lớn, muốn có thật nhiều tiền, bèn tuyên truyền một quan niệm như thế này: “Các vị phải cung dưỡng tôi thì mới có công đức vô lượng”. Cung dưỡng như thế nào? Chur vị cho họ càng nhiều càng tốt, thậm chí họ nghĩ [chur vị] cung dưỡng cho họ tới khi khuynh gia bại sản thì mới là tốt. Mọi người nghĩ thử xem, loại tâm vì tư lợi đến mức độ cực đoan như thế, thậm chí [họ có cả] thứ quan niệm vị tư ấy, có thể làm cho người khác khuynh gia bại sản và xâm đoạt mọi thứ của người khác, mà vẫn không thể thỏa mãn cái tâm ấy của họ. [Cái tâm của họ] so với ma quỷ tà ác kia thì còn hung ác hơn, họ làm sao có thể làm người tu luyện được?

Đại Pháp là không thể dùng tiền mà đo lường được. Chur vị cũng là người tu luyện, vì sao chur vị muốn người khác cung dưỡng? Vì sao muốn tiền của người khác? (*vỗ tay*) Quay lại mà giảng, người mà chur

vị muốn họ cung dưỡng cho chư vị cũng là người đang tu Phật, nếu không thì họ cung dưỡng chư vị làm gì? Nói không chừng họ tu còn tốt hơn chư vị, chư vị dựa vào cái gì mà đòi họ cung dưỡng, chư vị [trái lại] cần phải cung dưỡng cho họ. Đương nhiên hiện nay trong tôn giáo này những chuyện vì tham lam, vì chính trị, vì tiền vì quyền đã là thường, cũng chẳng còn thấy lạ nữa. Lời nói dối được lặp đi lặp lại ba lần thì dường như đã biến thành lời nói thật rồi, cho nên càng nghe càng thuận tai, [và người ta] cũng không nghĩ thử xem điều đó có đúng hay không nữa. Đương nhiên, có học viên thấy đời sống của Sư phụ như thế nào đó, thường xuyên nghĩ rằng cần giải quyết một số vấn đề đời sống cho Sư phụ. Mọi người không cần suy nghĩ [về điều đó], tâm tình của chư vị tôi đều biết cả.

Đệ tử: Mục đích của sinh mệnh chỉ có đồng hóa Chân – Thiện – Nhân, nếu con ly khai [khỏi Pháp], con xin hình thần toàn diệt.

Sư phụ: Chư vị đối với Pháp có lý giải rất thâm sâu, quyết tâm viên mãn vững như bàn thạch, tôi thấy thật sự tốt. Tôi thấy [phải là người] có cơ sở tu luyện đối với Pháp hết sức tốt, mới có thể viết ra câu như thế này.

Đệ tử: Sau này phải chăng sẽ có người kế tục Sư phụ để hồng truyền Đại Pháp?

Sư phụ: Sau khi sự tình này được làm xong rồi thì sẽ kết thúc. Chư vị đang ở vào điểm chuyển tiếp của vũ trụ, sự kiện Chính Pháp này qua đi rồi, thì nhân loại tương lai sẽ bắt đầu phát triển lại mới. Họ không biết Đại Pháp, nhưng họ sẽ biết trong lịch sử đã từng xuất hiện sự kiện như vậy. Còn nói về Pháp lý của Đại Pháp này là gì, thì ngay cả một chữ họ cũng sẽ không thấy

được. Như thế khi họ kiến lập nền văn minh mới, thì sẽ có Phật, Đạo, Thần mới hạ thế truyền Pháp độ nhân, bởi vì sinh mệnh tương lai, họ sẽ theo đó mà được nghe Phật Pháp. Có thể khi đó xã hội người da trắng sẽ lại có một vị Thần giống như Jesus hạ thế. Đó là chuyện của kỷ nguyên mới sau này, nó không có quan hệ gì với chư vị.

Đệ tử: Sách “Chuyển Pháp Luân” và các kinh thư Sư phụ từng xuất bản phải chăng là có pháp lực như nhau?

Sư phụ: Là như vậy. Chỉ cần là [sách] của Đại Pháp, thì đều có đầy đủ nội hàm vô hạn ở đằng sau như nhau. Tôi bảo chư vị rằng, chư vị cần phải tu luyện một cách có hệ thống, chư vị chỉ có thể bám vào quyển sách “Chuyển Pháp Luân” này mà tu, các kinh thư khác chỉ là tham khảo thôi. Nhưng tham khảo ở các tầng thứ khác nhau đều có giá trị tham khảo tại các tầng thứ khác nhau, bởi vì tại các tầng thứ khác nhau đều có tồn tại nội hàm khác nhau. Nhưng để tu luyện có hệ thống thì chính là “Chuyển Pháp Luân”, cho nên chư vị nhất định phải đọc đi đọc lại “Chuyển Pháp Luân” nhiều lần.

Đệ tử: Phải chăng các đệ tử viên mãn đều được độ tới các tầng thứ cực cao? Nếu không cũng không cần Pháp lớn thế này.

Sư phụ: Chư vị muốn nói rằng “Thầy giảng Đại Pháp cao thâm như thế, chúng con không lên được cao như thế, Thầy giảng cao như vậy cho chúng con, phải chăng là giảng một cách vô ích rồi?” Tôi bảo chư vị rằng, có học viên có thể đã nhìn thấy, mỗi lần Pháp hội, thì đang nghe Pháp không phải chỉ có con người chư vị. Tất nhiên, họ nghe cùng một câu tôi giảng, nhưng

không phải là nội hàm mà người tu luyện tại tầng thứ này như chư vị nghe và hiểu được.

Đệ tử: Khi nghe học viên khác nói “Tôi muốn trở về nhà”, chẳng biết sao từ đáy lòng con nước mắt chảy dài.

Sư phụ: Có lẽ [câu nói ấy] đã làm xúc động phần bản chất nhất, phần vi quan nhất của chư vị.

Đệ tử: Chữ Vạn là phù hiệu của tầng thứ của Phật, tầng thứ của Đạo phải chẳng cũng có phù hiệu?

Sư phụ: Chư vị không thể áp dụng công thức cho những việc ở Thiên thượng được, không phải là việc như thế. Kỳ thực sự thể hiện của các Thần khác nhau không nằm ở việc họ có nhiều phù hiệu gì, nhiều ít bao nhiêu. Chữ Vạn chỉ là một loại biểu hiện của Phật, chính là đại biểu của Phật. Tất nhiên, Phật chính là một hình thức biểu hiện như vậy, Phật có phù hiệu này [là] biểu hiện của tầng thứ. Kỳ thực Thần trên Thiên thượng nhìn một cái liền biết vị ấy cao đến đâu, nhìn một cái liền biết tầng thứ.

Đệ tử: Tất cả các phương pháp tu luyện trong quá khứ đều là phó nguyên thần đắc công, thế phương pháp tu luyện của tôn giáo phương Tây thì ai đắc công?

Sư phụ: Còn phải hỏi sao? Trong phương pháp tu luyện Tây phương chẳng phải là sau khi nhục thân chết rồi, phó nguyên thần ấy rời đi sao? Trên mặt đất không thể thiếu đi một cá nhân nào, như thế chủ nguyên thần của họ vẫn phải tiếp tục tiến nhập luân hồi.

Đệ tử: Người phương Tây cho rằng Thượng đế mới là Đấng sáng tạo duy nhất của vũ trụ này, chúng con có biện pháp nào đột phá chướng ngại này không?

Sư phụ: Có một số người nghĩ như thế, chư vị có thể từ đạo lý mà giảng cho họ, hoặc là cho họ thử đọc

sách xem, ngoài đó ra thì không có biện pháp nào khác. Chư vị không thể cưỡng ép họ tin tưởng, bản thân họ không tin, thì trước mắt không có biện pháp nào cả. Tôi đã giảng rằng, Thần ở các tầng thứ khác nhau trong vũ trụ, bất kể là cao thấp ra sao, hoặc là ở tầng thứ nào, họ đều không biết bên trên họ còn có cái gì. Hôm nay tôi từ Pháp lý mà bảo chư vị rằng còn có cảnh giới cao như thế, nhưng chư vị chỉ là đang đứng ở trong mê của con người mà nghe đạo lý. Khi chư vị thực sự hòa tan trong Pháp, chư vị chính là một phần tử của Pháp tại tầng ấy, khi đó nếu có người giảng [về tầng thứ] cao hơn thì chư vị cũng không tin. Bởi vì chư vị nhìn thấy tất cả những tầng thứ thấp hơn hoặc ngang bằng chư vị một cách hết sức thực tại, hết thấy ở ngay trong tầm mắt, không có gì bị bỏ sót cả, và trong trạng thái như vậy, thì tất cả những gì chư vị nhìn không thấy, chư vị tuyệt đối sẽ không tin rằng nó có [tồn tại]. Bởi vì hiện nay chư vị đang nghĩ: “Thầy đã giảng như vậy rồi, trong tương lai tôi sẽ tin”. Tôi bảo chư vị rằng, đến lúc ấy, hình thức ngôn ngữ và phương thức của Pháp này mà tôi giảng cho chư vị hiện nay, đều sẽ không như thế này.

Đệ tử: Thần có nguyên thần hay là không?

Sư phụ: Thần không thể so sánh với con người được. Bởi vì con người đang ở trong mê, Thần không có chủ nguyên thần, phó nguyên thần hoặc là các hình thức khác, Thần chính là bản thân họ. Nhưng Thần còn có một thân thể của Thần, mà sự tồn tại của thân thể ấy cũng không giống như mối quan hệ giữa chủ nguyên thần của con người và thân thể con người, không phải là mối quan hệ đó. Bởi vì họ là nhất thể, họ biết tất cả

những điều này một cách rất rõ ràng, còn con người thì không biết gì cả.

Đệ tử: Con là học viên mới, con không thể thực sự tin vào sự tồn tại của Thần và Thiên quốc, nếu con nỗ lực học Pháp, tu tâm, luyện công, thì con có thể làm đệ tử của Ngài không?

Sư phụ: Có thể, đều có thể được. Chư vị chỉ cần lo tu luyện, những người có tư tưởng cố chấp như chư vị nhiều lắm, họ cuối cùng cũng đều tu luyện lên được. Buông bỏ [nhân] tâm xuống mà tu, kỳ thực từ trong câu nói ấy của chư vị [tôi biết chư vị] đã nảy sinh một niệm đầu muốn học Pháp rồi, đó chính là điểm khởi đầu. Từ cơ sở tư tưởng hiện nay của chư vị mà cải biến tất cả ngay lập tức, [như thế] cũng không hiện thực. Cho nên trong quá trình học Pháp thì chư vị sẽ dần dần hiểu biết từ trong Pháp lý, cuối cùng thăng lên đến chỗ cảm giác được, tiếp xúc được, thấy được [những điều ấy].

Đệ tử: Con thấy rất nhiều người đều có những hình tượng cùng tồn tại {trùng ảnh}, thân thể của những người đó phải chăng đều đã tu thành rồi?

Sư phụ: Bởi vì Đại Pháp cải biến con người rất mạnh mẽ và nhanh chóng, nên chư vị thấy được hình bóng của thân thể của họ tồn tại ở các không gian khác.

Đệ tử: Trước khi đi ngủ con vẫn muốn nghe băng giảng Pháp của Sư phụ, nhưng nửa chừng con thường ngủ mất, như vậy phải chăng là bất kính với Sư phụ?

Sư phụ: Tôi nghĩ thế này, chư vị muốn tinh tấn, chư vị sẽ phải đối đãi với việc học Pháp của chư vị một cách thật sự nghiêm túc. Chư vị nói rằng “Con ngủ không yên, hãy nghe Pháp này thì con có thể ngủ được”, chư vị xem [việc nghe Pháp] là cách gây ngủ, tâm của chư

vị đã đặt vào chỗ nào rồi? Có những người thực sự khi nghe Pháp thì ngủ. Vì sao vậy? Làm chư vị ngủ không cho chư vị nghe Pháp chư vị không coi là ma sao? Vậy, nếu nói như thế, thì vì sao chư vị không chiến thắng nó?

Đệ tử: Có một đồng tu khi luyện công thì phần vai run rẩy dữ dội, khi để mắt mở cũng như vậy.

Sư phụ: Bảo người đó học Pháp cho nhiều, đọc sách cho nhiều, chân chính đề cao trong Pháp. Nếu một người không thể tu luyện chuyên nhất thì sẽ có sự tình loại này, hoặc là cá nhân ấy trong quá trình tu luyện thì phần vai có bệnh, khi loại bỏ bệnh của người ấy thì cũng sẽ có chuyện run rẩy kiểu này. Nếu lâu ngày như thế, [điều đó] nói lên rằng anh ta vẫn đang ở trong tầng thứ ban đầu là trừ bệnh [khỏe thân] và căn bản là không có tiến bộ. Thuần tâm mà tu luyện, khi người ấy chân chính đề cao trong Pháp rồi, thì sẽ vượt qua rất nhanh chóng, vượt ra khỏi tầng thứ ấy. Trong khi tu luyện, khi thân thể có cảm giác không thoải mái, nếu như lâu ngày không vượt qua được, thì vì sao chư vị không buông bỏ tâm [chấp trước] xuống để tu luyện tu luyện thật tốt ở trong Đại Pháp? Chư vị tưởng rằng thông qua luyện công mà được trừ bỏ bệnh, hoặc là chư vị muốn tu luyện mà lại không đọc sách, [như thế] làm sao có thể cải biến được? [Như thế] làm sao có thể lại không thường bị vướng mắc tại trạng thái này?

Đệ tử: Lúc bình thường, đối với rất nhiều chuyện con đều không quan tâm, phải chăng [thói quen ấy] cũng tạo thành việc không quan tâm đối với những việc vượt qua trong quá trình tu luyện?

Sư phụ: Nếu trong quá trình tu luyện mà Đại Pháp không thể khiến cho chư vị chấn động, [những quan

ấy] cũng giống những sự việc bình thường khác, thì tôi thấy đó thực sự là vấn đề. Chư vị hãy dụng tâm đọc Pháp cho nhiều, phá trừ chướng ngại ấy. Nó giống như tường đồng vách sắt không xuyên phá được, ảnh hưởng nghiêm trọng tới ngộ tính và nhận thức đối với Pháp của chư vị, thế vì sao không xuyên phá nó, đả khai nó?

Đệ tử: Con đã làm chuyện rất xấu, con còn có thể tu luyện được không?

Sư phụ: Kỳ thực, sau khi Đắc Pháp, chư vị không nên phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác như vậy! Chấp trước mà chư vị không buông bỏ được khiến cho chư vị biết rõ là sai mà vẫn đi làm. Chư vị không tiếp thụ giáo huấn, chư vị không xem đó như là một loại động lực mà thay đổi triệt để, lột xác hoàn toàn để làm lại từ đầu, thì chư vị sẽ đánh mất cơ hội này.

Đệ tử: Con thường xuyên có sự lý giải mới trong Pháp lý, đó phải chăng chỉ dừng lại ở lý luận thôi?

Sư phụ: Có lý giải mới thì chính là chư vị đang đề cao rồi. [Chư vị] cảm thấy chênh lệch rất lớn, [trong] cảm giác của chư vị có sự chênh lệch thì chư vị chính là đang đề cao lên. Người thường không thấy được chỗ sai của bản thân mình. [Pháp] lý mà ngộ được trong trạng thái loại này không chỉ dừng ở [mức độ] lý luận, không phải đâu. Bởi vì sự biến hóa ở vi quan còn không thể phản ánh tại xã hội người thường được, cho nên chỉ có thể từ Pháp lý mà cho chư vị lý giải được hoặc cảm thụ được, chính là tình huống như vậy.

Đệ tử: “Nếu tâm tật đố không dứt bỏ, thì hết thấy các tâm người ta tu luyện được đều biến thành yếu nhược”. Đó là chỉ các tâm gì?

Sư phụ: Tất cả các tâm chỉ ra ở đây đương nhiên là tất cả chính niệm trong tu luyện của chư vị. Chính niệm trong thực tế cũng là nhận thức ngay chính. Chính là một bộ phận đã tu tốt kia của chư vị sẽ biến thành rất yếu nhược.

Giảng đến đây tôi nhớ tới một vấn đề. Kinh thư vừa mới đưa ra “Giảng Pháp tại Pháp hội các phụ đạo viên ở Trường Xuân”, có câu “Pháp của nhân loại” trong dòng thứ 3 của trang 12. Thay “nhân loại” thành “vũ trụ”, tức là “Pháp của vũ trụ”. Đối với quyển sách được xuất bản ở Trung Quốc đại lục, có lẽ nó nằm ở trang 14.

Đệ tử: Tiến độ thông đọc sách “Chuyển Pháp Luân” ở nhà thì khác tiến độ khi học Pháp tập thể, [như thế] có ảnh hưởng đến việc tu luyện hay không?

Sư phụ: Học Pháp nghiêm túc thì đều không có ảnh hưởng gì. Tôi bảo chư vị rằng, chư vị đọc sách “Chuyển Pháp Luân”, thì chư vị đọc từ đầu tới cuối. Nghĩa là hôm nay chưa đọc xong thì hôm sau đọc tiếp chỗ ấy, lại vẫn chưa đọc xong thì hôm sau nữa lại đọc tiếp, cứ đọc như thế, không nên chọn lựa mà đọc. Tối kỵ việc người lần đầu tiên đọc sách “Chuyển Pháp Luân”, mang theo quan niệm người thường mà đánh giá Pháp: “À, chỗ này giảng hay đấy, chỗ kia dường như có điểm mà mình hoài nghi”. Như thế cả quyển sách ấy anh ta sẽ đều là đọc suông, chẳng đắc được gì cả, thế thì quá đáng tiếc! Bởi vì Pháp này là một bộ Thiên Pháp nghiêm túc, con người đều không biết họ có nghiệp lực to lớn thế nào, họ đều không biết được tư tưởng của mình là từ đâu tới. Họ dùng tư tưởng con người để đo lường bộ Pháp như vậy, cho nên họ chẳng đọc được gì cả. Không có quan niệm nào cả, cầm quyển sách này lên đọc, đọc

xong rồi chur vị mới đánh giá Nó thế nào, chur vị không nên đánh giá Nó là hay hay dở trong quá trình chur vị đang đọc sách.

Đệ tử: Mùa đông luyện công ở bên ngoài phải mặc [quần áo] thật dày, khi luyện công thì rất dễ chạm phải quần áo, như thế có làm loạn các cơ chế [năng lượng] không?

Sư phụ: Mùa đông chur vị ăn mặc thật dày và chạm phải quần áo, [điều đó] sẽ không ảnh hưởng đến luyện công. Ngày nào lạnh quá thì chur vị cần mang găng tay luyện công, đừng để bị tổn thương do giá rét. Kỳ thực người luyện công thì gặp rét không bị thương, nhưng trong chúng ta có người khi luyện công thì đã cấp tổn thương do giá rét cho chur vị rồi. Vì sao lại làm như vậy? Mọi người thử nghĩ xem, [trong] Đại Pháp không thể cưỡng bách [người ta] tu luyện, cần phải là xuất phát từ sự tự nguyện của cá nhân. Bởi vì trong quá trình tu luyện Đại Pháp không ngừng có rất nhiều học viên mới muốn đến học Pháp, họ không có ngộ tính lớn và cao như vậy, không có tầng thứ cao như vậy, còn chưa trải qua khảo nghiệm, còn chưa thể nói là họ đến tu luyện được. Nghĩa là không thể đối đãi với họ như đệ tử chân tu, [nên nếu] họ bị tổn thương vì lạnh, như thế chẳng phải sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến Pháp sao? Bởi vì họ vừa mới nhập môn, mới tiến vào [Đại Pháp], vẫn chưa thể xác định họ có phải là người tu luyện hay không. Tâm của họ muốn thí nghiệm, khi họ thí nghiệm thử một chút thì bị tổn thương vì rét, như thế thì ảnh hưởng rất lớn. Trong tu luyện không ngừng có các học viên mới tới [học Đại Pháp], cho nên mọi người không thể làm như vậy được. Có học viên cứ khăng khăng

muốn làm như vậy, thế thì sẽ cho họ bị tổn thương vì rét lạnh. Trên thực tế, đó một mặt là để giúp họ loại trừ nghiệp lực, một mặt khác là sử dụng phương pháp này để điểm hóa họ.

Đệ tử: Động tác của một số người rất không chuẩn xác, thế có ảnh hưởng đến cơ chế và Pháp Luân hay không?

Sư phụ: Động tác rất không chuẩn xác thì không được. Nếu sai khác một chút, thì chúng ta cũng không thể bảo mỗi cá nhân đều phải từ cùng một khuôn mà ra được. Họ đều không hoàn toàn giống nhau như thế là được sản xuất bởi máy móc cơ khí, khẳng định là đều có khác biệt giữa họ với nhau. Cho dù không có khác biệt, thì chư vị lớn, anh ta nhỏ, chẳng phải vẫn có khác biệt sao? Nghĩa là chúng {động tác} không thể hoàn toàn giống nhau, đúng không? Nhưng nếu động tác của chư vị sai khác quá nhiều thì không được, cần phải cố gắng hết sức mà tập cho chuẩn xác.

Đệ tử: Việc tiêu nghiệp khi luyện công ở bên ngoài [chịu đựng] nóng bức và giá rét thì có nhanh hơn so với [khi luyện công] trong nhà hay không?

Sư phụ: Đây chính là điều tôi vừa giảng, luyện công ở bên ngoài đương nhiên là tốt, nhưng không thể bởi vì thế mà đi tìm khổ nạn. Mùa đông ở phương Bắc trời vô cùng lạnh, luyện công ở bên ngoài nhất định phải mặc áo bông, mang găng tay. Thực ra mà nói, chư vị rét cóng một chút, thì tiêu chẳng được bao nhiêu nghiệp, đề cao tâm tính mới là chỗ then chốt đối với sự đề cao của chư vị. (vỗ tay)

Đệ tử: Không gặp được Sư phụ ở trong nước, đệ tử ở chỗ chúng con nhiều lần dặn dò con gửi lời vấn an đến Sư phụ.

Sư phụ: Cám ơn mọi người. (vỗ tay) Tôi vô cùng hiểu tâm tình của học viên chúng ta ở trong nước. Chư vị thấy ở nước ngoài việc mở một Pháp hội rất là dễ dàng. [Vừa có] một lần Pháp hội ở Los Angeles, sau đó không lâu giờ mọi người đã gặp mặt rồi. Đệ tử trong nước thì rất khó. Đệ tử trong nước có hàng mấy nghìn vạn nhanh chóng lên đến cả trăm triệu rồi, mọi người gặp mặt tôi thật rất khó khăn. Một khi họ biết tôi xuất hiện ở đâu, trú ở đâu, thì dường như tất cả học viên đều muốn chạy đến đó. Phi cơ, tàu hỏa đều quá tải, đường phố đều đông nghẹt, chính phủ cũng thấy như thế không được. Cho nên để giúp họ có được một hoàn cảnh yên ổn, việc tu luyện không bị ảnh hưởng, không làm ảnh hưởng đến xã hội, không gây phiền hà cho chính phủ, tôi không thể gặp mặt họ như vậy được.

Đệ tử: Sư phụ có cơ hội đến nước Bỉ không ạ? Trong quá trình hồng Pháp, chúng con bắt gặp những người khác tổ chức các lớp học hoặc khóa giảng thu phí.

Sư phụ: Tôi sẽ có cơ hội tới Bỉ. (vỗ tay) Ai mà mở lớp học, khóa giảng thu phí thì không phải là đệ tử Đại Pháp chúng ta, điểm này là khẳng định. (vỗ tay) Bởi vì họ đang sử dụng Đại Pháp để kiếm tiền, đây chẳng phải là vấn đề nhỏ. Nhưng nếu các học viên tự nguyện giúp giải quyết vấn đề sân bãi [dành cho các hoạt động Đại Pháp], thế thì tôi không phản đối, ngoài [trường hợp] đó ra thì đều không được.

Đệ tử: Gần đây con cảm thấy thời gian của năm nay so với năm ngoái thì nhanh hơn, điều này có nghĩa là gì?

Sư phụ: Tất nhiên, trước đây tôi đã từng giảng như vậy. Điều này giảng ra thì không dễ khiến người ta tin được, bởi vì phải giảng rất cao, chư vị cứ luôn luôn hỏi những chuyện này. Kỳ thực sự tình này tôi là đã siêu việt tất cả các thời gian mà làm. Nếu không như thế, chư vị nghĩ thử xem, một sinh mệnh tiến nhập vào bên trong một trường thời gian, họ liền bị trường thời gian kia chế ước; khi họ lại tiến nhập vào một trường thời gian, họ lại bị trường thời gian ấy chế ước. Đến hết cả đời tôi, mười đời, trăm đời, ngàn đời, vạn đời muôn thuở cũng không làm xong sự kiện này được. Tôi là đã siêu việt tất cả thời gian mà làm [việc này], không chịu hạn chế của tất cả các thời gian. Để tăng tốc làm việc này, phải đẩy nhanh thời gian của cả thiên thể [vũ trụ] lên, cho nên Pháp Luân lớn nhất ở nơi cao nhất vẫn đang tăng tốc xoay tròn. Thiên thể trên toàn bộ chính thể là liên đới cùng nhau, cho nên thời gian trở nên càng lúc càng nhanh. Ước chừng là nhanh đến mức độ nào? Bởi vì các sinh mệnh trong các thời gian không gian khác nhau, [thời gian] nhanh chóng hơn thì tất cả mọi thứ trong không gian của sinh mệnh đó đều theo đó mà nhanh lên, sinh mệnh đó cảm giác không được sự nhanh chóng ấy. Chư vị có thể hiểu được ý tôi giảng không? Mỗi ngày vẫn là hai mươi bốn giờ, mọi người vẫn đều là đang làm các việc khác nhau, chính thể thời gian của không gian này đều đã được đẩy nhanh lên rồi, nhưng đồng hồ thì vẫn chiếu theo hai mươi bốn giờ như thế mà chạy, cho nên mọi người cảm giác không được sự nhanh chóng như thế. Người ta nhìn thấy mặt trời mọc và lặn cũng vẫn đang tuần hoàn như vậy.

Khi tất cả đều đang tăng tốc nhanh lên, tất cả đều đang nhanh lên, thì sự tân trần đại tạ của chư vị, một động tác của chư vị, một ánh mắt, một phương thức tư duy của chư vị đều đang theo đó mà nhanh lên, hoàn cảnh tồn tại vốn có của sinh mệnh các tầng thứ khác nhau cũng đang nhanh lên giống như thế, mọi thứ đều đang nhanh lên, nhưng ai cũng không cảm giác được sự nhanh chóng ấy. Thế nhanh đến mức độ nào? Ước chừng một ngày của chúng ta hôm nay chính là một giây đồng hồ. Kỳ thực nghĩ thử xem con người thật đáng thương, nhưng con người ở đây vẫn say sưa nói chuyện và làm những việc của con người, con người vẫn cảm thấy bản thân rất vĩ đại, nhân loại vẫn muốn phát triển rất cao. Con người chính là con người, con người đang trong vô tri mà tự hủy diệt bản thân mình, [vậy mà] họ đều không biết. Khi người vô tính thật sự được tạo ra, thì chính là lúc người ngoài hành tinh chính thức thay thế con người. Bởi vì Thần sẽ không an bài cho cái [thân] người được tạo ra đó nguyên thần nào cả, nên người được tạo ra này giống như là một thi thể, nó không có nguyên thần thì nó chính là đã chết ngay từ lúc sinh ra. Thế thì làm sao? Người ngoài hành tinh sẽ thừa cơ mà nhập vào, nó sẽ làm nguyên thần của [thi thể] ấy.

Đệ tử: Chúng con vẫn có thể tiếp tục học “Chuyển Pháp Luân” sau khi chúng con viên mãn không?

Sư phụ: Chư Thần trên thiên thượng cũng đang học Đại Pháp, nhưng không phải là những chữ như vậy, mà là biểu hiện của Pháp tại mỗi tầng thứ của họ.

Đệ tử: Con đường tu luyện là do Sư phụ an bài, vì thế nếu thay đổi hoàn cảnh công tác và sinh hoạt thì phải chăng sẽ ảnh hưởng đến sự tu luyện?

Sư phụ: Tôi không hy vọng chư vị tự mình đi tìm khổ nạn. Nhưng có một điểm, chư vị nói rằng: “Điều kiện của con cũng cho phép, cũng đầy đủ rồi, con muốn tìm công tác tốt hơn”, thế thì tôi hoan nghênh chư vị làm như vậy. “Con nghĩ điều kiện cũng đầy đủ rồi, phương diện nào cũng cho phép rồi, con muốn đổi chỗ ở”, như thế đều không bị ảnh hưởng, có lẽ như thế vẫn còn trong tu luyện. Nhưng đương nhiên nếu chư vị nói rằng: “Việc con làm không được con vẫn cứ phải đi làm, thậm chí cứ phải tìm lấy khổ cực”, thế thì chư vị có thể làm hỏng việc. Nhưng mà ngộ được Pháp lý này trong Đại Pháp này, mọi người quả thực cần phải nghĩ một chút, đừng cứ làm một cách miễn cưỡng.

Đệ tử: Sư phụ giảng không thể thảo luận Pháp, nghiên cứu Pháp, có người cho rằng [thế nghĩa là] cũng không được nói về nhận thức và lý giải của bản thân đối với Pháp.

Sư phụ: Làm sao có thể thế được? Thế thì chúng ta ngồi tại đây hôm nay, đàm luận đều là sai cả hay sao? Không thể nhận thức như thế được. Nếu việc đàm luận tâm đắc thể hội của bản thân tại Pháp hội hôm nay như thế mà cũng không cho đàm luận, thì tôi nói rằng như thế là sai. Ngược lại, chư vị phải phát biểu ra những chấp trước nào bản thân không buông bỏ được, chấp trước ấy tạo thành một số lý giải sai lầm đối với Pháp cũng như vấn đề đối với phương hướng [của những việc liên quan đến] Đại Pháp, thế hãy nghĩ một chút xem người khác vì cái gì mà không để chư vị nói. Nếu

chư vị không có vấn đề này thì đối phương chính là sai. Nếu chư vị tại Pháp hội thần thánh này muốn mượn miệng tôi mà nói ai đó, phê bình ai đó, thì những việc này chư vị đều không làm được đâu, bởi vì tôi có thể nhìn thấy căn nguyên của tư tưởng chư vị.

Đệ tử: Hôm đó con đột nhiên hiểu được hai chữ “Sư phụ” đã được ban cho nội hàm hoàn toàn mới, đó là hai chữ thần thánh nhất.

Sư phụ: Đó chính là nội hàm đằng sau hai chữ ấy hiển hiện ra cho chư vị. Mọi người cũng đừng xem nhẹ mỗi một chữ trong Đại Pháp, bởi vì đằng sau mỗi một chữ đều là Phật, mỗi một chữ đều là Pháp. Cho nên có người nói, “Tôi đọc Pháp có lựa chọn”, chỗ này không đọc, chỗ kia không đọc, cái này có thể lý giải, đoạn kia không đồng ý, thế thì sẽ không đọc được gì cả.

Đệ tử: Ở rất nhiều tầng thứ Ngài đều kiến lập thiên quốc, tên gọi của những thiên quốc ấy là gì?

Sư phụ: Con người chỉ có thể biết đến Thích Ca Mâu Ni, một tầng thứ Như Lai này, còn những thứ của Thần cao hơn thì đều sẽ không để cho chư vị biết được. Tôi đã giảng vấn đề này nhiều lần rồi, ở thời kỳ đầu tôi đã giảng rồi: con người không thể biết được. Tên gọi của Thần cao hơn đều không cho phép con người biết, không cho phép con người niệm tên của họ, như thế bằng như nhục mạ họ, bởi vì đối với họ mà nói thì con người là quá thấp kém. Tôi cho chư vị biết rằng, Thần từ xưa tới nay chưa bao giờ xem con người là đồng loại với họ cả. Tuy nhiên họ có thể thương xót con người, từ bi với con người, từ bi với sinh mệnh này của con người, nhưng họ lại xem nhân loại như loài

thứ. (Nhưng không phải là cái khái niệm kia của thuyết tiến hóa)

Đệ tử: Trong một thời kỳ tiền sử Pháp Luân Đại Pháp đã được quảng truyền để độ nhân, tại chu kỳ nhân loại lần này thì đây là lần đầu tiên truyền Pháp cao như vậy, Đại Pháp đang được truyền hiện nay và trong quá khứ là giống nhau chăng?

Sư phụ: Thứ nhất, Pháp tối nguyên thủy của vũ trụ này là do ai truyền? Thứ hai, trong lịch sử sau này nếu như tôi truyền một bộ phận của bộ Đại Pháp vũ trụ này, như thế chẳng phải là tôi đang truyền Pháp này hay sao? Khi tôi giảng Pháp cho con người tôi cần phải giảng Pháp cao như thế chẳng? Không cần thiết. Trong lịch sử nếu tôi không phải là để chính lại Pháp này, thì tôi chỉ giảng một bộ phận của Pháp để độ nhân thôi, như thế chẳng phải đó là Pháp của vũ trụ sao? Tôi chỉ giảng tầng thứ mà con người cần phải biết, chứ không giảng cao hơn. Đó chẳng phải cũng là Pháp này hay sao? Cũng là Pháp này.

Đệ tử: Vì sao trong vũ trụ cần phải sản sinh ra sinh mệnh?

Sư phụ: Cũng giống như một vi sinh vật dùng phương thức tư duy của nó để nhận thức con người, tư duy của con người không cách nào hiểu rõ được phương thức tồn tại và tư tưởng của Thần. Con người còn chưa nhận thức được vũ trụ, còn chẳng biết là nó như thế nào, thì làm sao có thể hỏi về những chuyện trong vũ trụ được? Câu hỏi này cũng bằng như hỏi “Vì sao cần phải có vũ trụ?”. Chúng ta đừng quản việc vì sao mà có vũ trụ, vì sao có sinh mệnh, bởi vì đó không phải là những điều mà chư vị có thể biết được, cũng

không phải là những gì chư vị cần phải biết. Chính là dù chư vị tu cao đến đâu, [những điều đó] đều không phải là [những điều mà] chư vị [có thể] biết được. Đương nhiên, tạo một cái vũ trụ rỗng không, không có sinh mệnh, cái gì cũng đều không có, thế thì có ý nghĩa gì? Sử dụng lời nói của con người mà nói, thì chính là Chủ (Vua của các vua) hoặc là Tôn Chủ của toàn thể Phật Đạo Thần muốn như thế.

Đệ tử: Ý nghĩa tồn tại cuối cùng của sinh mệnh là gì?

Sư phụ: Chư vị là dùng phương thức tư duy của con người để nghĩ về vũ trụ và ý nghĩa của sinh mệnh, về căn bản không phải là nhận thức của con người. Nói về con người, nếu con người đều không muốn sống nữa, như thế cũng không cần tôi đến giảng Pháp nữa. Bởi vì con người họ đều muốn sống. Người mà tôi giảng ở đây thực sự là giảng đối với chính thể chư vị, kỳ thực chư vị về cơ bản là nghe không hiểu những gì tôi giảng vốn là có nội hàm cao hơn khả năng hiểu biết của chư vị. Sinh mệnh của các tầng thứ khác nhau, họ đều có ý nghĩa sinh tồn của họ, và có lý giải chân chính về sự sinh tồn của họ. Sự lý giải chân chính tại tầng thứ của họ và sự lý giải của chư vị hoàn toàn khác nhau. Bởi vì nhận thức của con người đều là phản đảo, nhìn không thấy chân tướng, đều nhìn không thấy tiền đồ, không ngộ thấu được gì cả, không thấy được gì cả. Khoa học phát triển đến đâu cũng chỉ là đang bò lết trong không gian này, cho nên chư vị có nhiều suy nghĩ rất kỳ quái như thế. Nếu chư vị có thể không mang theo bất kỳ quan niệm nào để cân nhắc vấn đề, thế thì chư vị chính là một vị Thần vĩ đại tuyệt vời phi thường. Nhưng nhân loại không thể làm như vậy được.

Chư vị nói “Tôi làm được, các vị xem những lời tôi nói đều là vì tốt cho người khác, không có ý gì [khác] cả, nhưng người khác lại không thích”. Lời chư vị nói thực sự là không có cái gì [khác] sao? Chư vị có biết rằng khi chư vị nói ra lời thì những quan niệm hình thành lúc hậu thiên, quan niệm hình thành trong các thời kỳ khác nhau và nghiệp lực tư tưởng tạp nham ở bên trong đang khởi tác dụng không? Tư tưởng con người sẽ vĩnh viễn không thuần tịnh. Có những thứ có thể phản ánh tới chư vị đây [và] chư vị biết, có những thứ không phản ánh tới chư vị đây [và] chư vị không biết; kỳ thực có những người mà đã phản ánh ra rồi mà họ còn không biết. Cho nên nhân tố bên trong lời của một cá nhân nói ra, bên trong bao hàm rất nhiều những thứ phức tạp. Đối với con người mà nói thì những lời Thần giảng ra là tuyệt đối thuần tịnh. Chư vị nói rằng chư vị từ bi, kỳ thực từ bi của chư vị pha lẫn rất nhiều thành phần quan niệm của con người hình thành tại các thời kỳ khác nhau ở bên trong. Bởi vì tư duy của chư vị chính là tư tưởng của con người chư vị, trong tư tưởng của chư vị thứ gì cũng có, bên trong tư tưởng mà tư duy chư vị phát xuất ra thì cái gì cũng có. Tu luyện chính là tu bỏ tất cả những thứ không thuần tịnh, tất cả những chỗ yếu kém của chư vị.

Đệ tử: Khóc là một trạng thái của một thời kỳ, vì sao đã qua một năm rồi mà con vẫn chưa vượt qua được trạng thái này?

Sư phụ: Vậy cũng có thể là can nhiều. Vì sao lâu ngày không vượt qua được? Thậm chí Pháp cũng không nghe được [vì] còn đang khóc, thế thì không đúng. Đương nhiên, tôi không phải là chỉ học viên này.

Nếu chư vị thực sự nói về một số vấn đề, [nếu chúng] không có ảnh hưởng đến tình huống tu luyện của chư vị, [vậy thì việc] chư vị xuất hiện trạng thái này cũng có thể có nguyên nhân khác. [Thí dụ] chư vị trước đây đã từng làm điều sai trái hoặc là chư vị thấy được trạng thái được cải biến của bản thân, tất cả các biến hóa phát sinh ấy ngay cả nằm mơ chư vị cũng không tưởng tượng được đâu. [Hoặc khi chư vị thấy tôi] vớt chư vị lên từ trong địa ngục, tẩy tịnh cho chư vị, còn cấp cho chư vị tất cả những thứ vĩ đại như thế, chư vị có thể không khóc sao?

Cũng có thể chư vị và tôi trong một đời nào đó đã từng là thân quyến, khả năng nào cũng đều có thể, chính là nguyên nhân này.

Đệ tử: Giống như vàng 18 cara, các sinh mệnh được sinh ra trong thế giới này đã bất thuần, [nếu họ] muốn trở về thế giới giống như vàng 24 cara sau khi Chính Pháp, thì họ phải yêu cầu tiêu chuẩn cao [đối với bản thân] thì mới có thể viên mãn, phải không ạ?

Sư phụ: Đúng. Nhưng [điều đó] không đạt được ngay lập tức, là trong quá trình tu luyện không ngừng mà dần dần đạt được. Lúc đó tất cả đều là rành mạch rõ ràng, hết sức tự nhiên, không có cưỡng chế bảo chư vị làm như thế nào cả. Giảng đến vấn đề này, tôi nhớ tới việc năm đó tôi đã xử lý một số vấn đề cho chư vị. Xử lý xong tất cả [những thứ] của sinh mệnh tối vi quan của chư vị rồi, nhưng tôi phát hiện vẫn chưa được. Tại những chỗ ẩn giấu vi tế hơn nữa của sinh mệnh cấu thành nên chư vị tôi phát hiện ra rằng ngay cả những vật chất cơ bản cũng đều đã bị biến dị rồi, đã hình thành những thứ ngoan cố không thể cải biến được. Thời ấy

theo Thần khác mà xét, thì bản chất của sinh mệnh đều đã không được nữa rồi, vũ trụ này về căn bản là không được nữa rồi, nhưng tôi đều đã cải biến cho chư vị rồi. (vỗ tay) Những việc đó khá là khó làm, chỉ hơi thiên sai, làm không tốt thì sẽ ảnh hưởng đến tất cả tương lai của chư vị, hết sức khó làm. Cuối cùng, tôi nhớ là đến khi tôi bắt đầu Chính Pháp, thì sự tình này thật quá khó khăn. Tôi giảng ấy là hiện tượng của sự tồn tại của chư vị, nhưng tại các tầng thứ cao hơn chẳng phải cũng tồn tại tình huống giống như vậy ở vi quan hơn và vi quan hơn nữa hay sao? Cho nên sự tình này là khá khó làm, nhưng tôi đều đã làm rồi, đạt đến tiêu chuẩn rồi, hơn nữa còn vượt quá tiêu chuẩn tốt nhất của [vũ trụ] quá khứ. (vỗ tay)

Tôi còn phát hiện nhân loại phát sinh biến dị là do tại các tầng thứ rất cao có những vật chất cao tương ứng đã phát sinh biến dị tạo thành, mà những thứ biến dị loại này là tương đối ngoan cố. Tại nơi con người đây hình thức biểu hiện trực tiếp của nó là có liên quan đến hành vi bề mặt của những người trẻ tuổi hiện nay, như vô trách nhiệm, nhố nhăng, muốn làm gì liền làm nấy, kêu to hét lớn, phát nhạc nhảy nhót một cách quái dị, chơi trò chơi điện tử, trong đầu não đầy những cái gọi là những thứ “sinh hoạt hiện đại”.

Đệ tử: Ngồi đả tọa đơn bàn, chân bị đau kịch liệt liên tục chứ không phải theo từng đợt.

Sư phụ: Đương nhiên rồi, tôi giảng những trận đau ấy là về [những người] đã có thể ngồi song bàn rồi thì sẽ xuất hiện đau đốn từng trận. Chư vị vừa mới có thể ngồi xếp bằng thì tất nhiên đau đốn liên tục, bởi vì chư vị chưa từng ngồi song bàn, hoặc là chư vị chỉ vừa mới

có thể ngồi xếp bằng được thôi, thì thực sự là đau liên tục. [Cái đau ấy] dường như là để chur vị lập tức một giây đồng hồ cũng không chịu đựng được và nhanh chóng gỡ chân ra, chính là cái tâm ấy. Đau đốn phát run lên, đau đốn bứt rứt, đau đốn loạn tâm, tôi nhận thức rất rõ tất cả [những nỗi khổ ấy] của chur vị. Tình huống loại này cần phải giãng, giãng từ hai phương diện: có lẽ chur vị từ xưa tới nay chưa từng ngồi đả tọa nên xương cốt bị cứng, cơ bắp của chur vị bị kéo căng; hoặc là do nghiệp lực tạo thành. Cả hai phương diện đều có thể.

Đệ tử: Con có cảm giác bản thân so với yêu cầu của Đại Pháp là có thua kém, cảm thấy không đủ thời gian, phải chăng đây là một loại chấp trước?

Sư phụ: Đoạn sau chính là chấp trước, đoạn trước thì nói đúng. Căn bản là không cần quản [về việc có đủ] thời gian hay không có thời gian, chur vị chỉ cần tu luyện, thì là đang tiến về viên mãn. Nhưng có một điểm: chur vị cần phải tinh tấn! Chur vị nói: “Mình cứ khoan khoan đã, mười năm, tám năm, hai mươi năm, mình cứ từ từ thôi”, thế thì tôi không thể đợi chur vị được.

Đệ tử: Những chúng sinh được cứu độ và đưa về các thiên giới của những người tu luyện mà đã tu thành rồi cũng có quan hệ nhân duyên với người tu luyện ấy?

Sư phụ: Chúng sinh trong thế giới của chur vị có khả năng đều là có quan hệ nhân duyên với chur vị tại thế gian con người. Tôi chính là xét cái tâm của chur vị. Khi chur vị tu thành viên mãn rồi, những thứ mà chur vị mắc nợ phải xử lý sao đây? Trong quá trình tu luyện của chur vị tôi cũng vừa đồng thời viên mãn thế giới của chur vị, một số trong những sinh mệnh mà chur vị mắc nợ sẽ tới làm chúng sinh trong thế giới của chur vị, như

thể đương nhiên là họ sẽ rất vui mừng. Đây chính là thể hiện sự từ bi của chư vị, thể hiện của uy đức của chư vị, [chư vị] cũng độ họ rồi, biến sự tình này trở thành hảo sự rồi. (vỗ tay)

Đệ tử: Có thể nói rằng sự ngộ Pháp trong quá trình tu luyện là vì để ngộ đến nội hàm đặc định của Chân – Thiện – Nhân của tầng thứ tối cao, hay không?

Sư phụ: Không phải thế. Cái ngộ mà tôi đã giảng là ở trong quá trình tu luyện chư vị có thể có chính niệm đối đãi với mọi sự hay không. Câu này của tôi là chính xác để hình dung cái “ngộ” của tu luyện Đại Pháp. Không phải là chư vị ngồi tại nơi ấy nghĩ rằng: “Chúng ta đào bới xem đằng sau chữ đó có nội hàm gì”, không phải là chuyện như thế. Có người ngộ tính thấp, thân thể họ có chút khó chịu, họ liền hỏi tôi làm sao lại khó chịu, rằng “Sư phụ à, sao con thấy khó chịu?”, hoặc hỏi người khác rằng “Hôm nay tôi bị làm sao ấy?”. Hôm sau anh ta gặp phải chuyện không vui: “Vì sao mình lại cứ luôn gặp chuyện không vui nhỉ?”. Như thế chúng ta nói người ấy ngộ tính thật là thấp. Kỳ thực khi thân thể anh ta khó chịu, chính là lúc ấy đang trừ bệnh cho anh ta, hoặc là một trạng thái xuất hiện khi công đang tăng trưởng lên, thế nhưng anh ta vẫn cứ lý giải thành không tốt. Khi anh ta gặp phải ma nạn chính là cơ hội cho anh ta đề cao tâm tính, anh ta muốn tu nhưng nếu không có điều kiện này thì anh ta làm sao [tu luyện] được? Anh ta cái này cũng không chịu được, cái kia cũng không được, thế thì còn tu gì đây? Không có cách nào tu nữa, chính là cho thấy rõ rằng cá nhân ấy ngộ tính quá thấp. Ngộ mà tôi chỉ là ngộ như thế.

Đệ tử: Tại Trung Quốc và trên thế giới có rất nhiều người không tu luyện, xin Thầy hãy giảng cho họ mấy lời quan trọng nhất.

Sư phụ: Pháp mà tôi giảng đều là có ý nghĩa, đều là có mục đích. Con người chính là con người, chư vị bảo tôi nói gì với họ đây? Tôi giảng cho chư vị, tôi cho chư vị biết, tôi có thể không xem chư vị như người [thường], là bởi vì chư vị là người đang tu luyện, là trạng thái của Thần. (vỗ tay)

Đệ tử: Trăm phụ đạo chỉ cho phép các học viên luyện công ở vùng lân cận của họ, chứ không cho phép tiến hành hồng Pháp luyện công tập thể.

Sư phụ: Tình huống mà chư vị nói đến có lẽ là do bản thân chư vị hiểu sai, mà cũng có khả năng tồn tại chỗ không thỏa đáng trong công tác của những người phụ trách trăm phụ đạo ấy, cả hai phương diện đều có, tôi không thể nói gì cụ thể với chư vị được. Nhưng chư vị cần phải nhớ lời này của tôi: Giữa hai cá nhân phát sinh mâu thuẫn, người thứ ba nhìn thấy, thì người thứ ba cũng cần phải nghĩ xem ở bản thân mình có chỗ nào không đúng, vì sao lại để mình nhìn thấy? Hơn nữa hai người phát sinh mâu thuẫn càng phải nên tự xem lại bản thân mình, cần phải tu bên trong. Như thế khi chư vị phát hiện ra sự tình này và chư vị xem nó là không đúng đắn, thì ấy là không phù hợp với quan niệm của chư vị hay là không phù hợp với Đại Pháp? Chư vị cũng nên suy xét thử xem. Nếu chư vị đúng, thì dựa vào trách nhiệm đối với Đại Pháp, chư vị hãy đề xuất ý kiến chính xác hợp lý của chư vị với trạm trưởng [trạm phụ đạo]. Tôi nghĩ rằng, bởi vì họ là người tu luyện, nên họ có thể suy xét được, là như thế.

Đệ tử: Thầy đã giảng trong kinh văn “Kiên định” về can nhiễu từ các không gian khác đang dùng đủ phương thức nhằm tiếp xúc với học viên để khuấy phá.

Sư phụ: Nói thế này nhé: [Nó] bảo chư vị làm những việc không phù hợp với Đại Pháp thì chư vị đều không được làm; dạy cho chư vị những động tác không phải của Đại Pháp thì chư vị đều không được học; nếu không phải là những việc trong Đại Pháp yêu cầu thì chư vị không được theo nó mà làm, như vậy là được rồi. Có những thứ bại hoại mạo danh là Pháp thân của tôi, chư vị hãy trụ vững, cần phải dùng Đại Pháp mà cân nhắc. [Học viên nào mà cứ] trông dựa vào Pháp thân bảo họ làm thế nào, thì như thế bản thân họ chính là đang chiêu mời ma.

Đệ tử: Sư phụ có thể giảng một chút về một vài sự tích trong quá trình truyền Pháp của Ngài không?

Sư phụ: Thứ mà tôi có thể giảng cho chư vị chính là bộ Pháp này, và làm thế nào để tu lên trên, chư vị hãy đặt tâm vào chỗ này. Những thứ khác mà chư vị muốn biết thì đều sẽ lưu lại sau khi viên mãn mới cấp cho chư vị, hiện tại chư vị đừng suy nghĩ vấn đề.

Đệ tử: Ý nghĩa thâm sâu hơn của việc Sư phụ cấp cho đệ tử chúng con Pháp Luân, là rằng sau khi viên mãn hồi về đến vị trí nguyên lai rồi thì sẽ vĩnh viễn không còn rút xuống nữa.

Sư phụ: Tôi muốn làm như vậy. (vỗ tay)

Đệ tử: Thầy Lý, Ngài có thể phát huy ánh quang minh của Ngài tới Phi châu được không?

Sư phụ: Có một số sự tình không giống như chư vị tưởng tượng đâu. Kỳ thực trong số các học viên Trung Quốc có những người các đời trước có thể đã từng là

người da đen; trong số các học viên da trắng chúng ta cũng có thể có một số [đã từng] là người da đen. Nghĩa là chuyện lớn như thế không phải là hình thức bề ngoài đơn giản như chư vị tưởng tượng, [những ai] cần phải được cứu độ thì tôi đều sẽ không để lạc mất đâu. (vỗ tay) Hy vọng chư vị đọc sách học Pháp nhiều, không ngừng đề cao.

Đệ tử: Xin Ngài giải thích một chút, khi Ngài ngừng truyền Pháp, chúng con phải làm thế nào để Pháp Luân Đại Pháp không bị biến thành tôn giáo?

Sư phụ: Chư vị không cần phải lo lắng [về điều đó]. Tôi sẽ theo cùng với Đại Pháp này cho đến khi tôi làm xong tất cả mọi việc trên thế gian. (vỗ tay)

Đệ tử: Khi con đang vui chơi đùa giỡn một chút thì sẽ có một loại cảm giác tội lỗi, vì sao như vậy?

Sư phụ: Tôi nói với chư vị rằng: Có rất nhiều thú vui chơi không nhất định là tốt. Vì sao vậy? Bởi vì con người hiện nay đều thuận theo trào lưu của thời đại hiện nay, không nhìn ra được sự tồn tại của mặt bất hảo của sự việc. Nếu chư vị có thể dùng quan niệm của người xưa trong quá khứ mà đo lường, thì chư vị sẽ phát hiện ra rằng nó không đúng; nếu dùng Đại Pháp đo lường, thì chư vị phát hiện ra rằng nó lại càng không đúng, không phù hợp với Pháp. Hơn nữa cái tâm ham chơi mạnh mẽ cũng là một loại chấp trước và ảnh hưởng đến việc tu luyện Đại Pháp.

Đệ tử: Tỉnh thoảng một cảnh tượng đề cao tâm tính lại hiện lên trong não, khiến con có cảm giác như đó là chân thực.

Sư phụ: Một cảnh tượng mỹ hảo khi tâm tính đề cao đương nhiên là việc tốt, mà còn là chân thật. Trước

mắt cảm thụ của chư vị chỉ có thể là từ trong lĩnh hội của chư vị như thế này mà cảm thụ, chứ vẫn không thể hiển hiện ra trong hiện thực chốn người thường được. Bởi vì chư vị vẫn đang tu luyện, vẫn đang mang thân thể người thường mà tu luyện. Trên thân thể của người thường còn có rất rất nhiều những thứ bất hảo, chư vị không thể mang theo chúng [mà lại trông] giống như Thần được. Tôi tiện đây lại giảng một chút. Chúng ta vừa qua có rất nhiều người, trong số học viên cũ và mới đều có, đã luôn luôn nổi lên một chấp trước vào thiên mục. Tôi bảo chư vị một câu chân thật, một nguyên nhân rất lớn là vì trong tư tưởng chư vị có rất rất nhiều tư tưởng và quan niệm không tốt. Khi huệ nhãn của thiên mục của chư vị nhìn thấy những cảnh tượng siêu việt khỏi không gian nhân loại, chúng cũng nhìn thấy được [những cảnh tượng ấy]. Nhưng không thể để những thứ bất hảo nhìn thấy được hình tượng chân thực của Thần, chư vị có hiểu không? Cho nên có rất nhiều người tạm thời không nhìn thấy được.

Đệ tử: Con biết trạng thái tâm tính của bản thân mình, đồng thời cũng cảm thấy được là có ma tính, con nên tiêu trừ ma tính như thế nào?

Sư phụ: Kỳ thực đó là trạng thái vô cùng tốt, chính là rằng chư vị có thể cảm thấy được phía bất hảo của chư vị. Như thế chư vị cần phải bài xích nó, chống lại nó, cấm nó, trong tư tưởng bài xích nó, không chiếu theo niệm đầu của nó mà làm, không làm những sự tình bất hảo như vậy nữa. [Như thế] chư vị chính là đang tu luyện, chính là đang đề cao, đây gọi là tu luyện.

Đệ tử: Khi luyện công tập thể chỉ nghe Ngài niệm khẩu quyết của mỗi bộ công Pháp thôi, hay là đồng thanh đọc thuộc lòng theo khẩu lệnh thì mới được?

Sư phụ: Tâm niệm thể là được rồi, khẩu quyết đó của chúng ta đều là tâm niệm thôi. Nhưng tôi cũng không phản đối chư vị niệm thành tiếng. Đương nhiên, niệm thành tiếng có thể tương đối tốt hơn cho luyện công tập thể đồng bộ, điều này tùy chư vị. Tôi không giảng hình thức, nhưng luyện công tập thể mà đồng bộ cũng sẽ cho người ta một ấn tượng tốt, phải vậy không? Điều này căn cứ theo tình huống của chư vị mà làm, tôi không phản đối cũng không thể đề ra quy định gì cho chư vị. Căn cứ theo tình huống bản thân chư vị mà làm, chư vị cảm thấy tốt thì chư vị cứ làm như thế.

Đệ tử: Xin Sư phụ giảng vài câu cho quảng đại đệ tử trong nước, điều này đối với sự dũng mãnh tinh tấn học Pháp của chúng con là vô cùng trân quý.

Sư phụ: Kỳ thực những điều tôi vừa mới giảng Pháp cũng đều là giảng cho đệ tử trong nước, bởi vì tôi biết rằng băng hình và băng tiếng của chư vị sẽ truyền về trong nước. (vỗ tay)

Đệ tử: Ngài nói buông bỏ chấp trước đối với tình, vậy vì sao Thần vẫn còn rơi nước mắt?

Sư phụ: Đó là nước mắt từ bi. Sự cảm thụ của họ và thể ngộ của họ tuyệt đối là khác so với cái tình của con người, tuyệt đối không phải là thứ của [cùng] một tầng thứ, không [cùng] một khái niệm. Hơn nữa chư Thần tại các tầng thứ cao hơn nữa cao hơn nữa sẽ không rơi nước mắt vì con người, mà chỉ rơi lệ vì chúng sinh bên dưới họ thôi, bởi trong mắt họ thì con người chỉ là con người.

Đệ tử: Trong tư tưởng của con, con không muốn làm gì cả, đọc xong kinh văn của Thầy con cảm thấy chấn động kinh ngạc và khẩn cấp, nhưng tâm cấp bách lại không khởi lên được.

Sư phụ: Đây chính là tính lười biếng đã bắt đầu dầy vò chư vị, cho nên chư vị cần phải xung phá nó. Ai ai cũng sẽ gặp phải chuyện này, nó có lúc mãnh liệt, có lúc biểu hiện nhẹ một chút. Đây chính là thứ cản trở chư vị luyện công, [khiến chư vị] tu luyện không thể tinh tấn được. Hãy đột phá nó! Hãy xung phá nó. Có lẽ cái khóa của việc này, điểm mấu chốt của chướng ngại này là những thứ chấp trước của chư vị. Chư vị cần phải đả khai nó thì có thể sẽ trừ bỏ được, xung phá được nó ngay. (vỗ tay)

Đệ tử: Vũ trụ tương lai cần các sinh mệnh nguyên thủy, nên Thầy đã tới, phải chăng [là do] sinh mệnh nguyên thủy loại này có tương đối nhiều trên địa cầu?

Sư phụ: Tôi không phải là tới đây để độ sinh mệnh nguyên thủy nào cả, không phải là khái niệm này. Tôi giảng Pháp tại cùng một chỗ con người đây thì ở tất cả các không gian khác đều có thể nghe Pháp, [cho nên] tôi đã đến đây giảng Pháp. Nếu không như vậy, nếu tôi giảng Pháp tại tầng thứ nào đó, thì tại các tầng thứ bên dưới đều nghe không được, kể cả tầng thứ con người. Đương nhiên là các tầng thứ khác nhau đều có sinh mệnh nguyên thủy.

Đệ tử: Trong nước [Trung Quốc] đang rầm rộ [tổ chức] những sự kiện Phật giáo?

Sư phụ: Chúng ta không quản những sự tình này, đó đều là những sự tình trong chốn người thường. Họ làm Phật sự {việc liên quan đến Phật giáo} là vì mục

đích muốn được phù hộ, phát tài. Họ xây chùa miếu để phát tài, hoặc là để [phục vụ] du lịch. Con người chính là [đang làm những] sự tình của con người, chúng ta cũng không quản nó. Bởi vì Phật giáo đã trở thành một bộ phận của [xã hội] con người, nên con người làm thế nào, thì cứ để họ làm như thế ấy.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp tham gia Pháp hội lần này từ mười chín tỉnh thành, ba mươi ba địa khu, đại biểu cho các đệ tử Đại Pháp bản địa xin vấn an sức khỏe Sư phụ.

Sư phụ: Tôi cảm ơn tất cả mọi người. (vỗ tay)

Sư phụ: Có học viên muốn tôi làm đại thủ ấn, có cần thiết như thế không? (vỗ tay)

Được rồi, tôi làm một bộ đại thủ ấn cho chư vị. Sau đó Pháp hội này của chúng ta sẽ kết thúc.

Pháp hội sắp kết thúc. Lần Pháp hội này là hết sức thành công. Tôi biết thông qua lần Pháp hội này các học viên đều có sự đề cao nhất định, đều tìm thấy được chỗ yếu kém của bản thân mình, đều biết tinh tấn hơn lên. (vỗ tay) Đại hội đã hoàn toàn đạt được các mục đích mong muốn, như thế là vô cùng tốt. Ngồi tại đây trừ các học viên lâu năm còn có một số người lần đầu tiên đến nghe Đại Pháp. Tôi hy vọng những người có thể tới hội trường này đều có thể có được một bản “Chuyển Pháp Luân” mà xem thử xem Đại Pháp này là gì, có được một số hiểu biết về Đại Pháp, bởi vì tôi bảo chư vị rằng, hiện nay trên thế giới có một trăm triệu người đang tu luyện Đại Pháp. (vỗ tay) Tôi chúc mọi người sau Pháp hội lần này, sẽ xem Pháp hội này như một động lực, khiến chư vị tinh tấn hơn lên, tăng thứ đề cao nhanh hơn, giúp những ai đang rớt lại nhanh

chóng đuổi theo lên; giúp những ai đi sai đường nhanh chóng quay đầu lại! (vỗ tay) Không thể bỏ lỡ thời cơ, thời cơ sẽ không trở lại, không thể cứ bỏ lỡ cơ hội hết lần này tới lần khác. Tôi biết từ sau Pháp hội lần này thì sẽ giúp miền Đông nước Mỹ, hoặc là toàn thể nước Mỹ, hoặc là địa khu khác khởi được một tác dụng dẫn động, sẽ có nhiều người hơn nữa tới gia nhập tu luyện Đại Pháp, trở thành người tốt trên thế giới, thành người tốt hơn nữa, mãi cho đến trở thành người tốt của các cảnh giới cao hơn. (vỗ tay) Tôi không giảng nữa, chỉ giảng bấy nhiêu thôi, cảm ơn mọi người, hy vọng mọi người sớm ngày viên mãn. (vỗ tay)

.....

Bản tiếng Hán: [//www.falundafa.org/book/chigb/useast.htm](http://www.falundafa.org/book/chigb/useast.htm)

Bản tiếng Anh: [//www.falundafa.org/book/eng/lectures/19990327L.html](http://www.falundafa.org/book/eng/lectures/19990327L.html)

Dịch ngày 25-08-2013. Cập nhật 30-4-2014; Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác

